

Fremsat den 7. oktober 2009 af kulturministeren (Carina Christensen)

Forslag

til

lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed og lov om ophavsret¹⁾

(Gennemførelse af direktivet om audiovisuelle medietjenester m.v.)

§ 1

I lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 827 af 26. august 2009, som ændret ved lov nr. 1569 af 20. december 2006 og lov nr. 426 af 30. maj 2009, foretages følgende ændringer:

1. Som fodnote til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed, EU-Tidende 2007 L 332, s. 27, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997, EU-Tidende 1997 L 202, s. 60.«

2. § 2 affattes således:

»§ 2. Ved udøvelse af programvirksomhed forstås

- 1) udsendelse af lyd- og billedprogrammer til almenheden ved hjælp af radioanlæg,
- 2) fordeling ved hjælp af fællesantenneanlæg af lyd- og billedprogrammer, som ikke tillige udsendes som nævnt i nr. 1,
- 3) udsendelse af billedprogrammer til almenheden ved hjælp af øvrige elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet end de i nr. 1 og 2 nævnte og
- 4) udbud af on-demand audiovisuelle medietjenester, hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer med eller uden lyd til almenheden via elektroniske kommunikationsnet som

defineret i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet.

Stk. 2. Ved fællesantenneanlæg forstås i denne lov fællesantenneanlæg og andre kabelanlæg til fordeling af lyd- og billedprogrammer til lokaler, som anvendes til privat beboelse.

Stk. 3. Ved en on-demand audiovisuel medietjeneste forstås i denne lov en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på, at programmer kan modtages på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af medietjenesteudbyderen.

Stk. 4. Ved en medietjenesteudbyder forstås i denne lov den fysiske eller juridiske person, der har det redaktionelle ansvar for valget af audiovisuelt indhold i en audiovisuel medietjeneste, og som bestemmer, hvordan det audiovisuelle indhold tilrettelægges.

Stk. 5. Ved en audiovisuel medietjeneste forstås enten en fjernsynsudsendelse omfattet af stk. 1, nr. 1-3, eller en on-demand audiovisuel medietjeneste omfattet af stk. 1, nr. 4.«

3. I § 6, *stk. 1, 2. pkt.*, ændres »§ 38 a, stk. 1.« til: »§ 38 a, stk. 2, 1. pkt.«.

4. § 11, *stk. 3, 2. pkt.*, affattes således:

»Tilladelse til denne programvirksomhed meddeles efter reglerne i kapitel 8, jf. dog stk. 4.«

5. Efter § 11, *stk. 3*, indsættes som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Tilladelse til programvirksomheden på den fjerde FM-radiokanal kan efter kulturministerens nærmere bestemmelse meddeles af Radio- og tv-nævnet uden forudgående udbud efter reglerne i kapitel 8. Kulturministeren kan bestemme, at sådan tilladelse i særlige tilfælde kan forlænges.«

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed, EU-Tidende 2007 L 332, s. 27.

Stk. 4-8 bliver herefter til stk. 5-9.

6. § 38 b affattes således:

»§ 38 b. Kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om indhold i programvirksomheden, fremme af programmer af europæisk oprindelse og regler om, hvordan programvirksomheden stilles til rådighed.

Stk. 2. Kulturministeren kan fastsætte regler om, at TV 2/DANMARK A/S skal gøre oplysninger, der identificerer TV 2/DANMARK A/S over for seerne og brugerne, tilgængelige.«

7. § 39, stk. 3, 1. pkt., affattes således:

»Radio- og tv-foretagender og øvrige medietjenesteudbydere, der er omfattet af Radio- og tv-nævnets virksomhed, er forpligtet til at meddele nævnet de oplysninger, udlevere de dokumenter m.v. og afgive de skriftlige udtalelser, som forlanges af nævnet.«

8. I § 40 indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Radio- og tv-nævnet samarbejder med tilsynsorganer i andre EU-lande, lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, og øvrige europæiske lande. Nærmere regler herom fastsættes af kulturministeren.«

9. § 42, nr. 2, affattes således:

»2) At registrere foretagender, som udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede digitale tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet samt at føre tilsyn med programvirksomheden, jf. § 47.«

10. Efter § 42 indsættes:

»§ 42 a. Radio- og tv-nævnet fører tilsyn med programvirksomhed omfattet af § 2, nr. 4.

Stk. 2. Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om indstilling af den programvirksomhed, som er nævnt i stk. 1, jf. § 50, stk. 3.«

11. § 44, nr. 2, 1. pkt., affattes således:

»Nævnet træffer afgørelse om reklamers indhold, jf. §§ 76 og 77.«

12. I § 44 indsættes som *nr. 6*:

»6) Nævnet træffer afgørelse om spørgsmål om produktplacering i programmer, jf. § 85 a.«

13. Overskriften til *kapitel 8* affattes således:

»Programvirksomhed på grundlag af tilladelse og registrering samt on-demand audiovisuel programvirksomhed«

14. I § 45, stk. 1, 1. pkt., ændres »et radio- og tv-foretagende« til: »radio- og tv-foretagender og øvrige medietjenesteudbydere«.

15. § 46 affattes således:

»§ 46. Kulturministeren fastsætter med henblik på gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester og opfyldelse af Danmarks internationale forpligtelser regler for, hvornår tv-foretagender og øvrige medietjenesteudbydere, der udøver programvirksomhed, hører under dansk myndighed.«

16. § 47 affattes således:

»§ 47. Foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede digitale tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet, og som hører under dansk myndighed, skal lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet, jf. dog stk. 2. Medietjenesteudbydere, der udbyder on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, kan udøve programvirksomhed uden registrering.

Stk. 2. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om, at udøvelse af programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale tv-sendemuligheder, hvor tilladelse til distribution er meddelt i henhold til § 3, stk. 4, forudsætter tilladelse meddelt af Radio- og tv-nævnet i medfør af § 45, stk. 1 og 2.

Stk. 3. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om registrering i henhold til stk. 1, 1. pkt.

Stk. 4. Kulturministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om de foretagender, der er omfattet af stk. 1 og 2, herunder regler om, at foretagenderne skal gøre oplysninger, der identificerer foretagendet over for seerne og brugerne, tilgængelige.«

17. § 48 affattes således:

»§ 48. Kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om indhold i programvirksomheden, fremme af programmer af europæisk oprindelse og regler om, hvordan programvirksomheden stilles til rådighed.«

18. § 49, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Foretagender, der udøver programvirksomhed på grundlag af tilladelse eller registrering efter dette kapitel, skal identificere sig ved afslutningen af hvert program.«

19. I § 50, stk. 2, ændres »§ 47,« til: »§ 47, stk. 1, 1. pkt.,«.

20. I § 50 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om midlertidig eller endelig indstilling af programvirksomhed efter § 47, stk. 1, 2. pkt., hvis medietjenesteudbyderen groft eller gentagne gange overtræder loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven.«

21. Overskriften til *kapitel 11* affattes således:

»Reklamer og sponsorering m.v. af programmer samt indgåelse af partnerskaber«

22. § 75, stk. 1, affattes således:

»Stk. 1. Reklamer i radio og fjernsyn må højst udgøre 15 pct. af den enkelte tilladelseshavers daglige sendetid og højst 12 minutter pr. time.«

23. I § 77 ændres »radio og fjernsyn« til: »radio, fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester«.

24. § 79 affattes således:

»§ 79. Ved sponsorering af programmer forstås enhver form for ydelse af direkte eller indirekte tilskud til finansieringen af programmer i radio, fjernsyn, herunder tekst-tv-sider, og on-demand audiovisuelle medietjenester fra en fysisk eller juridisk person, der ikke selv udøver virksomhed ved udsendelse, udbud eller produktion af programmer i radio, fjernsyn eller on-demand audiovisuelle medietjenester, film, fonogrammer m.v., med henblik på at fremme den pågældendes navn, logo, image, aktiviteter eller produkter.«

25. § 80, stk. 1, affattes således:

»Stk. 1. Sponsorerede programmer skal klart kunne identificeres ved, at sponsorens navn, logo eller andet symbol, herunder en angivelse af sponsorens produkt, tjenesteydelse eller et kendemærke herfor, er angivet ved programmets begyndelse, slutning eller begge steder. Sådanne angivelser må derimod ikke forekomme i programmet. I tekst-tv skal de oplysninger, der er nævnt i 1. pkt., angives på de enkelte tekst-tv-sider, som er sponsoreret.«

26. I § 81, stk. 1, ændres »radio- eller fjernsynsforetagendets« til: »radioforetagendets eller medietjenesteudbyderens«.

27. § 84, stk. 1, affattes således:

»Stk. 1. I fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester må nyheds- og aktualitetsprogrammer ikke sponsoreres.«

28. Efter § 85 indsættes i kapitel 11:

»Produktplacering i programmer

§ 85 a. Produktplacering i programmer i fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester er forbudt.

Stk. 2. Ved produktplacering forstås i denne lov visning eller omtale af en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke som led i et programs handling mod betaling eller anden modydelse.

Stk. 3. Stk. 1 er ikke til hinder for medtagelse af eller henvisning til en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke i et program (produktponsorering), hvis:

- 1) varen, tjenesteydelsen eller varemærket ikke har nogen betydelig værdi, og
- 2) ingen relevant medietjenesteudbyder eller tilknyttet person har modtaget betaling eller anden modydelse i relation til medtagelsen af eller henvisningen til varen, tjenesteydelsen eller varemærket i programmet.

Stk. 4. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om produktplacering, herunder om fravigelse af forbuddet mod produktplacering i stk. 1, og produktponsorering.«

29. § 87 affattes således:

»§ 87. DR, de regionale TV 2-virksomheder, indehavere af tilladelse til programvirksomhed og registrerede foretagender skal optage og i 3 måneder opbevare alle programmer i overensstemmelse med regler, der kan fastsættes af kulturministeren. I forbindelse med behandlingen af en sag vedrørende programvirksomheden, herunder vedrørende udsendte reklamer, kan det pålægges foretagender at aflevere optagelser af programmerne. Hvis behandlingen af en sag gør det nødvendigt, kan det pålægges foretagendet at opbevare programmerne i mere end 3 måneder.

Stk. 2. Medietjenesteudbydere, der udbyder on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, skal ved modtagelse af en klage over programvirksomheden opbevare en optagelse af det program, der klages over. Medietjenesteudbyderen, jf. 1. pkt., kan endvidere i forbindelse med behandlingen af en sag vedrørende programvirksomheden pålægges at aflevere en optagelse af programmet.«

30. § 90, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Et fjernsynsforetagende, der med eneret transmitterer en begivenhed af stor interesse for offentligheden, skal give andre fjernsynsforetagender, der er etableret inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, adgang til korte uddrag fra det transmitterende signal.«

31. I § 90 indsættes som stk. 4 og 5:

»Stk. 4. Uddrag, der er givet adgang til efter stk. 3, må kun anvendes i generelle nyhedsprogrammer. Uddrag i et generelt nyhedsprogram, jf. 1. pkt., må kun anvendes i on-demand audiovisuelle medietjenester, når det samme program tilbydes tidsforskudt af den samme medietjenesteudbyder.

Stk. 5. Kulturministeren fastsætter nærmere regler om adgangen til og anvendelsen af uddrag efter stk. 3 og 4.«

32. I § 93, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 3« til: »§ 3,«.

33. § 93, stk. 1, nr. 3, affattes således:

»3) overtræder § 6, stk. 2,«

34. § 93, stk. 1, nr. 7, affattes således:

»7) tilsidesætter en afgørelse om indstilling af programvirksomheden efter § 42, nr. 5, § 42 a, stk. 2 eller § 50, stk. 2 eller stk. 3,«

35. I § 93, stk. 1, indsættes efter nr. 9 som nyt nr:

»10) overtræder § 85 a, stk. 1,«

Nr. 10-11 bliver herefter nr. 11-12.

36. § 93, stk. 1, nr. 10, der bliver nr. 11, affattes således:

»11) overtræder § 87 eller pålæg udstedt i medfør af denne bestemmelse,«

37. § 93, stk. 1, nr. 11, der bliver nr. 12, affattes således:

»12) overtræder § 90, stk. 2,«

38. I § 93, stk. 1, indsættes som nr. 13 og 14:

»13) undlader at give adgang til korte uddrag i henhold til § 90, stk. 3, eller

14) overtræder § 90, stk. 4.«

39. I § 93, stk. 2, ændres »§ 85, § 88 og § 90, stk. 1,« til: »§ 85, § 85 a, § 88 og § 90, stk. 1 og 5,«.

§ 2

I lov om ophavsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 587 af 20. juni 2008, som ændret ved § 5 i lov nr. 1404 af 27. december 2008 og lov nr. 510 af 12. juni 2009, foretages følgende ændringer:

1. I overskriften til § 25 indsættes efter »dagsbegivenheder«:
»m.v.«.

2. Efter § 25 indsættes:

»§ 25 a. Værker, der indgår i uddrag, der er givet adgang til efter § 90, stk. 3, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt i medfør af § 90, stk. 5, i samme lov, må gengives i overensstemmelse med § 90, stk. 4, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt i medfør af § 90, stk. 5, i samme lov.«

3. I § 65, stk. 4, § 66, stk. 2, § 67, stk. 2, og § 70, stk. 3, indsættes efter »25,«: »25 a,«.

4. I § 69, stk. 3, ændres »og 25« til: «, 25 og 25 a«.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 18. december 2009.

Stk. 2. § 90, stk. 3, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 30, finder alene anvendelse på eneretstransmissioner, hvorom der er indgået eller forlænget aftale efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Foretagender, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede digitale tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet, og som hører under dansk myndighed, jf. § 47, stk. 1, 1. pkt., i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 16, og som ikke allerede er registrerede hos Radio- og tv-nævnet, skal lade sig registrere hos nævnet senest den 1. februar 2010.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland. Lovens § 2 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning
2. Direktivet om audiovisuelle medietjenester og dets gennemførelse i dansk ret
 - 2.1. Formål og anvendelsesområde
 - 2.2. Oprindelseslandsprincippet
 - 2.2.1. Jurisdiktion
 - 2.2.2. Modtagefrihed
 - 2.2.2.1. Fjernsynsudsendelser
 - 2.2.2.2. Audiovisuelle on-demand-tjenester
 - 2.3. Hovedpunkter i direktivet
 - 2.3.1. Udvidet anvendelsesområde
 - 2.3.2. Byggeklodsregulering
 - 2.3.3. Øvrige ændringer i direktivet
 - 2.4. Valg af gennemførelseslovgivning
3. DRs rådighed over den fjerde FM-radiokanal
4. Hovedpunkter i lovforslaget
 - 4.1. Indførelse af teknologineutral definition
 - 4.1.1. Gældende ret
 - 4.1.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
 - 4.2. Regulering af audiovisuelle on-demand-tjenester
 - 4.2.1. Gældende ret
 - 4.2.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
 - 4.3. Produktplacering
 - 4.3.1. Gældende ret
 - 4.3.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
 - 4.4. Oplysninger m.v. om medietjenesteudbydere.
 - 4.4.1. Gældende ret
 - 4.4.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
 - 4.5. Korte uddrag fra begivenheder af stor interesse for offentligheden
 - 4.5.1. Artikel 3k i direktivet om audiovisuelle medietjenester
 - 4.5.2. Gældende ret
 - 4.5.3. Kulturministeriets overvejelser og forslag
 - 4.5.3.1. Adgangen til uddrag
 - 4.5.3.2. Anvendelsen af uddrag
 - 4.5.3.3. Ny undtagelse i ophavsretsloven
 - 4.6. Samarbejdsprocedure
 - 4.6.1. Gældende ret
 - 4.6.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag
5. De økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner
6. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
7. De administrative konsekvenser for borgere
8. De miljømæssige konsekvenser
9. Forholdet til EU-retten
10. Hørte myndigheder og organisationer
11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Hovedformålet med lovforslaget er at gennemføre direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af

Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed (her-

efter: direktivet om audiovisuelle medietjenester). Direktivet skal være gennemført senest den 19. december 2009.

Herudover er der medtaget forslag om ændring af bestemmelserne i radio- og fjernsynsloven om den fjerde FM-radiokanal samt nogle mindre redaktionelle ændringer. Disse forslag har ikke tilknytning til direktivet.

2. Direktivet om audiovisuelle medietjenester og dets gennemførelse i dansk ret

2.1 Formål og anvendelsesområde

Direktivet om audiovisuelle medietjenester reviderer og opdaterer direktivet om »Fjernsyn uden grænser« (Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spretningsvirksomhed), som siden 1989 har reguleret tv-spretningsvirksomhed og i særdeleshed grænseoverskridende tv-spretningsvirksomhed. Direktivet blev revideret i 1997 (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spretningsvirksomhed).

Direktivet om »Fjernsyn uden grænser« har pålagt EU-medlemsstaterne at indføre krav om visse minimumstandarder for lineært tv (dvs. en fortløbende strøm af programmer, hvor tv-foretagendet suverænt bestemmer, hvad der skal sendes og tidspunktet for udsendelsen), som hører under medlemsstatens myndighed. Direktivet har også pålagt medlemsstaterne at sikre modtagefrihed af tv-udsendelser fra andre medlemsstater. Direktivet har således skabt et »indre marked« med fri bevægelighed for tv-udsendelser i EU. Medlemslandene er forpligtet til at sikre modtagefrihed af tv-udsendelser fra EU og samtidig garanterer EU-reguleringen minimumstandarder for indhold i disse udsendelser. Reglerne i direktivet om »Fjernsyn uden grænser« er i dansk ret implementeret i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (radio- og fjernsynsloven) med tilhørende bekendtgørelser.

Hovedformålet med direktivet om audiovisuelle medietjenester er at sikre, at udbydere af on-demand audiovisuelle tjenester kan udnytte fordelene ved det indre marked på linje med traditionelle tv-virksomheder. Direktivet udvider anvendelsesområdet for det hidtidige direktiv om »Fjernsyn uden grænser« til udover lineært tv også at regulere audiovisuelle on-demand-tjenester, dvs. tv-lignende on-demand-tjenester, hvis hovedindhold er programmer, og som konkurrerer om samme modtagergruppe, som fjernsynsvirksomhed, og hvor

den enkelte bruger selv vælger tidspunktet for udsendelsen. Direktivet klargør også, at fjernsynsudsendelser, som udelukkende distribueres via internettet, mobiltelefoner eller via anden teknologisk platform, som hidtil i begrænset omfang har været anvendt hertil, også vil være underlagt det samme regelgrundlag i direktivet som fjernsynsudsendelser via de konventionelle platforme såsom satellit, jordbaseret eller kabel.

Med direktivet indføres et sæt fælles grundregler for alle audiovisuelle medietjenester, såvel fjernsynsudsendelser (dvs. lineære audiovisuelle medietjenester) som audiovisuelle on-demand tjenester (dvs. ikke-lineære audiovisuelle medietjenester). Grundprincipperne i direktivet om »Fjernsyn uden grænser« – oprindelseslandsprincippet og fælles minimumstandarder – videreføres i direktivet om audiovisuelle medietjenester, der i lighed med direktivet om »Fjernsyn uden grænser« er et minimumdirektiv. Når der i lovforslagets bemærkninger henvises til konkrete artikler i direktivet om audiovisuelle medietjenester er der tale om henvisning til de pågældende artikler, således som disse er blevet ændret eller affattet ved direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spretningsvirksomhed.

2.2 Oprindelseslandsprincippet

Direktivet om »Fjernsyn uden grænser« er funderet på oprindelseslandsprincippet. Oprindelseslandsprincippet er en lovvalgsregel vedrørende grænseoverskridende tv-udsendelser, hvorefter det er lovgivningen i det land, hvor tv-foretagendet er etableret, der finder anvendelse på udsendelsen, dog kun for så vidt angår de områder, der er reguleret af direktivet.

Oprindelseslandsprincippet udgør fortsat kernen i det reviderede direktiv – og udvides således også til at gælde for de audiovisuelle on-demand-tjenester omfattet af direktivet.

Princippet bygger på grundsætninger om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse. Hjemlandskontrol indebærer, at medietjenesteydere etableret i Danmark skal overholde de regler, der er fastsat i det danske retssystem, uanset om den audiovisuelle medietjeneste er rettet mod andre medlemsstater. Omvendt indebærer gensidig anerkendelse, at danske myndigheder som hovedregel ikke kan gribe ind over for en audiovisuel medietjeneste rettet mod det danske marked, når medietjenesteyderen er etableret i en anden medlemsstat. Oprindelseslandsprincippet omfatter kun de områder, der er reguleret af direktivet.

2.2.1. Jurisdiktion

Direktivets art. 2 regulerer spørgsmålet om den ansvarlige medlemsstat – dvs. under hvilket lands lovgivning udbydere af medietjenester hører. I forhold til den tilsvarende hidtidige artikel i direktivet om »Fjernsyn uden grænser« omhandler reglerne om den ansvarlige medlemsstat nu ikke alene udbydere af fjernsynsudsendelser, men også af audiovisuelle on-demand-tjenester, og der er ændret i rækkefølgen af de tekniske kriterier, som skal tages i betragtning, når det skal fastlægges hvilke medietjenesteudbydere, der hører under en medlemsstats jurisdiktion.

Den ansvarlige medlemsstat bestemmes først og fremmest gennem en anvendelse af de etableringskriterier, der er angivet i direktivets artikel 2.3, og dernæst af de tekniske kriterier, der er angivet i artikel 2.4. Hvis den ansvarlige medlemsstat ikke kan bestemmes ud fra disse kriterier er den kompetente medlemsstat den stat, hvori medietjenesteudbyderen er etableret i henhold til artikel 43-48 i traktaten.

Etableringskriterierne er i direktivet om audiovisuelle medietjenester uforandrede i forhold til direktivet om »Fjernsyn uden grænser«. Først og fremmest anses en medietjenesteudbyder for at være etableret i den medlemsstat, hvor udbyderen har sit hovedkontor og de redaktionelle beslutninger træffes. Hvis hovedkontoret og de redaktionelle beslutninger er/træffes i forskellige medlemsstater, skal udbyderen anses for at være etableret i den medlemsstat, hvor en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder. Hvis dette ikke afgør spørgsmålet er det hovedkontorets beliggenhed, som er bestemmende. Endelig antages, at hvis en betydelig del af de beskæftigede medarbejdere ikke arbejder i nogen af de pågældende medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor den først påbegyndte sin virksomhed, forudsat at udbyderen har en stabil og reel forbindelse til denne medlemsstats økonomi.

Såfremt etableringslandet ikke giver svar på spørgsmålet om hvilken medlemsstat, der har jurisdiktion, skal de tekniske kriterier anvendes. Direktivet om audiovisuelle medietjenester indebærer, at disse kriterier i forhold til direktivet om »Fjernsyn uden grænser« er blevet ændret til fremover alene at tage sigte på satellitsendinger. Det er først og fremmest den medlemsstat, hvor satellit-uplinket er beliggende, der har jurisdiktion, og dernæst det land hvis satellitkapacitet medietjenesteudbyderen benytter sig af. Rækkefølgen af kriterierne satellit-uplink og satellitkapacitet er nu den omvendte. Endvidere er kriteriet om frekvensanvendelse udgået.

2.2.2. Modtagefrihed

Direktivet om audiovisuelle medietjenester bygger som nævnt under afsnit 2.1 i lighed med direktivet om »Fjernsyn uden grænser« på princippet om den frie bevægelighed af tjenester. I artikel 2a.1 i såvel direktivet om »Fjernsyn uden grænser« og direktivet om audiovisuelle medietjenester kommer dette princip til udtryk ved, at medlemsstaterne skal sikre modtagefrihed og ikke må hindre retransmissioner på deres område af audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater af grunde, der falder inden for områder, der falder under direktivet. Fra dette princip gøres dog visse undtagelser, som er forskellige for fjernsynsudsendelser og for audiovisuelle on-demand-tjenester.

2.2.2.1. Fjernsynsudsendelser

Ifølge direktivets artikel 2a.2 kan medlemsstaterne midlertidigt fravige kravet om sikring af modtagefrihed og om ikke at begrænse retransmissioner af fjernsynsudsendelser ved åbenlyse, væsentlige og alvorlige overtrædelser inden for en 12 måneders periode af artiklerne 22.1. eller 22.2 og/eller artikel 3 b, dvs. reglerne om beskyttelse af mindreårige respektive forbud mod udsendelser, som kan tilskynde til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet. Inden der træffes foranstaltninger skal disse foregå af en underretnings- og konsultationsprocedure. Kommissionen skal senest to måneder efter underretningen træffe afgørelse om, hvorvidt foranstaltningerne er forenelige med fællesskabsretten. Såfremt Kommissionen beslutter, at dette ikke er tilfældet, skal medlemsstaten straks bringe foranstaltningerne til ophør. Reglerne i direktivet om audiovisuelle medietjenester på dette område indebærer ikke nogen ændringer i forhold til direktivet om »Fjernsyn uden grænser«.

Forpligtelsen til at sikre modtagefrihed for udenlandske fjernsynsudsendelser er i Danmark bl.a. opfyldt ved radio- og fjernsynslovens regler om fællesantenneanlæg, hvorefter fællesantenneanlæg frit kan fordele alle udsendelser, som sendes fra udlandet.

2.2.2.2. Audiovisuelle on-demand-tjenester

Med direktivet om audiovisuelle medietjenester omfatter reglerne om sikring af modtagefrihed og forbud mod hindring af retransmissioner også audiovisuelle on-demand-tjenester. Den frie bevægelighed af disse tjenester kan ifølge art. 2a.4 i hovedtræk begrænses på samme vilkår som fjernsynsudsendelser efter art. 2a.2. som omtalt ovenfor, og derudover på de vilkår mv., som er foreskrevet i e-handelsdirektivets art. 3.4-3.6, dvs. hvis foranstaltningerne er nødvendige af følgende hensyn:

- Den offentlige orden, især forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning af lovovertrædel-

ser, herunder beskyttelsen af mindreårige og bekæmpelsen af enhver tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet, og krænkelse af enkeltpersoners værdighed.

- Sundhedsbeskyttelse.
- Den offentlige sikkerhed, herunder nationale sikkerhed og forsvar.
- Beskyttelse af forbrugere, herunder investorer.
- Foranstaltningerne skal være proportionale, og der er fastsat regler om fremgangsmåden.

E-handelslovens bestemmelser om disse indgrebsmuligheder er i Danmark implementeret ved e-handelslovens § 6, der i overensstemmelse med e-handelsdirektivet fastlægger under hvilke betingelser de danske myndigheder har mulighed for at begrænse den frie bevægelighed for informationssamfundstjenester, herunder audiovisuelle on-demand-tjenester. Der er dermed ikke behov for yderligere implementering heraf i dansk ret.

2.3 Hovedpunkter i direktivet

2.3.1 Udvidet anvendelsesområde

Den væsentligste nyskabelse i direktivet er som omtalt under afsnit 2.1 udvidelsen af direktivets anvendelsesområde til også at regulere audiovisuelle on-demand-tjenester samt klagøringen af, at direktivets regler finder anvendelse på lineært tv uanset valget af teknologisk distributionsplatform.

I forbindelse med udvidelsen af direktivets anvendelsesområde indføres det nye samlebegreb »audiovisuelle medietjenester«. Ved en »audiovisuel medietjeneste« forstås ifølge direktivets artikel 1, litra a) en tjeneste, som en medietjenesteudbyder har det redaktionelle ansvar for, og hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet).

»Elektroniske kommunikationsnet« er i § 3, stk. 1, i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, der bl.a. gennemfører rammedirektivet, defineret som følger: Enhver form for radio- eller kabelbaseret teleinfrastruktur, der anvendes til formidling af elektroniske kommunikationstjenester (tjenester, der helt eller delvis består i elektronisk overføring af kommunikation i form af lyd, billeder, tekst eller kombinationer heraf, ved hjælp af radio- eller telekommunikationsteknik, mellem nettermineringspunkter, herunder både tovejs kommunikation og envejs kommunikation, punkt-til-punkt-kommunikation og punkt-til-multipunkt-kommunikation) mellem nettermineringspunkter (den fysi-

ske eller logiske grænseflade i et elektronisk kommunikationsnet, der udgør en slutbrugers tilslutning til dette).

Audiovisuelle medietjenester er som anført under afsnit 2.1. enten fjernsynsudsendelser eller on-demand audiovisuelle medietjenester.

De forskellige egenskaber ved en audiovisuel medietjeneste er nærmere forklaret i direktivets betragtninger 16-23.

Det fremgår af direktivets betragtning 20, at til fjernsynsudsendelser hører i øjeblikket navnlig analogt og digitalt tv, livestreaming, webcasting og near video-on-demand, mens video-on-demand for eksempel her er en on-demand audiovisuel tjeneste. Endvidere fremgår det, at for fjernsynsudsendelser eller fjernsynsprogrammer, der også tilbydes som on-demand audiovisuelle tjenester af den samme medietjenesteudbyder, bør direktivets krav generelt betragtes som opfyldt ved de krav, der gælder for fjernsynsudsendelser, dvs. lineær udsendelse. Når forskellige former for tjenester tilbydes parallelt, selv om der er tale om klart separate tjenester, bør direktivet imidlertid finde anvendelse på hver af de berørte tjenester.

En on-demand audiovisuel medietjeneste skal i lighed med de øvrige audiovisuelle medietjenester omfattes af direktivet – dvs. fjernsynsudsendelser – opfylde en række betingelser for at være omfattet af direktivet.

For det første skal tjenesten have samme grundlæggende karakter af *massemedie* som traditionelt tv, dvs. indeholde information, underholdning og oplysning rettet mod den brede offentlighed, samt være underlagt et redaktionelt ansvar. I direktivets betragtninger defineres massemedier som medier, der er bestemt for og vil kunne have en klar indvirkning på en betydelig del af offentligheden. Tjenester, der kun retter sig mod et begrænset antal modtagere udgør ikke audiovisuelle medietjenester og omfattes dermed ikke af direktivet. Eksempler herpå er e-mail-baserede tjenester eller såkaldte »communities« på internettet, der dyrker bestemte emner. Tjenester, der slet ikke indeholder levende billeder, eller hvor udsendelsen af levende billeder ikke udgør hovedformålet, er heller ikke omfattet. Eksempel herpå er de mange - hjemmesider på internettet, der indeholder små videoklip mv., som kun spiller en accessorisk rolle i forhold til resten af indholdet. At tjenesten skal være *underlagt et redaktionelt ansvar*, indebærer, at tjenesteudbyderen skal udøve effektiv kontrol over både udvælgelsen af indhold og organiseringen af dette i en kronologisk programplan (ved lineære tjenester) eller et indholdskatalog (ved on-demand-tjenester), jf. art. 1, litra c. Det afgørende må i den henseende efter Kulturmi-

nisteriets opfattelse være tjenesteudbyderens mulighed for at tilrettelægge og udøve en sådan effektiv kontrol.

For det andet skal der være tale om, at tjenesten indeholder »programmer«. Herved menes ifølge direktivet et sæt levende billeder, med eller uden lyd, som udgør en individuel del inden for en programflade eller et programkatalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, og hvis form og indhold kan sammenlignes med form og indhold af tv-spredning, jf. art. 1, litra b. Eksempler på programmer omfatter spillefilm, sportsbegivenheder, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og tv-drama. Direktivet tager således kun sigte på audiovisuelt indhold, der kan sammenlignes med traditionelle tv-programmer, og som er en del af en samlet programplan eller et programkatalog. Det må antages, at betingelsen om, at der skal foreligge et program, i det mindste betyder, at tjenester, der kun indeholder enkeltstående videoklip, der ikke er en del af en programplan eller et katalog, eller hvis indhold og afvikling ikke er resultat af redaktionelle overvejelser fra tjenesteudbyderens side, ikke vil omfattes af direktivet.

Således fremgår det af direktivets betragtninger, at definitionen af en audiovisuel medietjeneste bør omfatte audiovisuel kommerciel kommunikation – dvs. billeder med eller uden lyd, som har til formål direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller promovere et image for en fysisk eller juridisk person, der udøver økonomisk virksomhed, jf. direktivets art. 1, litra h), - men bør udelukke enhver form for privat korrespondance, som f.eks. e-mails, der udsendes til et begrænset antal modtagere. Definitionen bør også udelukke alle tjenester, hvor distributionen af audiovisuelt indhold ikke er hovedformålet, dvs. hvis eventuelle audiovisuelle indhold blot er en biomstændighed ved tjenesten. Eksempler på dette kunne være websteder, der kun indeholder audiovisuelle elementer, der fungerer som støtte, f.eks. animerede grafiske elementer, korte reklamespots eller information om et produkt eller en ikke-audiovisuel tjeneste. Tilfældighedsspil med en indsats, som repræsenterer en pengeværdi, herunder lotterier, væddemål og andre former for spiltjenester, samt online-spil og søgemaskiner, men ikke tv-udsendelser om spil og tilfældighedsspil, bør derfor ifølge betragtningerne også udelukkes fra direktivets anvendelsesområde.

For det tredje indebærer henvisningen til definitionen af tjenesteydelser i EFT art. 49 og 50, at en audiovisuel medietjeneste omfatter enhver form for *økonomisk virksomhed*, herunder udøvet af public service-foretagender, men ikke virksomhed, der overvejende er af ikke-økonomisk art, og som ikke konkurrerer med tv-spredning. Eksempelvis falder hjemmesider med videoklip af rent

privat karakter og tjenester, der består i at udbyde eller distribuere audiovisuelt indhold skabt af private brugere til deling eller udveksling inden for interessegrupper, uden for direktivet.

Direktivet finder ikke anvendelse på elektroniske udgaver af aviser og blade.

Det er ifølge direktivets betragtninger kendetegnende for on-demand audiovisuelle medietjenester, at de er »tv-lignende«, dvs. at de konkurrerer om samme seere som fjernsynsudsendelser, og at deres art og måden, hvorpå man får adgang til dem, med rimelighed vil få brugeren til at forvente, at tjenesterne er reguleret ved direktivet.

2.3.2 Byggeklodsregulering

Direktivets systematik er baseret på en »byggeklods«-regulering, hvorefter de audiovisuelle on-demand-tjenester alene skal opfylde en række lempelige basisregler, der gælder for såvel disse tjenester som lineært tv, samt enkelte yderligere krav, mens lineært tv underlægges væsentligt flere regler.

Der er dermed tale om tre særskilte »byggeklodser« med regler, som hver medlemsstat skal anvende i forhold til de audiovisuelle medietjenester, som hører under statens jurisdiktion.

Den første »byggeklods« med regler er fastsat i direktivets art. 3a – 3g og finder anvendelse på alle audiovisuelle medietjenester – både lineært tv og audiovisuelle on-demand-tjenester. Herefter er medlemsstaterne forpligtet til:

- At sikre, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion stiller visse oplysninger til rådighed for brugerne, herunder som minimum deres navn, adresse og kontaktdetaljer samt deres reguleringsmyndighed (art. 3a);
- At sikre, at tjenester under deres jurisdiktion ikke indeholder tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet (art. 3b);
- Opmuntre tjenesteudbydere under deres jurisdiktion til at sikre, at deres tjenester gradvist gøres tilgængelige for syns- og hørehæmmede (art. 3c);
- Sikre, at tjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke sender spillefilm uden for de perioder, der er aftalt med rettighedshaverne (art. 3d);
- Sikre visse minimumstandarder i relation til reklameindhold (art. 3e);
- Sikre at sponsorering af programmer og tjenester opfylder visse krav (art. 3 f); og
- Forbyde produktplacering under hensyn til nærmere fastsatte undtagelser, som medlemsstaterne kan vælge om de vil anvende eller ej (art. 3g).

Den anden »byggekloks« med regler finder alene anvendelse på de audiovisuelle on-demand-tjenester. Reglerne er fastsat i direktivets art. 3h og 3i og kræver, at medlemsstaterne:

- Sikrer, at tjenester, hvis indhold i alvorlig grad kan være skadeligt for mindreårige kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser disse (art. 3h); og
- Sikrer, at on-demand-tjenester fremmer produktion og adgang til europæiske programmer, når det er muligt og ved passende midler (art. 3i).

Den tredje »byggekloks« med regler finder hovedsagelig anvendelse på lineært tv og er fastsat i direktivets art. 3j og 3k og art. 4-23. Artiklerne repeterer de krav, som direktivet om »Fjernsyn uden grænser« fastsatte med hensyn til:

- Offentlig adgang til væsentlige (sports)begivenheder på gratis fjernsyn (art. 3j);
- Kvoter for europæiske tv-programmer og programmer produceret af uafhængige producenter (art. 4 og 5);
- Beskyttelse af mindreårige ved udsendelse af tv-programmer (art. 22); og
- En ret til berigtigelse ved tv-udsendelser (art. 23).

De nye regler indeholder væsentlige liberaliseringer i reglerne om den tilladte reklametid på fjernsyn og ændringer i reglerne om adgang til reklameafbrydelser – dvs. »breaks« (art. 10 – 20).

De introducerer også en ny bestemmelse, som giver tv-stationer inden for EU adgang til i deres generelle nyhedsindslag at anvende korte nyhedsindslag fra begivenheder af stor interesse fra offentligheden, som transmitteres med eneret af en anden tv-station inden for EU (art. 3k). Bestemmelsen tillader også begrænset efterfølgende anvendelse i on-demand-tjenester.

2.3.3 Øvrige ændringer i direktivet

Direktivet gennemfører også to øvrige ændringer i reglerne i direktivet om »Fjernsyn uden grænser«. Begge ændringer vedrører alene lineær tv-udsendelsesvirksomhed. Direktivet ændrer for det første reglerne, der afgør hvilken medlemsstat, som har jurisdiktion over satellit-tv-kanaler etableret uden for EU, som kan modtages i EU (art. 2.4). Dernæst styrker direktivet de eksisterende procedurer for hvordan en medlemsstat kan rejse spørgsmål vedrørende tv-udsendelser, som modtages fra et fjernsynsforetagende, der er etableret i en anden medlemsstat, og som ikke overholder reglerne i den første medlemsstats egen lovgivning (art. 3.2 – 3.5).

2.4 Valg af gennemførelseslovgivning

Som anført under afsnit 2.1 er reglerne i direktivet om »Fjernsyn uden grænser« gennemført i dansk ret i radio- og fjernsynsloven med tilhørende bekendtgørelser.

Radio- og fjernsynsloven har hidtil kun været anvendt på lineært tv. Såfremt programmerne sendes ikke-lineært – dvs. som on-demand-tjenester – falder spredningen i dag uden for radio- og fjernsynslovgivningen. On-demand-tjenester omfattes i stedet dels af lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet under ressortområdet for Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling, dels af lov om tjenester i informationssamfundet, herunder visse aspekter af elektronisk handel – også betegnet »e-handelsloven« – under Økonomi- og Erhvervsministeriets ressortområde. E-handelsloven gennemfører e-handelsdirektivet (direktiv 2000/31), der i lighed med direktivet om audiovisuelle medietjenester bygger på et afsenderlandsprincip funderet på principperne om hjemlandskontrol og gensidig anerkendelse. E-handelsloven indeholder bl.a. en række oplysningskrav til udbydere af informationssamfundstjenester samt regler, der knytter sig til selve on-line-aftale-indgåelsen. Loven indeholder tillige et forbud mod skjult reklame.

Til forskel fra radio- og fjernsynsloven indeholder disse regelsæt ingen særlige regler vedrørende selve det indhold, der formidles. Regelsættene indeholder desuden ikke krav om myndighedstilladelse eller registrering som betingelse for at kunne sprede indhold på medierne.

Udover disse regelsæt er on-demand-tjenester omfattet af markedsføringsloven, der ligeledes hører under Økonomi- og Erhvervsministeriets ressortområde. Markedsføringsloven opererer på reklameområdet med et generelt reklameidentifikationskrav for alle medier, lovens generalklausul om god markedsføringsskik og forbudet mod vildledning samt en markedsføringsnorm rettet mod børn og unge.

Gennemførelse af dele af direktivets bestemmelser har således berøring til lovgivning, der henhører under Økonomi- og Erhvervsministeriet og Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling.

Med henblik på at sikre en så korrekt og klar gennemførelse af direktivet som muligt samt skabe en primær indgang til reguleringen af de audiovisuelle medietjenester, vil implementeringen af direktivet ske i radio- og fjernsynsloven med tilhørende bekendtgørelser som den relevante sektorlovgivning. Herved vil alle tv-lignende tjenester indholdsmæssigt blive samlet i en lov i lighed med direktivet, og der vil ved implementeringen af de nye regler blive taget udgangspunkt i radio- og fjern-

synslovens tilsynsstruktur med Radio- og tv-nævnet som tilsynsmyndighed. Implementeringen vil også i mindre grad afstedkomme en ændring af ophavsretsloven i forhold til direktivets nye regler om tv-stationers adgang til i deres generelle nyhedsindslag at anvende korte nyhedsindslag fra begivenheder af stor interesse fra offentligheden, som transmitteres med eneret af en anden tv-station inden for EU.

De foreslåede nye regler i radio- og fjernsynsloven med tilhørende bekendtgørelser vil således være suppleret af de nuværende regler i markedsføringsloven og e-handelsloven. Reglerne vil ikke berøre eller indskrænke Forbrugerombudsmandens nuværende kompetence til at gribe ind over for overtrædelser af markedsføringslovens bestemmelser, f.eks. om vildledende reklame og/eller identifikation af reklame jf. markedsføringslovens § 3 henholdsvis § 4. Disse bestemmelser baserer sig på Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomhedernes urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked, der er et totalharmoniseringsdirektiv, som Forbrugerombudsmanden fører tilsyn med.

Der er allerede efter gældende ret fælles berøringsflader i forhold til Radio- og tv-nævnets og Forbrugerombudsmandens kompetence. Der er etableret et velfungerende uformelt koordinationsforum om behandling af disse sager efter henholdsvis radio- og fjernsynslovgivningen og markedsføringsloven. Dette uformelle samarbejde mellem Forbrugerombudsmanden og Radio- og tv-nævnet vil også med de foreslåede nye regler fortsætte.

3. DRs rådighed over den fjerde FM-radiokanal

Ved tillægsaftale af 9. juni 2009 til medieaftalen for 2007-2010 om udvikling af radiomarkedet m.v. indgået af partierne bag medieaftalen (Regeringen, Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti, Det Radikale Venstre og Liberal Alliance) er det bl.a. bestemt, at DRs rådighed over den fjerde FM-radiokanal forlænges indtil 31. december 2010 i lyset af, at regeringen i foråret 2010 vil komme med et oplæg om den fremtidige anvendelse af den fjerde FM-radiokanal som led i udspillet vedrørende næste medieaftale.

4. Hovedpunkter i lovforslaget

Hovedpunkter i lovforslaget og den tilhørende udmøntning i bekendtgørelsesform vil i forhold til implementeringen af direktivet om audiovisuelle medietjenester være:

- 1) Udvidelse af radio- og fjernsynslovens anvendelsesområde til at omfatte lineært tv uanset valget af teknologisk distributionsplatform (teknologineu-

tralitet), hvormed de nugældende regler i radio- og fjernsynsloven om reklamer, sponsorering og programindhold for lineært tv vil blive udstrakt til også at gælde for tv-udsendelser på ikke-traditionelle platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v.

- 2) Indførelse i radio- og fjernsynsloven af en regulering af programindhold, reklameindhold og sponsorering for on-demand audiovisuelle medietjenester under dansk jurisdiktion.
- 3) Fastsættelse af regler om produktplacering for lineært tv og audiovisuelle on-demand-tjenester.
- 4) Indførelse af regler om, at tv-stationer skal stille oplysninger om sig selv til rådighed for brugerne.
- 5) Indførelse af bestemmelser om retten for tv-stationer til at få korte nyhedsuddrag om begivenheder af stor interesse for offentligheden, som transmitteres med eneret af en tv-station, og
- 6) Indførelse af regler om behandling af klager fra en medlemsstat over tv-udsendelser fra en tv-station i en anden medlemsstat.

Dernæst vil der blive indført regler, der muliggør, at programvirksomheden på den fjerde FM-radiokanal udøves af DR indtil 31. december 2010.

En oversigt over lovforslaget sammenholdt med gældende lov følger som bilag 2. Direktivteksten følger som bilag 1.

4.1. Indførelse af teknologineutral definition

4.1.1. Gældende ret

Radio- og fjernsynslovens kapitel 1 fastslår, hvilke foretagender m.v., der i henhold til de følgende kapitler i loven har ret til at udøve programvirksomhed, dvs. udsende radio- og tv-programmer, og kapitlet indeholder en nærmere afgrænsning af begrebet »udøvelse af programvirksomhed« samt en definition af fællesantenneanlæg.

Lovens § 1, stk. 1, angiver hvilke foretagender m.v., der har ret til at udøve programvirksomhed som angivet i lovens § 2. Det drejer sig om DR og de regionale TV 2-virksomheder samt TV 2/DANMARK A/S, såfremt selskabet har tilladelse til at udøve public service-programvirksomhed. Endvidere drejer det sig om foretagender, der efter lovens kapitel 8 har fået tilladelse til at udøve programvirksomhed, eller som i henhold til § 47 kan udøve programvirksomhed uden tilladelse.

Ved »udøvelse af programvirksomhed« forstås i henhold til lovens § 2, stk. 1, udsendelse af lyd- og billedprogrammer til almenheden ved hjælp af radioanlæg og fordeling ved hjælp af fællesantenneanlæg af lyd- og billedprogrammer, som ikke tillige udsendes ved hjælp af radioanlæg. Ved fællesantenneanlæg forstås i loven

fællesantenneanlæg og andre kabelanlæg til fordeling af lyd- og billedprogrammer til lokaler, som anvendes til privat beboelse.

Den nuværende afgrænsning i radio- og fjernsynsloven af, hvad der er at betragte som udøvelse af programvirksomhed, hviler på en forudsætning om, at lyd- og billedprogrammer alene kan spredes på de traditionelle radio/tv-platforme, nemlig ved hjælp af det jordbaserede sendenet, satellit eller fællesantenneanlæg, som programforsyner private husstande. Loven omfatter ikke udsendelse af lineære lyd- og billedprogrammer på andre platforme, for eksempel via internettet og mobilnetværk – »livestreaming« og »webcasting«.

4.1.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Med henblik på at klargøre, at radio- og fjernsynsloven finder anvendelse på fjernsynsudsendelser i direktivets forstand og sikre en teknologineutral regulering foreslås, at der i overensstemmelse med direktivet i radio- og fjernsynsloven indføres en eksplicit teknologineutral definition af lovens anvendelsesområde i forhold til fjernsynsudsendelser.

I direktivets artikel 1, litra a) er en »audiovisuel medietjeneste« defineret som en tjeneste som defineret i traktatens artikel 49 og 50, som en medietjenesteudbyder har det redaktionelle ansvar for, og hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF (rammedirektivet), jf. også ovenfor under afsnit 2.3.1. Samtidig fastsættes i artikel 1, litra a), at sådanne audiovisuelle medietjenester enten er fjernsynsudsendelser eller on-demand audiovisuelle medietjenester.

Det foreslås, at radio- og fjernsynslovens § 2, stk. 1, ændres i overensstemmelse med direktivets teknologineutrale definition, således, at det fremover fastsættes, at udøvelse af programvirksomhed også omfatter lineær udsendelse af billedprogrammer til almenheden ved hjælp af øvrige elektroniske kommunikationsnet end radioanlæg eller fællesantenneanlæg, jf. definitionen af elektroniske kommunikationsnet i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet. Som ovenfor anført under afsnit 2.3.1 er »elektroniske kommunikationsnet« i § 3, stk. 1, i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, der bl.a. gennemfører rammedirektivet, defineret som følger: Enhver form for radio- eller kabelbaseret teleinfrastruktur, der anvendes til formidling af elektroniske kommunikationstjenester (tjenester, der helt eller delvis består i elektronisk overføring af kommunikation i form af lyd, billeder, tekst eller kombinationer heraf, ved hjælp af radio- eller tele-

kommunikationsteknik, mellem nettermineringspunkter, herunder både tovejs kommunikation og envejs kommunikation, punkt-til-punkt-kommunikation og punkt-til-multipunkt-kommunikation) mellem nettermineringspunkter (den fysiske eller logiske grænseflade i et elektronisk kommunikationsnet, der udgør en slutbrugers tilslutning til dette).

Herved vil radio- og fjernsynslovens anvendelsesområde blive udvidet til at omfatte lineært tv uanset valget af teknologisk distributionsplatform (teknologineutralitet), hvormed de nugældende regler i radio- og fjernsynsloven om reklamer, sponsorering og programindhold for lineært tv vil blive udstrakt til også at gælde for tv-udsendelser – i overensstemmelse med afgrænsningen af disse som audiovisuelle medietjenester i direktivet og dets betragtninger som beskrevet ovenfor under afsnit 2.3.1 – på teknologiske platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v. Det følger af denne afgrænsning, at eksempelvis enkeltstående livestreaming på nettet af konferencer m.v., der ikke er en del af en samlet programplan, ikke vil være omfattet af den foreslåede nye regulering. Ligeledes følger det af afgrænsningen, at elektroniske informationstjenester i butikker, offentlige transportmidler og lignende, som ikke udsender audiovisuelt indhold, der kan sammenlignes med traditionelle tv-programmer som en del af en samlet programplan, ikke omfattes af begrebet lineært tv.

Udvidelsen af anvendelsesområdet vil medføre, at udsendelse af lineære programmer via internettet og mobilnetværk vil skulle omfattes af den i dag gældende ordning om registrering hos Radio- og tv-nævnet af programvirksomhed ved hjælp af satellit, kabel, jordbaserede, digitale tv-sendemuligheder og kortbølgesendemuligheder, jf. lovens § 47.

4.2. Regulering af audiovisuelle on-demand-tjenester

4.2.1. Gældende ret

Som anført under afsnit 2.4 finder radio- og fjernsynsloven i dag alene anvendelse på lineært tv. Såfremt programmerne sendes ikke-lineært – dvs. som on-demand-tjenester – falder spredningen i dag uden for radio- og fjernsynslovgivningen. On-demand-tjenester omfattes i stedet dels af lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, dels af e-handelsloven. E-handelsloven indeholder bl.a. en række oplysningskrav til udbydere af informationssamfundstjenester samt regler, der knytter sig til selve on-line-aftaleindgåelsen. Loven indeholder tillige et forbud mod skjult reklame.

Til forskel fra radio- og fjernsynsloven indeholder disse regelsæt ingen særlige regler vedrørende selve det

indhold, der formidles. Regelsættene indeholder desuden ikke krav om myndighedstilladelse eller registrering som betingelse for at kunne sprede indhold på medierne.

Udover disse regelsæt er on-demand-tjenester omfattet af markedsføringsloven. Markedsføringsloven opererer på reklameområdet med et generelt reklameidentifikationskrav for alle medier, lovens generalklausul om god markedsføringsskik og forbudet mod vildledning samt en markedsføringsnorm rettet mod børn og unge.

4.2.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Det foreslås, at radio- og fjernsynslovens anvendelsesområde – i overensstemmelse med udvidelsen af direktivets anvendelsesområde til også at omfatte audiovisuelle on-demand-tjenester som defineret i direktivet og krav til programindhold og kommerciel kommunikation indeholdt i eller i tilslutning til sådanne tjenester – udvides til at omfatte sådanne tjenester og direktivets minimumregler om regulering af programindhold, reklamer og sponsorering.

Det foreslås at ændre lovens § 2, stk. 1, der som anført i dag kun omfatter traditionelle lineære tjenester, således at det fremover fastsættes, at udøvelse af programvirksomhed også omfatter udbud af on-demand audiovisuelle medietjenester, hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer med eller uden lyd til almenheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet. Endvidere foreslås, at direktivets definitioner af en audiovisuel medietjeneste, herunder en on-demand audiovisuel medietjeneste, og en medietjenesteudbyder indføres i loven med henblik på i overensstemmelse med direktivet og dets betragtninger som beskrevet ovenfor under afsnit 2.3.1 at afgrænse den kategori af audiovisuelle on-demand-tjenester, som den foreslåede nye regulering skal finde anvendelse på, samt identificere de medietjenesteudbydere, som skal reguleres. Således foreslås fastsat i lovens § 2, at ved en on-demand audiovisuel medietjeneste forstås i loven en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på, at programmer kan modtages på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af medietjenesteudbyderen. Endvidere foreslås fastsat, at ved en medietjenesteudbyder forstås i loven den fysiske eller juridiske person, der har det redaktionelle ansvar for valget af audiovisuelt indhold i en audiovisuel medietjeneste, og som bestemmer, hvordan det audiovisuelle indhold tilrettelægges.

I overensstemmelse med direktivet og dets betragtninger om afgrænsningen af de audiovisuelle on-demand-

tjenester er det Kulturministeriets samlede vurdering, at de audiovisuelle on-demand-tjenester, der omfattes af direktivet, skal have så stor lighed med traditionelle tv-udsendelser, at formentlig kun ganske få typer internet-tjenester vil omfattes. Det er ministeriets opfattelse, at den foreslåede nye regulering af audiovisuelle on-demand-tjenester primært vil omfatte tv-foretagernes net-tjenester, hvor en række programmer, der har været sendt på de traditionelle tv-platformer, ligger tilgængelige som on-demand-tjenester, samt egentlige video-on-demand-tjenester, hvor brugeren på et af denne valgt tidspunkt kan downloade film eller andre audiovisuelle programmer.

Brugerskabt indhold på internettet såsom YouTube, Facebook, Myspace og lignende tjenester vil således ikke være omfattet af den foreslåede nye regulering. Elektroniske udgaver af aviser og blade vil heller ikke være omfattet af reguleringen. Derimod vil dagbladenes web-tv såsom eksempelvis Jyllands-Postens web tv-stations tjenester fremover være omfattet af de foreslåede nye regler.

Det foreslås endvidere, at direktivets minimum-regler om regulering af programindhold og reklameindhold i audiovisuelle on-demand-tjenester gennemføres i radio- og fjernsynsloven og relevante tilhørende bekendtgørelser, herunder bekendtgørelse nr. 1368 af 15. december 2005 om reklame og sponsorering i radio og fjernsyn. I den forbindelse foreslås, at lovens kapitel 8 om tilladelse til og registrering af programvirksomhed udvides til også at omfatte en regulering af on-demand audiovisuel programvirksomhed, og at lovens kapitel 11 om reklamer og sponsorering af programmer samt indgåelse af partnerskaber udvides til også at omfatte en regulering af reklamer og sponsorering i tilknytning til on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven.

Udgangspunktet for direktivets minimumregler er, at audiovisuelle on-demand tjenester adskiller sig fra fjernsynsudsendelser, hvad angår brugernes valgmuligheder med hensyn til indhold og tidspunkt, og hvad angår deres samfundsmæssige virkninger. På linie hermed er det en præmis i direktivet, at det er rimeligt at fastsætte mindre strenge regler for on-demand-tjenester, og at disse tjenester kun bør overholde direktivets grundregler. Hvis medlemsstaterne ønsker at indføre strengere nationale regler end direktivets for tv-lignende on-demand-tjenester, skal udkast til disse regler ifølge de gældende proceduremæssige forpligtelser notificeres for EU-kommissionen.

På denne baggrund – og i overensstemmelse med den hidtidige danske praksis med en minimumregulering på området for on-demand-tjenester – foreslås, at der indføres regler for de audiovisuelle on-demand-tjenester i

den danske radio- og fjernsynslovgivning svarende til direktivets minimumregler.

Det drejer sig for det første om regler, som hidtil kun har været gældende for lineært tv, dvs. krav om, at det formidlede indhold ikke må tilskynde til had p.g.a. race, køn, religion eller nationalitet samt indholdsmæssige krav til reklame og krav til sponsorering. Der er i dag i bekendtgørelser udstedt i medfør af radio- og fjernsynsloven for fjernsynsudsendelser fastsat regler om beskyttelse af mindreråge i forhold til udsendelse af programmer med skadeligt indhold, om forbud mod, at udsendelser tilskynder til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet samt regler om fremme af distribution og produktion af europæiske programmer. De pågældende bekendtgørelser er bekendtgørelse om vedtægt for DR, bekendtgørelse om vedtægt for de regionale TV 2-virksomheder, bekendtgørelse om ikke-kommercielt tv i MUX 1 samt bekendtgørelse om programvirksomhed ved hjælp af satellit, kabel og kortbølgesendemuligheder. Desuden er der i bekendtgørelse om reklame og sponsorering i radio og fjernsyn fastsat regler om reklamer og sponsorering af programmer i radio og fjernsyn.

Dernæst foreslås indført en regulering med forbud mod produktplacering ligesom for lineært tv, jf. nedenfor i afsnit 4.3.

Endelig foreslås de audiovisuelle on-demand-tjenester underkastet regler om fremme af produktion og adgang til europæiske programmer samt krav om, at tjenester med skadeligt indhold for mindreråge kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreråge normalt ikke hører eller ser disse.

Endvidere foreslås, at Radio- og tv-nævnet – som i dag har en række myndighedsopgaver i relation til reguleringen på radio- og tv-området, herunder reklameområdet, - tildeles kompetencen til at føre tilsyn med overholdelsen af de nye regler. Tilsynet med de audiovisuelle on-demand-tjenester vil basere sig på klager, presseomtale o. lign., herunder adgang for nævnet til at tage sager op af egen drift.

Det indgår som en præmis i direktivet, at direktivets bestemmelser ikke bør indebære, at medlemsstaterne skal indføre – eller tilskyndes til at indføre – nye systemer med tilladelser eller administrative godkendelser for tv-lignende on-demand-tjenester. Det vil således ikke være i direktivets ånd i forbindelse med implementeringen af direktivet i dansk lovgivning at indføre anmeldelses- eller registreringsordninger for disse tjenester, hvorfor indførelse af sådanne ikke foreslås indført.

Kulturministeriet vil de kommende år bl.a. i lyset af den teknologiske udvikling følge Radio- og tv-nævnets

tilsynspraksis i forhold til den foreslåede nye regulering med henblik på at vurdere om der er behov for justeringer af det foreslåede regelgrundlag vedrørende afgrænsningen af de omfattede audiovisuelle medietjenester, herunder de audiovisuelle on-demand-tjenester.

4.3. Produktplacering

4.3.1. Gældende ret

Der er i Danmark i dag en generel adgang til produktplacering, såfremt der oplyses herom, jf. markedsføringslovens § 4, hvorefter en reklame skal fremstå således, at den klart vil blive opfattet som en reklame uanset dens form og uanset, i hvilket medium den bringes. Identifikationskravet vil kunne være opfyldt i tilfælde, hvor der er indgået aftale om særlig eksponering af produkter i film, såfremt det af rulleteksterne før eller efter filmen fremgår, at der har været anvendt produkter efter aftale med en eller flere erhvervsdrivende. Produktplacering i spillefilm er således i henhold til markedsføringsloven tilladt, så længe der sker en kreditering i rulleteksterne.

Adgangen til produktplacering gælder imidlertid ikke for tv-området, fordi der her er fastsat særregler. Her gælder som hovedregel – jf. kravet i radio- og fjernsynslovens § 73, stk. 1, om at reklamer kun må sendes i blokke mellem udsendelserne – et forbud mod produktplacering. Der er dog i dansk ret adgang til produktponsorering i tv-programmer, herunder sponsorering i form af præmier, som må ansues som en undtagelse fra det generelle forbud mod produktplacering. Produktponsorering består i udlån eller levering af tøj, biler eller andet udstyr til fjernsynsforetagender til en reduceret pris eller gratis.

I henhold til radio- og fjernsynslovens § 79 kan virksomheder sponsorere programmer. Ved sponsorering af programmer forstås ethvert direkte eller indirekte tilskud til finansieringen af radio- og fjernsynsprogrammer fra en fysisk eller juridisk person, der ikke selv udøver virksomhed indenfor den audiovisuelle branche med henblik på at fremme den pågældendes navn, mærke (logo), image, aktiviteter eller produkter.

Sponsortilskud kan således have form af såvel direkte økonomisk støtte som indirekte støtte i form af f.eks. produkter, som stilles til rådighed for tv-foretagendet i forbindelse med produktionen af programmer, herunder som præmier i konkurrencer i programmerne.

Sponsorerede programmer skal efter lovens § 80 klart kunne identificeres ved, at sponsorens navn eller logo mv. er angivet ved programmets begyndelse, slutning eller begge steder. Sådanne angivelser må imidlertid ikke forekomme i selve programmet.

Produkt placering ligner produktsporsoring på den måde, at der indgås en aftale mellem parterne om, at et bestemt produkt skal indgå i et program.

Definitionen af sponsortilskud i lovens § 79 omfatter imidlertid ikke – som ved produktplacering, jf. definitionen ovenfor, – betaling af vederlag til tv-foretagendet i forbindelse med indgåelse af en aftale om produktsporsoring, men alene direkte og indirekte tilskud til finansieringen af produktionen af det p g eldende tv-program.

4.3.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Med direktivet er som en nyskabelse indført regler, som – trods direktivets generelle forbud mod produktplacering – muliggør produktplacering i programmer i tv-udsendelser og audiovisuelle on-demand-tjenester, herunder tv-programmer, som man har indkøbt uden for den enkelte medlemsstat.

Som følge af opbygningen af direktivets regler om produktplacering skal medlemsstaterne implementere et forbud mod produktplacering, men de kan som undtagelse herfra tillade produktplacering i særlige programgenrer, hvis de ønsker dette.

De nærmere bestemmelser om produktplacering i direktivets art. 3 g kan opsummeres som følger:

- Medlemsstaterne skal implementere et generelt forbud mod produktplacering i tv-udsendelser og audiovisuelle on-demand-tjenester.
- Medlemsstaterne kan bestemme at tillade produktplacering i spillefilm, film og serier produceret til audiovisuelle medietjenester, sportsprogrammer og lette underholdningsprogrammer, men ikke i programmer til børn.
- Medlemsstater kan også beslutte at tillade produktsporsoring i alle typer programmer (herunder børneprogrammer).
- Programmer, som indeholder produktplacering, skal overholde bestemmelserne om redaktionel uafhængighed og unødig fremhævelse af produkter m.v. og må ikke direkte tilskynde til køb eller leje af produkter eller tjenesteydelser.
- Seerne skal informeres tydeligt om, at der foregår produktplacering ved begyndelsen og afslutningen af programmet og efter en reklamepause.
- Medlemsstater kan beslutte at fravige dette identifikationskrav for spillefilm og for programmer, som ikke er produceret eller bestilt af medietjenesteudbyderen selv eller en virksomhed, der er tilknyttet medietjenesteudbyderen.
- Produktplacering af tobaksvarer eller cigaretter eller produktplacering fra foretagender, hvis hovedvirk-

somhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer, er forbudt.

- Produktplacering af bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige, er forbudt.

Reglerne om indhold i audiovisuel kommerciel kommunikation i direktivets art. 3e gælder også for produktplacering. Udover begrænsningerne i direktivets art. 3 g fastsætter disse regler yderligere krav i relation til menneskelig værdighed og opførsel, diskrimination og beskyttelse af mindreårige. Særligt kræves, at enhver produktplacering af alkoholiske drikkevarer ikke rettes specifikt mod mindreårige og ikke må tilskynde til umådeholden indtagelse.

Direktivet definerer ikke produktsporsoring, men i direktivets betragtning 61 peges på, at gratis levering af varer eller tjenesteydelser, f.eks. produktionsrekvisitter eller præmier, kun bør betragtes som produktplacering, hvis de involverede varer eller tjenesteydelser er af »betydelig værdi«.

Produktsporsoring med ydelser af betydelig værdi skal således ifølge direktivet opfattes som produktplacering og dermed underlægges de oven for omtalte krav i direktivet om tilladelige genrer, information af seerne m.v., der gælder for produktplacering. Dette betyder særligt, at produktsporsoring med ydelser af betydelig værdi fremover i henhold til direktivets regler skal underlægges – de i forhold til sponsoring gældende regler, hvor der alene kræves kreditering ved programmets begyndelse, slutning eller begge steder – strengere krav for produktplacering om kreditering b de f r og efter et program. Der eksisterer ikke i dag en sådan værdigrænse i forhold til produktsporsoring i Danmark. Det vil således ved en opretholdelse af adgangen til produktsporsoring i Danmark være nødvendigt som en nyskabelse at fastsætte kriterier for en v rdiafgr nsning med henblik på at fastlægge hvilken produktsporsoring, der falder under henholdsvis reglerne for sponsoring, henholdsvis reglerne for produktplacering.

Det foreslås, at der med den foreslåede nye bestemmelse i § 85 a i radio- og fjernsynslovens kapitel 11 om reklamer og sponsoring af programmer samt indgåelse af partnerskaber indføres et eksplicit generelt forbud mod produktplacering i alle typer programmer i fjernsyn og audiovisuelle on-demand-tjenester, som er produceret i Danmark. Produktplacering foreslås i bestemmelsen i § 85 a, stk. 2, – i overensstemmelse med definitionen af begrebet i direktivets art. 1 m) – defineret som visning eller omtale af en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke som led i et programs handling mod betaling eller anden modydelse.

Samtidig foreslås, at adgangen til produktsporsoring bibeholdes i Danmark, men at der som noget nyt i overensstemmelse med direktivet fastsættes kriterier for en værdiafgrænsning i forhold til produktsporsoring samt fastsættes regler om kreditering både før og efter et program i forhold til produktsporsoring med ydelser af betydelig værdi.

Således foreslås, at det i den foreslåede bestemmelse i § 85 a, stk. 3, fastsættes, at forbuddet mod produktplacering ikke er til hinder for medtagelse af eller henvisning til en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke i et program (produktsporsoring), hvis 1) varen, tjenesteydelsen eller varemærket ikke har nogen betydelig værdi, og 2) ingen relevant medietjenesteudbyder eller tilknyttet person har modtaget betaling eller anden modydelse i relation til medtagelsen af eller henvisningen til varen, tjenesteydelsen eller varemærket i programmet.

Samtidig foreslås, at der indføres en bemyndigelsesbestemmelse i den foreslåede bestemmelse i § 85, stk. 4, hvorefter kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om produktplacering, herunder om fravigelse af forbuddet mod produktplacering i stk. 1, og produktsporsoring.

Det er hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til i reklamebekendtgørelsen at fastsætte regler om hvad der skal forstås ved en »betydelig værdi«.

En mulighed er at definere begrebet »betydelig værdi« som en residualværdi, der ikke er af underordnet karakter, idet der ved en residualværdi forstås en pengemæssig eller anden økonomisk værdi for den relevante medietjenesteudbyder udover værdien af den udgift, der er sparet ved at medtage eller henvide til varen, tjenesteydelsen eller varemærket i et program. Med en sådan afgrænsning må det forventes, at der i praksis vil forekomme relativt få tilfælde af produktsporsoring af betydelig værdi, og at størstedelen af den produktsporsoring, der vil finde sted derfor fortsat vil blive underlagt de i dag gældende danske regler for produktsporsoring. Til illustration kan nævnes, at hvis et produkt af betydelig økonomisk værdi – eksempelvis en bil – leveres til et program med henblik på at indgå som en præmie i en konkurrence i programmet, og præmien efterfølgende overdrages til vinderen af konkurrencen eller returneres til leverandøren af præmien i tilfælde af, at der ikke findes en vinder i konkurrencen, så er der ikke nogen residualværdi for udbyderen af programmet og leveringen af produktet har dermed ikke haft nogen betydelig værdi. I denne situation vil leveringen af produktet til programmet være underlagt reglerne for produktsporsoring.

Alternativt kan begrebet »betydelig værdi« knyttes til produktets/ydelsens relative betydning for produktionsens værdi, således at der gives videre rammer for produktsporsoring i dyre produktioner end billige produktioner.

Det er endvidere hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til i reklamebekendtgørelsen at fastsætte regler om, at der under de i direktivet angivne vilkår – med mulighed for at fravige kravet om identifikation af produktplacering, da dette kan være praktisk umuligt, – gives adgang til i fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester at vise spillefilm og kort- og dokumentarfilm, som indeholder produktplacering, samt programmer (dog ikke børneprogrammer og nyhedsprogrammer) produceret uden for Danmark, som indeholder produktplacering. Med den foreslåede adgang til at vise spillefilm og kort- og dokumentarfilm, som indeholder produktplacering, gøres det også muligt for DR og TV 2/DANMARK A/S at udsende bl.a. de spillefilm og kort- og dokumentarfilm, som de i medfør af henholdsvis DRs public service-kontrakt for perioden 1. januar 2007 til 31. december 2010 og TV 2/DANMARK A/S' tilladelse til at udøve public service-programvirksomhed er forpligtet til økonomisk at engagere sig i, og hvori der kan indgå produktplacering.

4.4. Oplysninger m.v. om medietjenesteudbydere.

4.4.1. Gældende ret

Der er i radio- og fjernsynslovens § 49, stk. 2, fastsat krav om, at foretagender, der udøver programvirksomhed efter lovens kapitel 8 om tilladelse til og registrering af programvirksomhed, skal identificere sig ved afslutningen af hvert program. Tilsvarende bestemmelser er ikke i loven fastsat i relation til DRs, TV 2/DANMARK A/S' og de regionale TV 2-virksomheders public service-programvirksomhed efter lovens §§ 12, 31 og 38a.

For så vidt angår informationssamfundstjenester, herunder audiovisuelle on-demand-tjenester, er der i e-handelslovens § 7 fastsat bestemmelser om identifikation af tjenesteyderen svarende til bestemmelserne i direktivet om audiovisuelle medietjenester, idet der dog i e-handelsloven også er fastsat krav om information i andre henseender end i direktivet.

E-handelslovens § 7 fastsætter, at en tjenesteyder skal give oplysning om 1) tjenesteyderens navn, 2) den fysiske adresse, hvor tjenesteyderen er etableret, 3) e-postadresse og eventuelt postadresse og andre oplysninger om tjenesteyderen, som gør det muligt at kontakte og kommunikere med tjenesteyderen, 4) CVR-nummeret, hvis tjenesteyderen er registreret i Det Centrale Virksomhedsregister, og 5) tilhørsforhold til eventuelle god-

kendelsesordninger, herunder den relevante tilsynsmyndighed. En tjenesteyder, der udøver et lovreguleret erhverv, skal desuden give 1) oplysning om enhver brancheorganisation eller lignende, hvor tjenesteyderen er registreret, 2) oplysning om erhvervsbetegnelsen og den medlemsstat, hvor den er givet, og 3) en henvisning til de faglige regler, der gælder for det lovregulerede erhverv, og hvorledes der kan opnås adgang til disse. Der skal for tjenestemodtageren og myndighederne være en let tilgængelig og vedvarende adgang til de nævnte oplysninger.

4.4.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Direktivets art. 3 a indeholder en ny bestemmelse om identifikations- og informationskrav, som gælder for både fjernsynsforetagender og udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester. Kravene vedrører oplysninger om foretagenderne/udbydere selv i forhold til de, som modtager deres tjenester – dvs. seerne og brugerne. Ifølge art. 3 a skal medlemsstaterne sikre, at udbydere af audiovisuelle medietjenester giver modtagerne af tjenesterne let, umiddelbar og vedvarende adgang til minimum følgende oplysninger:

- Medietjenesteudbyderens navn.
- Den fysiske adresse, hvor medietjenesteudbyderen er etableret.
- Oplysninger om medietjenesteudbyderen, herunder udbyderens e-postadresse eller websted, som gør det muligt hurtigt, direkte og effektivt at kontakte denne.
- I givet fald, det kompetente tilsynsorgan eller regulerende myndighed.

Baggrunden for bestemmelsen er omtalt i direktivets betragtning 43). Her fremgår det, at – med hensyn til de audiovisuelle medietjenesters særlige egenskaber, ikke mindst evnen til at påvirke meningsdannelsen – er det afgørende, at brugerne præcis ved, hvem der er ansvarlig for disse tjenesters indhold. Bestemmelsen angiver ikke, hvordan oplysningerne skal gøres tilgængelige, men overlader det til medlemsstaterne at fastsætte de praktiske bestemmelser herfor.

Radio- og fjernsynslovens § 49, stk. 2, opfylder ikke direktivets krav om, at mediebrugeren skal kunne tage direkte kontakt med udbyderen af medietjenester eller få information om det kompetente tilsynsorgan. Direktivet stiller ikke nogen andre krav på informationsdelen end, at modtageren af tjenesterne hele tiden skal have direkte adgang til den foreskrevne information, og at den skal være lettilgængelig. For at gennemføre direktivets krav bør det derfor være tilstrækkeligt at fastsætte, at fjernsynsprogramforetagender og de, som udbyder audiovisuelle on-demand-tjenester, skal give den i artiklen foreskrevne information, at informationen skal gives så

modtagerne altid har let adgang til informationen og i øvrigt overlade det til programforetagendet m.fl. selv at bestemme på hvilken måde det skal ske. De kan så selv vælge frivilligt at give information, så at den altid kan hentes i en udsendelse på tv-skærmen eller at give den på en anden vis, eksempelvis på foretagendets websted.

På denne baggrund foreslås, at der i radio- og fjernsynsloven indføres eksplicitte bemyndigelser for kulturministeren til i relation til såvel udbydere af lineært tv og af audiovisuelle on-demand-tjenester at fastsætte nærmere regler om, at udbydere skal gøre oplysninger, der identificerer foretagendet over for seerne og brugerne, tilgængelige. I overensstemmelse hermed fastsættes det i den foreslåede bestemmelse i § 47, stk. 4, at kulturministeren i relation til den af § 47 omfattede programvirksomhed kan fastsætte sådanne regler – dvs. i relation til foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede digitale tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnetværk samt on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven. Endvidere fastsættes det i den foreslåede bestemmelse i 38 b, stk. 2, at kulturministeren kan fastsætte sådanne regler i relation til TV 2/DANMARK A/S. Det er hensigten, at de foreslåede bemyndigelser skal anvendes til at fastsætte bestemmelser om, at fjernsynsforetagender og udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester skal sikre, at de som modtager deres tjenester altid og på enkel vis har adgang til 1) navnet på medietjenesteudbyderen, 2) den fysiske adresse, hvor medietjenesteudbyderen er etableret, 3) oplysninger om medietjenesteudbyderen, herunder udbyderens e-postadresse eller websted, og 4) oplysninger om den kompetente tilsynsmyndighed. Det er hensigten at fastsætte tilsvarende bestemmelser i relation til DR og de regionale TV 2-virksomheder med hjemmel i lovens § 15, stk. 4, og § 34, stk. 3, om kulturministerens adgang til at fastsætte en vedtægt for henholdsvis DR og for de regionale TV 2-virksomheder.

Det bemærkes, at de foreslåede regler i forhold til udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester vil være suppleret af reglerne i e-handelslovens § 7.

4.5. Korte uddrag fra begivenheder af stor interesse for offentligheden

4.5.1. Artikel 3k i direktivet om audiovisuelle medietjenester

Det følger af artikel 3k, stk. 1, at medlemsstaterne skal sikre, at ethvert fjernsynsforetagende, der er etableret i Fællesskabet, med henblik på korte nyhedsuddrag, på redelige og rimelige vilkår og uden forskelsbehandling

har adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden, som transmitteres med eneret af et fjernsynsforetagende under deres jurisdiktion. Det følger videre af artikel 3k, stk. 3, at en sådan adgang skal sikres ved at give fjernsynsforetagenderne lov til frit at vælge korte uddrag fra det eneretstransmitterende fjernsynsforetagendes signal.

Danmark skal således sørge for, at fjernsynsforetagender, der

- 1) er under dansk jurisdiktion og
- 2) har eneret til at transmittere begivenheder af stor interesse for offentligheden,

forpligtes til at give andre fjernsynsforetagender, der er etableret i Fællesskabet, adgang til at få udleveret uddrag på de angivne betingelser.

Som et alternativ til at udlevere uddrag kan der i henhold til artikel 3k, stk. 4, etableres en ækvivalent ordning, som sikrer adgang på redelige og rimelige vilkår og uden forskelsbehandling ved andre midler. Ifølge præambelbetragtning nr. 40 omfatter sådanne midler bl.a., at der gives adgang til det sted, hvor en begivenhed af stor interesse for offentligheden foregår.

Direktivet fastsætter også regler for anmodningen om og anvendelsen af de nævnte uddrag.

Det følger således af direktivets artikel 3k, stk. 2, at en anmodning om adgang til uddrag skal rettes til det eneretstransmitterende fjernsynsforetagende, der er etableret i samme medlemsstat som det anmodende fjernsynsforetagende. Kun i tilfælde, hvor der ikke er et eneretstransmitterende fjernsynsforetagende inden for samme medlemsstat, kan en anmodning rettes til et eneretstransmitterende fjernsynsforetagende i en anden medlemsstat. Anmodninger om adgang til uddrag bør således kun rettes over grænserne, når det er nødvendigt, jf. herved 2. afsnit i præambelbetragtning nr. 39.

Ifølge direktivets artikel 3k, stk. 5, må de korte uddrag kun anvendes til generelle nyhedsindslag og i on-demand audiovisuelle medietjenester. Anvendelsen i on-demand audiovisuelle medietjenester kræver dog, at det samme program tilbydes tidsforskudt af den samme medietjenesteudbyder. Det følger af præambelbetragtning nr. 39, 1. afsnit, at de korte uddrag kan benyttes til EU-dækkende udsendelser via enhver kanal, herunder rene sportskanaler, og at de som hovedregel ikke bør være mere end 90 sekunder. Endelig følger det af direktivets artikel 3k, stk. 3, in fine, at fjernsynsforetagender, der har fået adgang til uddrag, ved anvendelsen heraf som minimum skal angive deres kilde, medmindre dette af praktiske grunde er umuligt.

Ifølge direktivets artikel 3k, stk. 6, 1. pkt., skal medlemsstaterne sikre, at der fastlægges nærmere regler for

adgangen til og anvendelsen af de korte uddrag, især vedrørende eventuelle godtgørelsesordninger, den maksimale længde af uddragene samt tidsbegrænsninger for deres udsendelse. Hvis der opereres med godtgørelse for uddragene, må godtgørelsen i henhold til bestemmelsens 2. pkt. ikke overstige de ekstraudgifter, der påløber direkte i forbindelse med tilvejebringelse af adgang.

Formålet med direktivets art. 3k fremgår af præambelbetragtning nr. 38 og nr. 39, 1. afsnit. I præambelbetragtning nr. 38 anføres det, at det er vigtigt at fremme pluralismen gennem mangfoldighed inden for produktion og programsætning af nyheder overalt i EU og at respektere de principper, der er nedfældet i artikel 11 i den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Artikel 11 handler om ytrings- og informationsfrihed. Videre anføres det i præambelbetragtning nr. 39, 1. afsnit, at for at værne om den grundlæggende frihed til at modtage oplysninger og sikre, at seernes interesser i Den Europæiske Union nyder den fornødne beskyttelse i fuldt omfang, bør indehavere af eneretten til tv-transmissioner af begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden, give andre tv-spredningsforetagender ret til at benytte korte uddrag i generelle nyhedsprogrammer på loyale, rimelige og ikke-diskriminerende vilkår under behørig hensyntagen til enerettighederne. Formålet med direktivets artikel 3k er således at sikre informationsfriheden. Alle seere i Fællesskabet skal inden for visse rammer have adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden; sådanne begivenheder skal ikke være forbeholdt visse seere med adgang til særlige kanaler.

4.5.2. Gældende ret

De gældende regler vedrørende seernes adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden findes i radio- og fjernsynslovens § 90, stk. 3, og i ophavsretslovens § 25, suppleret af ophavsretslovens § 22.

Radio- og fjernsynslovens § 90, stk. 3, indeholder en bemyndigelse til kulturministeren til at fastsætte regler om visse begrænsninger i fjernsynsforetagenders udnyttelse af enerettigheder til spredning af fjernsynsoptagelser fra større begivenheder, således at andre fjernsynsforetagender under nærmere angivne vilkår vil kunne bringe korte nyhedsindslag om begivenhederne. Bemyndigelsesbestemmelsen, der er en opfølgning på en Europarådsrekommandation R (91) 5 af 11. april 1991 vedrørende offentlighedens ret til at blive informeret om større begivenheder i relation til forskellige landes fjernsynsvirksomhed, er aldrig blevet udnyttet. Fjernsynsforetagender, der er indehavere af enerettigheder til spredning af optagelser fra større begivenheder, har således efter gældende ret ingen forpligtelser til at lade

andre fjernsynsforetagender få adgang til at bringe indslag fra de pågældende begivenheder.

Det følger desuden af ophavsretslovens kapitel 1, at et beskyttet værk, f.eks. et stykke musik eller en film, ikke må gengives i en fjernsynsudsendelse eller på internettet uden ophavsmandens samtykke. Hvis en begivenhed af stor interesse for offentligheden optages, og optagelserne herefter redigeres, vil resultatet kunne være beskyttet som et filmværk, der således hverken må gengives i fjernsyn eller på internettet uden ophavsmandens samtykke.

Ophavsretslovens kapitel 5 indeholder en tilsvarende beskyttelse for producenten af filmen, jf. § 67, stk. 1, musikproducenter, hvis frembringelser indgår i filmen, jf. § 66, stk. 1, udøvende kunstnere, der medvirker i filmen, jf. § 65, stk. 1 og 2, samt fotografer, hvis billeder indgår i filmen, jf. § 70, stk. 1. Desuden har det fjernsynsforetagende, der udsender filmen, en eneret til selve de tekniske udsendessignaler, jf. § 69, stk. 1 og 2.

Hvis et fjernsynsforetagende skulle komme i besiddelse af uddrag fra begivenheder af stor interesse for offentligheden - uanset at eneretstransmitterende fjernsynsforetagender ikke har nogen forpligtelse til at give adgang - vil ophavsretten således kunne blokere for anvendelsen af uddragene.

I ophavsretslovens kapitel 2 er der imidlertid - under hensyn til at skabe en samfundsmæssig afbalancering af det ophavsretlige system - fastsat visse indskrænkninger i den eneret, der er hjemlet efter kapitel 1. Det gælder f.eks. § 25 om reportage af dagsbegivenheder og § 22 om citat. Disse indskrænkninger er via henvisningsbestemmelser også anvendelige på de såkaldte nærtstående rettigheder efter kapitel 5, jf. ophavsretslovens § 65, stk. 4, § 66, stk. 2, § 67, stk. 2, § 69, stk. 3, og § 70, stk. 3.

Det følger af ophavsretslovens § 25, at når fremførelse eller visning af et værk indgår i en dagsbegivenhed og denne gengives i film, radio eller fjernsyn, må værket medtages - uden ophavsmandens samtykke - i det omfang, det sker som et naturligt led i gengivelsen af dagsbegivenheden. Denne såkaldte reportagerregel er f.eks. anvendelig på en fjernsynsudsendelse, der gengiver en højtidelighed, hvorunder et stykke musik afspilles. Her vil det ikke være nødvendigt at indhente samtykke fra ophavsmanden til musikværket, forinden fjernsynsudsendelsen bringes.

Det er imidlertid et krav efter ophavsretslovens § 25, at gengivelsen af værket har et accessorisk præg i forhold til reportagen af dagsbegivenheden. En reportage af en dagsbegivenhed, hvori der indgår væsentlige dele af ophavsretligt beskyttede værker, som ikke kan siges blot at have et accessorisk præg i forhold dagsbegivenheden,

vil således ikke kunne udsendes i fjernsyn med hjemmel i ophavsretslovens § 25. En fjernsynsudsendelse af et filmværk, der gengiver en begivenhed af stor interesse for offentligheden, vil formentlig heller ikke kunne gengives med hjemmel i ophavsretslovens § 25, idet filmværket ikke kan siges blot at have et accessorisk præg i forhold til reportagen af begivenheden, men derimod udgør selve reportagen.

Ifølge ophavsretslovens § 22 er det - uden ophavsmandens samtykke - desuden tilladt at citere fra et offentliggjort værk i overensstemmelse med god skik og i det omfang, som betinges af formålet. Citatreglen er en retlig standard. Der er således ingen faste og specifikke betingelser eller grænser for adgangen til at citere. Lovligheden af et citat afhænger af omstændighederne i det konkrete tilfælde under hensyn dels til formålet med citatet, dels til størrelsesforholdet mellem det citerede stykke og hele værket. Et fjernsynsforetagende, der i en udsendelse overvejer at citere f.eks. en del af en film om en begivenhed af stor interesse for offentligheden, vil således ikke på forhånd kunne vide, hvilke specifikke betingelser og grænser, der gælder for citatet.

Videre finder Kulturministeriet, at citatreglen i ophavsretslovens § 22 næppe i alle tilfælde vil udgøre tilstrækkelig hjemmel til at omfatte korte uddrag på op til 90 sekunder fra begivenheder af stor interesse for offentligheden. Ophavsretsudvalget giver i bet. 1197/1990 udtryk for, at det ikke vil være tilladt at fiksere en hel fremførelse af et værk for på den måde at tilvejebringe materiale, hvorfra der kan citeres. Det vil således kun uden tilladelse fra rettighedshaveren være tilladt at fiksere selve citatet. Det er endvidere tvivlsomt, om citatretten giver ret til at anvende korte uddrag, hvis der er praksis for at betale for udnyttelsen af sådanne uddrag.

4.5.3. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Gældende ret, som gennemgået i punkt 4.5.2, opfylder ikke kravene i artikel 3k i direktivet om audiovisuelle medietjenester, som gennemgået i punkt 4.5.1.

Fjernsynsforetagender, der har eneret til at transmittere begivenheder af stor interesse for offentligheden, har ingen forpligtelser til at give andre fjernsynsforetagender adgang til uddrag fra det transmitterende signal. Hvis andre fjernsynsforetagender alligevel får adgang til sådanne uddrag, vil ophavsretten kunne blokere for udnyttelsen af uddragene. Undtagelsen i ophavsretslovens § 25 vil ikke være anvendelig, og undtagelsen efter ophavsretslovens § 22 er af en sådan karakter, at fjernsynsforetagenderne formentlig vil være tilbageholdende med at anvende den som hjemmel til udsendelse.

Der er dermed risiko for, at begivenheder af stor interesse for offentligheden kun udsendes til visse seere med adgang til særlige kanaler.

På den baggrund foreslås det at indføre en ny regel i radio- og fjernsynslovens § 90, stk. 3, hvorefter et fjernsynsforetagende, der med eneret transmitterer en begivenhed af stor interesse for offentligheden, skal give andre fjernsynsforetagender, der er etableret inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, adgang til korte uddrag fra det transmitterende signal.

Derudover foreslås det at indføre en ny regel i radio- og fjernsynslovens § 90, stk. 4, hvorefter uddrag, der er givet adgang til efter stk. 3, kun må anvendes i generelle nyhedsprogrammer, og hvorefter uddrag i et generelt nyhedsprogram kun må anvendes i on-demand audiovisuelle medietjenester, når det samme program tilbydes tidsforskudt af den samme medietjenesteudbyder.

I forlængelse heraf foreslås det at indføre en hjemmelsbestemmelse i radio- og fjernsynslovens § 90, stk. 5, hvorefter kulturministeren fastsætter nærmere regler om adgangen til og anvendelsen af de pågældende uddrag.

Endelig foreslås det at indføre en ny undtagelse i ophavsretslovens kapitel 2, hvorefter værker, der indgår i uddrag, der er givet adgang til efter § 90, stk. 3, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt efter § 90, stk. 5, i samme lov, må gengives i overensstemmelse med § 90, stk. 4, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt i medfør af § 90, stk. 5, i samme lov. Det foreslås desuden at gøre den nye undtagelse anvendelig på de nærtstående rettigheder efter ophavsretslovens kapitel 5.

Reguleringen i radio- og fjernsynsloven tilgodeser direktivets todeling af reguleringen – adgangen til korte uddrag, henholdsvis transmissionen af korte uddrag. De foreslåede bestemmelser i radio- og fjernsynslovens § 90, stk. 3 og 4 samt regler udstedt i medfør af § 90, stk. 5, i samme lov, regulerer selve adgangen til de korte uddrag samt grænserne for transmissionen af uddragene, mens de foreslåede ændringer i ophavsretsloven sikrer, at ophavsretten ikke kan bruges til at hindre udnyttelsen af de korte uddrag. Fsva. adgangen til de korte uddrag, henholdsvis transmissionen af samme skal de forskellige landes lovgivninger anvendes sekventielt. Dvs. for så vidt angår adgangen til korte uddrag, gælder lovgivningen i Danmark, hvis det fjernsynsforetagende, der leverer det første signal (dvs. som giver adgang) er etableret i Danmark. For så vidt angår transmissionen af de korte uddrag, gælder lovgivningen i den medlemsstat, hvor det fjernsynsforetagende, der anvender (dvs. sender) de korte nyhedsindslag, er etableret.

4.5.3.1. Adgangen til uddrag

Bekendtgørelsen udstedt efter forslaget til radio- og fjernsynslovens § 90, stk. 5, vil til udbygning af § 90, stk. 3, indeholde nærmere regler om,

- hvad der kendetegner begivenheder af stor interesse for offentligheden,
- forpligtelsen til at udlevere uddrag,
- kriterierne for fastsættelse af uddragenes længde og
- betalingsspørgsmålet.

Begivenheder af stor interesse for offentligheden

Direktivet om audiovisuelle medietjenester angiver ikke, hvilke begivenheder der er af stor interesse for offentligheden.

Det er Kulturministeriets vurdering, at det ikke vil være hensigtsmæssigt positivt at opregne de begivenheder, der skal anses for at være af stor interesse for offentligheden, i bekendtgørelsen. Opfattelsen af, hvad der er af stor interesse for offentligheden, vil kunne ændre sig over tid, hvorfor en korrekt implementering af artikel 3k i direktivet om audiovisuelle medietjenester forudsætter enten en dynamisk regel eller kontinuerlige overvejelser af, hvilke begivenheder, der på et givent tidspunkt er af stor interesse for offentligheden. Kulturministeriet foretrækker en dynamisk regel, som generelt beskriver, hvad der kendetegner begivenheder af stor interesse for offentligheden.

Det kan anføres, at det blotte faktum, at et fjernsynsforetagende har erhvervet eneretten til at transmittere en begivenhed, taler for, at begivenheden er af stor interesse for offentligheden. Modsat kan det anføres, at et kommercielt fjernsynsforetagendes beslutning om at erhverve enerettighederne til en begivenhed i første omgang er styret af økonomiske interesser og ikke af begivenhedens potentielle interesse for den almene offentlighed. Begivenhedens målgruppe samt annoncørers og sponserers interesse for at deltage i udsendelsen vil i visse situationer veje tungere for et fjernsynsforetagende end den almindelige offentligheds interesse, selvom interesserne naturligvis kan være sammenfaldende. Det blotte forhold, at et fjernsynsforetagende har erhvervet eneretten til at transmittere en begivenhed, bør således efter Kulturministeriets opfattelse ikke i sig selv medføre, at begivenheden anses for at være af stor interesse for offentligheden.

Det er Kulturministeriets opfattelse, at en begivenhed er af stor interesse for offentligheden, hvis den har en nyhedsværdi, der tiltaler en større kreds af personer, og samtidig er af interesse for andre end dem, der normalt følger med i begivenheder af lignende karakter. Til illustration kan nævnes et par eksempler fra fodboldens verden. Fodboldkampe i 1. division og SAS ligaen har

interesse for en større, men afgrænset del af befolkningen. Sådanne kampe vil således ikke være begivenheder af stor interesse for offentligheden. Gruppen af interessenter bliver væsentligt forøget, når der f.eks. er tale om en fodboldkamp med dansk deltagelse i en VM-slutrunde. En sådan kamp vil have en nyhedsværdi, der tiltaler en større kreds af personer, og samtidig være af interesse for andre end dem, der normalt følger med i fodbold. Dermed vil der være tale om en begivenhed af stor interesse for offentligheden.

Begivenheder svarende til dem, der fremgik af den ophævede bekendtgørelse nr. 809 af 19. november 1998 om udnyttelse af tv-rettigheder til begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, bør efter Kulturministeriets opfattelse alle betragtes som begivenheder af stor interesse for offentligheden. Bekendtgørelsen omfattede følgende begivenheder:

- OL, sommer- og vinterlege: Legene i deres helhed,
- VM og EM i fodbold (herrer): Alle kampe med dansk deltagelse samt semifinaler og finaler,
- VM og EM i håndbold (herrer og damer): Alle kampe med dansk deltagelse samt semifinaler og finaler,
- Danmarks VM- og EM-kvalifikationskampe i fodbold (herrer) samt
- Danmarks VM- og EM-kvalifikationskampe i håndbold (damer).

Såfremt der er tale om en sportsbegivenhed, der består af flere konkurrencer i forskellige discipliner, vil hver disciplin for sig kunne betragtes som en begivenhed af stor interesse for offentligheden. Såfremt der er tale om en enkelt idrætsgren, der finder sted over flere dage, f.eks. et stort cykelløb, vil hver konkurrencedag kunne betragtes som en begivenhed af stor interesse for offentligheden.

Det bemærkes, at også andre begivenheder end sportsbegivenheder vil kunne være af stor interesse for offentligheden, men det er typisk indenfor sportsverdenen, at enerettigheder til udsendelse er fremherskende.

Nærmere om forpligtelsen til at udlevere uddrag

Det følger af artikel 3k, stk. 2, i direktivet om audiovisuelle medietjenester, at en anmodning om adgang til uddrag skal rettes til det eneretstransmitterende fjernsynsforetagende, der er etableret i samme medlemsstat som det anmodende fjernsynsforetagende. Kun i tilfælde, hvor der ikke er et eneretstransmitterende fjernsynsforetagende inden for samme medlemsstat, kan en anmodning rettes til et eneretstransmitterende fjernsynsforetagende i en anden medlemsstat.

På den baggrund vil det komme til at fremgå af bekendtgørelsen, at et eneretstransmitterende fjernsynsforetagende kun har pligt til at efterkomme anmodninger

om adgang til uddrag fra fjernsynsforetagender, der er etableret i samme medlemsstat, dvs. i Danmark. Dog skal der også gives adgang til fjernsynsforetagender, der er etableret i en anden medlemsstat, hvis der ikke findes et eneretstransmitterende fjernsynsforetagende i den pågældende anden medlemsstat.

Teknisk vil adgangen kunne gives på flere måder, f.eks. ved at give direkte adgang til det transmitterende signal eller ved at udlevere optagelser af de pågældende uddrag.

Kriterierne for fastsættelse af uddragenes længde

Direktivet om audiovisuelle medietjenester angiver ikke præcise mål for længden af de uddrag, som de eneretstransmitterende fjernsynsforetagender skal give adgang til. Det anføres dog i artikel 3k, stk. 3, at der kun skal være adgang til korte uddrag, og i direktivets præambelbetragtning nr. 39, 1. afsnit, at de korte uddrag som hovedregel ikke bør være mere end 90 sekunder.

Der vil på den baggrund i bekendtgørelsen ikke blive fastsat præcise mål for, hvor lange uddrag der kan kræves adgang til. Det vil dog komme til at fremgå, at der som hovedregel ikke vil kunne kræves adgang til uddrag af mere end 90 sekunders varighed. Den længde, der kan kræves, vil afhænge af, hvad der skal til for at opfylde informationsformålet.

Betalingspørgsmålet

Det følger af direktivets artikel 3k, stk. 6, 2. pkt., at hvis der opereres med godtgørelse for uddragene, må godtgørelsen ikke overstige de ekstraudgifter, der påløber direkte i forbindelse med tilvejebringelse af adgang.

Det er Kulturministeriets opfattelse, at der ikke skal opereres med godtgørelse for uddragene. Baggrunden herfor er dels, at de praktiske foranstaltninger, der er forbundet med at give adgang til uddrag af det transmitterende signal, ikke indebærer nogen særlige økonomiske konsekvenser for det eneretstransmitterende fjernsynsforetagende, dels at en godtgørelsesordning vil kunne indebære en risiko for uoverensstemmelser om størrelsen af godtgørelsen og dermed også en risiko for, at der slet ikke bliver givet adgang til uddragene.

Det vil således komme til at fremgå af bekendtgørelsen, at der ikke kan kræves godtgørelse for tilvejebringelse af adgang til uddrag fra det transmitterende signal.

4.5.3.2. Anvendelsen af uddrag

Bekendtgørelsen udstedt efter forslaget til radio- og fjernsynslovens § 90, stk. 5, vil til uddybning af § 90, stk. 4, beskrive,

- hvad der kendetegner generelle nyhedsprogrammer,
- definitionen af en on-demand audiovisuel medietjeneste og af en medietjenesteudbyder,

- tidsbegrænsninger for anvendelse af uddragene samt
- øvrige krav til anvendelse af uddragene.

Generelle nyhedsprogrammer

Direktivet om audiovisuelle medietjenester indeholder ingen definition af begrebet generelle nyhedsprogrammer. Derimod indeholder direktivets præambelbetragtning nr. 39, stk. 3, en negativ afgrænsning af begrebet, idet det anføres at generelle nyhedsprogrammer ikke bør omfatte kompilering af korte uddrag i underholdningsprogrammer.

Desuden fremgår det af præambelbetragtning nr. 39, 1. afsnit, at de korte uddrag kan benyttes til EU-dækkende udsendelser via enhver kanal, herunder rene sportskanaler.

Det er på den baggrund Kulturministeriets opfattelse, at generelle nyhedsprogrammer kan bestå udelukkende af sportsnyheder. Der skal dog være tale om generelle nyhedsprogrammer. Heri ligger for det første, at uddragene kun kan bruges i generelle og ikke specifikke, temabaserede nyhedsprogrammer, f.eks. om et enkelt emne eller en enkelt sportsgren. Derudover er det et krav, at der er tale om nyhedsprogrammer, dvs. programmer, der handler om begivenheder, som har nyhedsværdi.

Bekendtgørelsen vil komme til at indeholde en nærmere beskrivelse af, hvad der kendetegner generelle nyhedsprogrammer.

Definitionen af en on-demand audiovisuel medietjeneste og af en medietjenesteudbyder

Begreberne on-demand audiovisuel medietjeneste og medietjenesteudbyder vil blive defineret i bekendtgørelsen i overensstemmelse med direktivet, jf. lovforslagets § 1, nr. 2. Om definitionen af disse begreber henvises til afsnit 4.2.2. i de almindelige bemærkninger.

Medietjenesteudbydere stiller ofte deres live-udsendelser af nyhedsprogrammer til rådighed i on-demand-tjenester efter udsendelsen i direkte tv. Denne praksis vil også være mulig efter forslaget til § 90, stk. 4, 2. pkt., uanset at nyhedsprogrammet indeholder uddrag udleveret efter § 90, stk. 3. Det vil således ikke være nødvendigt at skræddersy det enkelte nyhedsprogram til on-demand-tjenester ved at udelade de pågældende uddrag, jf. 1. pkt. i præambelbetragtning nr. 41 til direktivet om audiovisuelle medietjenester. Efter forslaget til § 90, stk. 4, 2. pkt., vil muligheden for tilrådighedsstillelse i on-demand-tjenester dog være begrænset til identiske nyhedsprogrammer fra samme medietjenesteudbyder. Uddrag, der er givet adgang til efter forslaget til § 90, stk. 3, vil således ikke kunne anvendes til at skabe helt nye on-demandbaserede forretningsmodeller, jf. 2. pkt. i præambelbetragtning nr. 41 til direktivet om audiovisuelle medietjenester.

Tidsbegrænsninger for anvendelse af uddragene

De korte uddrag må kun anvendes i nyhedsprogrammer, men direktivet om audiovisuelle medietjenester indeholder ingen tidsbegrænsninger for anvendelsen af de korte uddrag.

Det er Kulturministeriets opfattelse, at der ikke bør fastsættes eksakte tidsbegrænsninger for anvendelsen. Det vil således komme til at fremgå af bekendtgørelsen, at uddrag, der er givet adgang til efter forslaget til § 90, stk. 3, vil kunne anvendes så længe, de har nyhedsværdi.

Retten til at anvende korte nyhedsuddrag træder først i kraft, når transmissionen af den begivenhed, der skal sendes korte uddrag fra, er afsluttet.

Det vil ikke være tilladt at anvende lyden fra den kommentator, som kommenterer for det eneretstransmitterende fjernsynsforetagende, da en sådan anvendelse ikke er nødvendig for at opfylde informationsformålet.

Øvrige krav til anvendelse af uddragene

Det følger af direktivets artikel 3k, stk. 3, in fine, at fjernsynsforetagender, der har fået adgang til uddrag, ved anvendelsen heraf som minimum skal angive deres kilde, medmindre dette af praktiske grunde er umuligt.

Dette krav vil blive indsat i bekendtgørelsen.

4.5.3.3. Ny undtagelse i ophavsretsloven

Den foreslåede nye undtagelse i ophavsretslovens § 25 a omfatter alle værker, der indgår i uddrag, der er givet adgang til efter § 90, stk. 3, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt efter § 90, stk. 5, i samme lov.

Værkerne må efter forslaget gengives uden ophavsmandens samtykke i overensstemmelse med § 90, stk. 4, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt i medfør af § 90, stk. 5, i samme lov. Grænserne for anvendelsen af værkerne uden ophavsmandens samtykke vil således ikke fremgå direkte af ophavsretsloven, men derimod af radio- og fjernsynsloven samt bekendtgørelsen udstedt i medfør af samme lov, jf. punkt 4.5.3.2. ovenfor.

Det foreslås desuden at gøre den nye undtagelse i ophavsretslovens § 25 a anvendelig på en række af de nærtstående rettigheder efter ophavsretslovens kapitel 5. Således vil hverken udøvende kunstnere, producenter af musik- eller filmværker, fjernsynsforetagender eller fotografer, hvis frembringelser indgår i uddrag, der er givet adgang til efter § 90, stk. 3, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt efter § 90, stk. 5, i samme lov, kunne forhindre gengivelse i overensstemmelse med § 90, stk. 4, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt i medfør af § 90, stk. 5, i samme lov.

Formålet med den foreslåede undtagelse i ophavsretsloven er at sikre, at ophavsretten ikke kan benyttes til at hindre den informationsfrihed, der i overensstemmelse med direktivet om audiovisuelle medietjenester er tilvejebragt med forslaget til de nye regler i radio- og fjernsynslovens § 90, stk. 3-5.

Det er Kulturministeriets opfattelse, at medlemsstaterne under hensyn til formålet med direktivet om audiovisuelle medietjenester har en pligt til at indføre en sådan undtagelse.

I den forbindelse kan det også nævnes, at artikel 3k i direktivet om audiovisuelle medietjenester som nævnt ovenfor i punkt 4.5.1 åbner mulighed for, at adgangen til begivenheder af stor interesse for offentligheden kan sikres på anden måde end ved at give adgang til det eneretstransmitterende fjernsynsforetagendes signal. Det er således muligt at vælge andre ækvivalente midler såsom adgang til det sted, hvor begivenheden finder sted, jf. artikel 3k, stk. 4.

Hvis en medlemsstat vælger at gennemføre artikel 3k ved at indføre en regel om, at alle fjernsynsforetagender har ret til at få adgang til det sted, hvor begivenheden finder sted, vil de enkelte fjernsynsforetagender foretage deres egne optagelser af begivenheden. Når fjernsynsforetagenderne efterfølgende anvender disse optagelser, opstår der ingen ophavsretlige hindringer ud over, hvad fjernsynsforetagender normalt oplever i forhold til deres egne optagelser. Det eneretstransmitterende fjernsynsforetagende har ingen rettigheder til optagelserne og vil således ikke kunne hindre anvendelsen med henvisning til ophavsretsloven.

Hvis medlemsstaten derimod vælger at gennemføre artikel 3k ved at indføre en regel om, at alle fjernsynsforetagender skal have adgang til klip fra det eneretstransmitterende fjernsynsforetagende, vil det sidstnævnte foretagende kunne hindre efterfølgende udnyttelse, hvis ikke der indføres en indskrænkning i ophavsretsloven.

Da medlemsstaterne har frit valg mellem de forskellige gennemførelsesmetoder, må det på denne baggrund - særligt under hensyn til opfyldelsen af formålet med direktivet - antages, at medlemsstater, der gennemfører ved at give adgang til uddrag, parallelt hermed også skal indføre de nødvendige indskrænkninger i ophavsretsloven.

Det kan desuden nævnes, at det følger af artikel 3k, stk. 6, sidste pkt., i direktivet om audiovisuelle medietjenester som nævnt ovenfor i punkt 4.5.1, at hvis der opereres med godtgørelse for de korte uddrag, må godtgørelsen ikke overstige de ekstraudgifter, der påløber direkte i forbindelse med tilvejebringelse af adgang.

Det er Kulturministeriets opfattelse, at denne bestemmelse taler for, at det fjernsynsforetagende, der har fået eneretten til at transmittere en begivenhed af stor interesse for offentligheden, ikke kan forlange en royalty for at give adgang til signalet, der står i forhold til, hvad der måtte være betalt for eneretten. Den eventuelle godtgørelse må alene udgøre en betaling for de praktiske foranstaltninger, der er forbundet med at give adgang til uddrag af det transmitterende signal. En sådan »teknisk skadesløsholdelse« vil typisk være væsentligt mindre, end eneretsfjernsynsforetagendet ville betinge sig, hvis den ophavsretlige eneret kunne udnyttes.

Undtagelser til ophavsretten og de beslægtede rettigheder efter ophavsretslovens §§ 65, 66, 67, 69 og 70 skal have hjemmel i det såkaldte infosoc-direktiv, jf. Europaparlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet, samt i de internationale konventioner på området.

Det fremgår af 1. pkt. i præambelbetragtning nr. 40 til direktivet om audiovisuelle medietjenester, at kravene i direktivet, for så vidt angår adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden med henblik på korte nyhedsindslag, ikke bør berøre infosoc-direktivet og de relevante internationale konventioner om ophavsret og beslægtede rettigheder.

Det betyder efter Kulturministeriets opfattelse, at der er hjemmel i infosoc-direktivet og de relevante internationale konventioner til at indføre den foreslåede nye undtagelse i ophavsretslovens § 25 a. Det bemærkes i den forbindelse, at det under forhandlingerne om direktivet om audiovisuelle medietjenester indgående blev drøftet, herunder med Rådets Juridiske Tjeneste og Kommissionen, hvorvidt bestemmelsen om de korte nyhedsuddrag er i overensstemmelse med infosoc-direktivet og de internationale konventioner på området, herunder Bernerkonventionen og TRIPS-aftalen. Det blev i den forbindelse fremhævet, at de nødvendige indskrænkninger i ophavsrettighederne kan retfærdiggøres af informationshensyn.

Den relevante hjemmel i infosoc-direktivet findes i artikel 5, stk. 3, litra c, sidste led. Det følger af bestemmelsen, at medlemsstaterne kan indføre indskrænkninger i ophavsretten og de beslægtede rettigheder, hvis der er tale om anvendelse af værker eller andre frembringelser i forbindelse med redegørelse for dagsbegivenheder, og det sker i et omfang, som det informative formål berettiger til, og såfremt kilden med ophavsmandens navn angives, medmindre dette viser sig umuligt. Disse betingelser må antages at svare til kravene i artikel 3k i direktivet om audiovisuelle medietjenester, herunder særligt kravene om, at der skal være tale om korte,

generelle nyhedsuddrag og begivenheder af stor interesse for offentligheden.

Det er endvidere Kulturministeriets vurdering, at den såkaldte tre-trins-test i infococ-direktivets artikel 5, stk. 5, de facto er gennemført og fundet opfyldt i forbindelse med forhandlingerne om direktivet om de audiovisuelle medietjenester. Efter tre-trins-testen må undtagelser til ophavsretten og de beslægtede rettigheder kun anvendes i visse specielle tilfælde, der ikke strider mod den normale udnyttelse af værket eller andre frembringelser og ikke indebærer urimelig skade for rettighedshaverens legitime interesser.

4.6. Samarbejdsprocedure

4.6.1. Gældende ret

Radio- og tv-nævnet varetager en række opgaver på radio- og tv-området, jf. radio- og fjernsynslovens §§ 40-44 a. Nævnet er bl.a. tilsynsmyndighed i forhold til distribution af lyd- og billedprogrammer ved hjælp af jordbaserede digitale sendemuligheder, programvirksomhed på grundlag af tilladelse eller registrering efter lovens kapitel 8 og reklamer og sponsorering af programmer m.v. Nævnets virksomhed er hovedsagelig reguleret i lovens kapitel 7 om Radio- og tv-nævnet samt i bekendtgørelse nr. 1626 af 13. december 2006 om forretningsorden for Radio- og tv-nævnet.

Der er ikke fastsat regler om samarbejdsprocedurer for klager eller samarbejde i øvrigt mellem Radio- og tv-nævnet (som det relevante danske tilsynsorgan) og andre europæiske tilsynsmyndigheder – uagtet nævnet i praksis i et vist omfang samarbejder med sådanne myndigheder.

4.6.2. Kulturministeriets overvejelser og forslag

Direktivet indfører som noget nyt i art. 3.2-3.5 en mere effektiv samarbejdsprocedure for klager i tilfælde, hvor et fjernsynsforetagende retter sine udsendelser til en anden medlemsstat end den, hvor programforetagendet er etableret, og den medlemsstat til hvilken sendingerne rettes har udnyttet direktivets mulighed for at indføre strengere regler vedrørende »offentlighedens interesse«.

Når det er tilfældet kan den medlemsstat, der modtager udsendelserne (modtagerlandet) ifølge art. 3.2. tage kontakt til den medlemsstat, som har jurisdiktion (oprindelseslandet) for at forsøge at finde en løsning på de eventuelle problemer, som kan opstå. Ved modtagelsen af en begrundet anmodning fra modtagerlandet skal oprindelseslandet anmode fjernsynsforetagendet om at overholde de relevante bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse. Med »regler i offentlighedens interesse« menes i overensstemmelse med EF-Domstolens

praksis vedrørende traktatens artikel 43 og 49 bl.a. bestemmelser om forbrugerbeskyttelse, beskyttelse af mindreårige og kulturpolitik, jf. betragtning 32). Oprindelseslandet er ifølge artikel 3.2. forpligtet til inden 2 mdr. at underrette modtagerlandet om resultatet af anmodningen fra modtagerlandet.

Hvis modtagerlandet ikke finder, at det resultat, der opnået ved oprindelseslandets anmodning over for fjernsynsforetagendet er tilfredsstillende, kan modtagerlandet træffe passende foranstaltninger over for det pågældende fjernsynsforetagende på de vilkår, der er angivet i artikel 3.3. og 3.4. For det første gælder, at fjernsynsforetagendet skal have etableret sig i den anden medlemsstat med det formål at omgå de strengere regler i modtagerlandet. Inden der træffes foranstaltninger skal også Kommissionen og oprindelseslandet underrettes og Kommissionen skal have truffet afgørelse om, at foranstaltningerne er forenelige med fællesskabsretten. Kommissionen har 3 mdr. til at træffe denne afgørelse. Hvis Kommissionen beslutter, at foranstaltningerne er uforenelige med fællesskabsretten, skal modtagerlandet afstå fra at træffe de foreslåede foranstaltninger.

Formålet med de nye regler er ifølge direktivets betragtning 32 at kodificere EF-domstolens praksis om jurisdiktion og at indføre en mere effektiv procedure, der tager hensyn til medlemsstaternes interesser uden at skabe tvivl om, hvorvidt oprindelseslandsprincippet anvendes korrekt.

Da der i dag ikke er fastsat regler om samarbejdsprocedurer for klager eller samarbejde i øvrigt mellem Radio- og tv-nævnet (som det relevante danske tilsynsorgan) og andre europæiske tilsynsmyndigheder, foreslås det med henblik på at sikre en korrekt gennemførelse af direktivet, at der i radio- og fjernsynslovens § 40 indføres en ny bestemmelse, hvori det fastsættes, at Radio- og tv-nævnet samarbejder med tilsynsorganer i andre EU-lande, lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, og øvrige europæiske lande. Endvidere foreslås indført en bemyndigelse for kulturministeren til at fastsætte nærmere regler herom i bekendtgørelsesform.

5. De økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser af betydning for stat, kommuner eller regioner.

Det vurderes, at arbejdet knyttet til Styrelsen for Bibliotek og Mediers sekretariatsbetjening af Radio- og tv-nævnet vil blive forøget i et mindre omfang som følge af nævnets nye opgave med at føre tilsyn med de nye regler for audiovisuelle on-demand-tjenester samt udviklingen af radio- og fjernsynslovens anvendelsesområde

til også at omfatte udsendelse af lineært tv på teknologiske platforme såsom internettet og mobilnetværk.

6. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v. af betydning.

7. De administrative konsekvenser for borgere

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgere.

8. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget indeholder ingen miljømæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed, EU-Tidende 2007 L 332, s. 27.

10. Hørte myndigheder og organisationer

De hørte myndigheder og organisationer m.v. er: Beskæftigelsesministeriet, Finansministeriet, Forsvarsministeriet, Indenrigs- og Socialministeriet, Justitsministeriet, Kirkeministeriet, Klima- og Energiministeriet, Miljøministeriet, Ministeriet for Flygtninge, Indvandre og Integration, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Ministeriet for Videnskab, Teknologi og Udvikling, Skatteministeriet, Statsministeriet, Transportministeriet, Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, Økonomi- og Erhvervsministeriet, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk IT, Danske Filminstruktører, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forbrugerstyrelsen, IT- og Telestyrelsen,

IT-Branchen, ITEK - Dansk Industri, Konkurrencestyrelsen, Lægemiddelstyrelsen, Radio- og tv-nævnet, Rigsrevisionen, Teleklagenævnet, Danske Dagblades Forening, Aller Press A/S, Bonnier Publications A/S, Dansk Annoncørforening (DAF), Dansk Journalistforbund, Dansk Magasinpresses Udgifterforening, Danske Mediers Forum, Danske Reklame- og Relationsbureauers Brancheforening (DRRB), Egmont International Holding A/S, Producentforeningen, Boxer TV Aps, Broadcast Service Danmark A/S, Canal Digital Danmark A/S, Danmarks Lokal-Tv Forening, Dansk Student Tv Forening, Dantoto Racing Live, DR, I/S DIGI-TV, METV - Mesopotamia TV, MTG A/S, SAML Sammenslutningen Af Medier i Lokalsamfundet, SBS-Net, SBS TV, SLRTV, TV Midt Vest, TV SYD, TV2/Bornholm, TV2/DANMARK A/S, TV2/FYN, TV2/Lorry, TV2/Nord, TV2/Øst, TV2/Østjylland, TV3 A/S, Gold FM/Klassisk FM ApS, Radio 100FM/Talpa Radio, Radio 2, Radioerne, Samarbejdsforum for Danske Lytter- og Seerorganisationer, SBS Radio A/S, Sendesamvirket Kanal 23 København, Brancheforum Digitale Medier c/o BFE, CIAC Holding/dk4, Den Kristne Producentkomité, Forenede Danske Antenneanlæg, KOMM, TDC, Telenor, Telia Stofa A/S, Dansk Blindesamfund, Danske Døves Landsforbund, De Samvirkende Invalideorganisationer, Det Centrale Handicapråd, KODA, Copy-Dan, Danske Regioner, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, BFE, Bologiskabernes Landsforening, GRAMEX, HORESTA, Høreforeningen, Kommunernes Landsforening (KL), Landsorganisationen i Danmark (LO), Danske Advokater, Det Danske Filminstitut, Jyllandsposten, Politiken, Det Berlingske Officin, DILEM, Bryggerforeningen, Det Ny Public Servicerråd, Foreningen af Danske Interaktive Medier, Team Danmark, Danmarks Idrætsforbund, Dansk Boldspil-Union, Dansk Håndbold Forbund, Sport One Danmark, IFPI Danmark, Dansk Artist Forbund, Dansk Musiker Forbund, Danske Uafhængige Pladeselskaber, Nordisk Copyright Bureau, Ophavsretligt Forum, Samrådet for Ophavsret og Medierådet for Børn og Unge.

11. Sammenfattende skema

Samlet vurdering af konsekvenserne af lovforslaget

	Positive konsekvenser-/ mindre forbrug	Negative konsekvenser-/ merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner.	Ingen	Ingen af betydning
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	Ingen af betydning	Ingen af betydning
Administrative konsekvenser for borgere	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen

Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed, EU-Tidende 2007 L 332, s. 27.	
-------------------------	--	--

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Radio- og fjernsynsloven

Til nr. 1 (fodnote til lovens titel)

Der indsættes en fodnote til lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, der angiver, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF.

Til nr. 2 (§ 2)

Det foreslås, at radio- og fjernsynslovens § 2, stk. 1, ændres i overensstemmelse med direktivets teknologineutrale definition, således, at det fremover fastsættes, at udøvelse af programvirksomhed også omfatter lineær udsendelse af billedprogrammer til almenheden ved hjælp af øvrige elektroniske kommunikationsnet end radioanlæg eller fællesantenneanlæg, jf. definitionen af elektroniske kommunikationsnet i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet. Herved vil radio- og fjernsynslovens anvendelsesområde blive udvidet til at omfatte lineært tv uanset valget af teknologisk distributionsplatform, hvormed de nugældende regler i radio- og fjernsynsloven om reklamer, sponsorering og programindhold for lineært tv vil blive udstrøket til også at gælde for tv-udsendelser – i overensstemmelse med afgrænsningen af disse som audiovisuelle medietjenester i direktivet og dets betragtninger som beskrevet ovenfor under afsnit 2.3.1. i de almindelige bemærkninger – på teknologiske platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v.

Herudover foreslås det at ændre lovens § 2, stk. 1, således at det fremover fastsættes, at udøvelse af program-

virksomhed også omfatter udbud af on-demand audiovisuelle medietjenester, hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer med eller uden lyd til almenheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet.

Endvidere foreslås, at direktivets definitioner af en audiovisuel medietjeneste, herunder en on-demand audiovisuel medietjeneste, og en medietjenesteudbyder indføres i loven med henblik på i overensstemmelse med direktivet og dets betragtninger, som beskrevet ovenfor under afsnit 2.3.1 i de almindelige bemærkninger, at afgrænse den kategori af audiovisuelle on-demand-tjenester, som den foreslåede nye regulering skal finde anvendelse på, samt identificere de medietjenesteudbydere, herunder af fjernsynsudsendelser på teknologiske platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v., som skal reguleres.

Således foreslås fastsat i lovens § 2, stk. 3, at ved en on-demand audiovisuel medietjeneste forstås i loven en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på, at programmer kan modtages på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af medietjenesteudbyderen. Med udtrykket »audiovisuel« henvises til levende billeder med eller uden lyd, herunder således stumfilm, men ikke lydtransmission eller radiotjenester. Hovedformålet med en audiovisuel medietjeneste er at udbyde programmer, men definitionen af en sådan tjeneste dækker i overensstemmelse med direktivets betragtninger også tekstbaseret indhold, der ledsager programmer, såsom undertekstningstjenester og elektroniske programoversigter. Selvstændige tekstbaserede tjenester omfattes ifølge direktivets betragtninger ikke af direktivet.

Endvidere foreslås fastsat i lovens § 2, stk. 4, at ved en medietjenesteudbyder forstås i loven den fysiske eller juridiske person, der har det redaktionelle ansvar for valget af audiovisuelt indhold i en audiovisuel medietjeneste, og som bestemmer, hvordan det audiovisuelle

indhold tilrettelægges. Med den foreslåede definition af medietjenesteudbyder udelukkes fysiske eller juridiske personer, der blot sender programmer, hvis redaktionelle ansvar påhviler tredjemænd. Samtidig foreslås fastsat, at ved en audiovisuel medietjeneste forstås enten en fjernsynsudsending omfattet af det foreslåede stk. 1, nr. 1-3, eller en on-demand audiovisuel medietjeneste omfattet af det foreslåede stk. 1, nr. 4.

Den gældende definition i lovens § 2, stk. 2, af fællesantenneanlæg foreslås videreført uændret.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 2.3.1, 4.1.2. og 4.2.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§ 6, stk. 1)

Der er tale om en ændring af redaktionel karakter.

Til nr. 4 (§ 11, stk. 3)

Der er tale om en ændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 5.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5.

Til nr. 5 (§ 11, stk. 4)

Det foreslås, at tilladelse til programvirksomheden på den fjerde FM-radiokanal efter kulturministerens nærmere bestemmelse kan meddeles af Radio- og tv-nævnet uden forudgående udbud efter reglerne i lovens kapitel 8, og at kulturministeren kan bestemme, at sådan tilladelse i særlige tilfælde kan forlænges.

DR er indehaver af tilladelse til programvirksomhed på den fjerde FM-radiokanal. DRs tilladelse blev oprindeligt meddelt af Radio- og tv-nævnet for perioden 1. april 2001 til 31. marts 2009, og tilladelsen er efterfølgende af Radio- og tv-nævnet blevet forlænget på de i tilladelsen hidtil angivne vilkår til den 31. december 2009, jf. lovens § 11, stk. 3.

Som anført i afsnit 3 i de almindelige bemærkninger er det ved tillægsaftale af 9. juni 2009 til medieaftalen for 2007-2010 om udvikling af radiomarkedet m.v. bl.a. bestemt, at DRs rådighed over den fjerde FM-radiokanal forlænges indtil 31. december 2010 i lyset af, at regeringen i foråret 2010 vil komme med et oplæg om den fremtidige anvendelse af den fjerde FM-radiokanal som led i udspillet vedrørende næste medieaftale.

Den foreslåede bestemmelse om, at tilladelse til programvirksomheden på den fjerde FM-radiokanal efter kulturministerens nærmere bestemmelse kan meddeles af Radio- og tv-nævnet uden forudgående udbud muliggør, at DR i overensstemmelse med tillægsaftalen kan

udøve programvirksomhed på den fjerde FM-radiokanal indtil 31. december 2010. Det er i den forbindelse hensigten, at kulturministeren benytter den foreslåede bemyndigelse til at meddele Radio- og tv-nævnet retningslinier om, at nævnet kan meddele tilladelse til DR til at udøve programvirksomhed på den fjerde FM-radiokanal på de i tilladelsen hidtil angivne vilkår indtil 31. december 2010.

Samtidig muliggør den foreslåede bestemmelse om, at kulturministeren kan bestemme, at sådan tilladelse i særlige tilfælde kan forlænges, at ministeren kan meddele nævnet retningslinier om en kortvarig forlængelse af tilladelsen til at udøve programvirksomhed indtil 31. december 2010 på de i tilladelsen angivne vilkår svarende til den forlængelsesmulighed, der er fastsat i lovens § 11, stk. 3, i relation til forlængelse af programvirksomhed på den fjerde FM-radiokanal og nyhedsdækningen på den femte FM-radiokanal uden forudgående udbud.

Til nr. 6 (§ 38 b)

Det foreslås, at bemyndigelsesbestemmelsen i lovens § 38 b til at fastsætte regler om TV 2/DANMARK A/S' public service-programvirksomhed suppleres og præciseres, så kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om indhold i programvirksomheden, fremme af programmer af europæisk oprindelse og regler om, hvordan programvirksomheden stilles til rådighed samt regler om, at TV 2/DANMARK A/S skal gøre oplysninger, der identificerer TV 2/DANMARK A/S over for seerne og brugerne, tilgængelige.

Det er hensigten at benytte bemyndigelsen til i overensstemmelse med direktivets regler i bekendtgørelsen om TV 2/DANMARK A/S' programvirksomhed at fastsætte regler om, at formidlet indhold også i audiovisuelle on-demand-tjenester, som måtte blive udbudt som led i TV 2/DANMARK A/S' public service-programvirksomhed, ikke må tilskynde til had p.g.a. race, køn, religion eller nationalitet, samt krav om, at tjenester med skadeligt indhold for mindreårige kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser disse.

Det er hensigten at fastsætte tilsvarende regler samt regler om fremme af produktion og adgang til europæiske programmer i bekendtgørelserne om vedtægt for DR og de regionale TV 2-virksomheder i forhold til audiovisuelle on-demand-tjenester, som udbydes af DR og de regionale TV 2-virksomheder, jf. radio- og fjernsynslovens § 15, stk. 4 og § 34, stk. 3.

Endvidere er det hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til i bekendtgørelsen om TV 2/DAN-

MARK A/S' programvirksomhed at fastsætte regler om, at TV 2/DANMARK A/S skal gøre oplysninger, der identificerer TV 2/DANMARK A/S over for seerne og brugerne, tilgængelige.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.2.2. og 4.4.2. i de almindelige bemærkninger. Endvidere henvises til lovforslagets § 1, nr. 17.

Til nr. 7 (§ 39, stk. 3)

Det foreslås, at lovens § 39, stk. 3, suppleres med en adgang for Radio- og tv-nævnet til også at indhente oplysninger m.v. fra øvrige medietjenesteudbydere, der er omfattet af Radio- og tv-nævnets virksomhed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9, 10, 11 og 12.

Med forslaget vil også udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester og udbydere af tv-udsendelser på teknologiske platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v. være forpligtet til at meddele nævnet de oplysninger, udlevere de dokumenter m.v. og afgive de skriftlige udtalelser, som forlanges af nævnet som led i nævnets tilsynsvirksomhed.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.1.2. og 4.2.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 8 (§ 40, stk. 6)

Det foreslås fastsat, at Radio- og tv-nævnet samarbejder med tilsynsorganer i andre EU-lande, lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, og øvrige europæiske lande. Endvidere foreslås fastsat, at nærmere regler herom kan fastsættes af kulturministeren. Samarbejdet vil blive udøvet inden for rammerne af de almindelige regler for danske myndigheders virksomhed.

Med henblik på at sikre en korrekt gennemførelse af reglerne om samarbejdsprocedurer m.v. i direktivets art. 3 er det hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til i bekendtgørelsen om forretningsorden for Radio- og tv-nævnet at fastsætte regler om, at Radio- og tv-nævnet – såfremt nævnet finder, at en fjernsynsudsendelse fra et programforetagende, som er etableret i en anden medlemsstat, ikke stemmer overens med de bestemmelser i den danske lovgivning, som er strengere end direktivets bestemmelser og programforetagendet har etableret sig i en anden medlemsstat for at omgå den danske lovgivning – kan træffe foranstaltninger mod foretagendet, hvis Kommissionen har godkendt disse i overensstemmelse med fremgangsmåden foreskrevet i direktivets art. 3.2.-3.5. Det er endvidere hensigten at fastsætte regler om, at hvis en anden medlemsstat har

fremsat en begrundet anmodning til Danmark i overensstemmelse med direktivets art. 3.2., skal Radio- og tv-nævnet vurdere om anmodningen vedrører et programforetagende under dansk jurisdiktion, som udbyder en tv-udsendelse, som helt eller fortrinsvis er rettet mod denne medlemsstat, og om det er spørgsmål om overtrædelse af en bestemmelse vedrørende offentlighedens interesse, som er mere detaljeret eller strengere end direktivets bestemmelser. Hvis Radio- og tv-nævnet finder, at dette er tilfældet, skal nævnet opfordre programforetagendet til at følge bestemmelsen. Radio- og tv-nævnet skal senest 2 mdr. efter, at nævnet har modtaget begæringen, underrette den anden medlemsstat om de trufne foranstaltninger og om det resultat, der er opnået.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.6.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (§ 42, nr. 2)

Det foreslås, at Radio- og tv-nævnets opgave med at registrere foretagender, som udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbase-rede digitale tv-sendemuligheder eller kortbølgesendemuligheder samt at føre tilsyn med programvirksomheden udvides til også at omfatte foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af øvrige elektroniske kommunikationsnet, jf. lovforslagets § 1, nr. 16.

Hermed vil også udbydere af lineære programmer via internettet og mobilnetværk m.v. fremover blive omfattet af den i dag gældende ordning om registrering hos Radio- og tv-nævnet af programvirksomhed ved hjælp af satellit, kabel, jordbase-rede, digitale tv-sendemuligheder og kortbølgesendemuligheder, jf. lovens § 47.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.1.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 10 (§ 42 a)

I den foreslåede bestemmelse fastslås, at Radio- og tv-nævnet fører tilsyn med on-demand audiovisuel programvirksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 2 og 16. Endvidere fastslås, at Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om indstilling af denne programvirksomhed, hvis medietjenesteudbyderen groft eller gentagne gange overtræder loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 20.

Som omtalt i afsnit 4.2.2. i de almindelige bemærkninger vil tilsynet med de audiovisuelle on-demand-tjenester basere sig på klager, presseomtale o. lign.,

herunder adgang for nævnet til at tage sager op af egen drift.

Til nr. 11 (§ 44, nr. 2)

Der er bl.a. tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 23.

Med forslaget træffer Radio- og tv-nævnet ikke alene afgørelse om indholdet af reklamer i radio og fjernsyn, men også i on-demand audiovisuelle medietjenester, jf. lovens §§ 76-77.

Til nr. 12 (§ 44, nr. 6)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 28.

Til nr. 13 (overskriften til kapitel 8)

Det foreslås at ændre overskriften fra »Tilladelse til og registrering af programvirksomhed« til »Programvirksomhed på grundlag af tilladelse og registrering samt on-demand audiovisuel programvirksomhed«. Der henvises til afsnit 4.2.2. i de almindelige bemærkninger.

Med forslaget udvides lovens kapitel 8 om tilladelse til og registrering af programvirksomhed til også at omfatte en regulering af on-demand audiovisuel programvirksomhed og tv-udsendelser på teknologiske platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v.

Til nr. 14 (§ 45, stk. 1)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 2 og 13, hvorved lovens anvendelsesområde udvides til at omfatte udbydere af audiovisuelle medietjenester.

Til nr. 15 (§ 46)

Det foreslås, at lovens § 46 ændres, så kulturministeren med henblik på gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester og opfyldelse af Danmarks internationale forpligtelser, får en bemyndigelse til at fastsætte regler for, hvornår tv-foretagender og øvrige medietjenesteudbydere, der udøver programvirksomhed, hører under dansk myndighed.

Der er i dag i såvel lovens § 46 som i bekendtgørelse om programvirksomhed ved hjælp af satellit, kabel og kortbølgesendemuligheder fastsat regler om hvornår der foreligger dansk jurisdiktion.

Det er hensigten, at den foreslåede bemyndigelse skal benyttes til at fastsætte regler i bekendtgørelsesform om

jurisdiktion i overensstemmelse med de nye regler i direktivets art. 2 i relation til såvel udbydere af fjernsyns-udsendelser som udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester. Der henvises til afsnit 2.2.1. i de almindelige bemærkninger.

Herudover kan bemyndigelsen anvendes til at fastsætte yderligere regler om jurisdiktion med henblik på at opfylde internationale forpligtelser i øvrigt, som Danmark måtte påtage sig.

Til nr. 16 (§ 47)

Det foreslås, at lovens § 47 udvides til også at omfatte foretagender, der udbyder lineær programvirksomhed ved hjælp af øvrige elektroniske kommunikationsnetværk samt on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, idet det samtidig fastsættes, at medietjenesteudbydere, der udbyder sådan on-demand audiovisuel programvirksomhed kan udøve programvirksomhed uden registrering.

Med forslaget til affattelse af lovens § 47, stk. 1, vil foretagender, der udsender lineært tv på teknologiske platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v. fremover være underlagt et krav om registrering hos Radio- og tv-nævnet.

Herudover foreslås, at § 47 suppleres med en bemyndigelsesbestemmelse, så kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om de foretagender, der er omfattet af § 47, stk. 1 og 2, herunder regler om, at foretagenderne skal gøre oplysninger, der identificerer foretagendet over for seerne og brugerne, tilgængelige. Det er bl.a. hensigten at udnytte bemyndigelsen til i bekendtgørelsesform at fastsætte regler om, at de foretagender, der er omfattet af § 47, stk. 1 og 2, skal tilgængeliggøre oplysninger, der identificerer foretagendet over for seerne og brugerne.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.1.2, 4.2.2 og 4.4.2.

Til nr. 17 (§ 48)

Det foreslås, at bemyndigelsesbestemmelsen i lovens § 48 til at fastsætte regler om programvirksomheden suppleres og præciseres, så kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om indhold i programvirksomheden, fremme af programmer af europæisk oprindelse og regler om, hvordan programvirksomheden stilles til rådighed.

Det er hensigten at benytte bemyndigelsen til i overensstemmelse med reglerne i direktivet om audiovisuelle medietjenester i bekendtgørelsesform at fastsætte

regler om, at formidlet indhold også i audiovisuelle on-demand-tjenester ikke må tilskynde til had p.g.a. race, køn, religion eller nationalitet, samt regler for sådanne tjenester om fremme af produktion og adgang til europæiske programmer og krav om, at tjenester med skadeligt indhold for mindreårige kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser disse.

De relevante nye bestemmelser i direktivet, som alene finder anvendelse på de audiovisuelle on-demand-tjenester, er som anført i afsnit 2.3.2. i de almindelige bemærkninger art. 3h om beskyttelse af mindreårige og art. 3i om fremme af produktion og adgang til europæiske programmer.

Direktivets art. 3h pålægger medlemsstaterne at træffe passende foranstaltninger for at sikre, at sådanne tjenester, som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser sådanne tjenester.

Direktivet om »Fjernsyn uden grænser« indeholder i art. 22 bestemmelser om beskyttelse af mindreårige ved fjernsynsudsendelser. Denne bestemmelse videreføres uændret ved direktivet om audiovisuelle medietjenester. Direktivets art. 3h er således ikke lige så vidtrækkende som bestemmelserne i art. 22 i direktivet om »Fjernsyn uden grænser«.

Ifølge art. 22.1 i direktivet om »Fjernsyn uden grænser« skal medlemsstaterne træffe passende foranstaltninger for at sikre, at tv-spredningsforetagender, som hører under deres jurisdiktion, ikke udsender programmer, som i »alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, herunder navnlig programmer, som indeholder pornografi eller umotiveret vold«. Derudover gælder, at foranstaltningerne skal udstrækkes til også at finde anvendelse på andre programmer, som kan »skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling«, medmindre det ved valget af sendetidspunkt eller ved tekniske foranstaltninger sikres, at mindreårige i udsendelsesområdet normalt ikke ser eller hører udsendelserne. Når sådanne programmer udsendes i ukodet form, skal medlemsstaterne sikre, at der forud for dem gives en akustisk advarsel, eller at de under hele deres varighed er markeret med et visuelt symbol. Disse bestemmelser er i Danmark gennemført ordret i bekendtgørelsesform, jf. bekendtgørelse om vedtægt for DR, bekendtgørelse om vedtægt for de regionale TV 2-virksomheder, bekendtgørelse om TV 2/DANMARK A/S' programvirksomhed, bekendtgørelse om ikke-kommercielt tv i MUX 1 og bekendtgørelse om programvirksomhed ved hjælp af satellit, kabel og kortbølgesendemuligheder. Bestemmelserne indgår tillige i

DRs og de regionale TV 2-virksomheders public service-kontrakter samt i TV 2/DANMARK A/S' tilladelse til at udøve public service-programvirksomhed.

Både art. 22.1 i direktivet om »Fjernsyn uden grænser« og art. 3h i direktivet om audiovisuelle medietjenester vedrører programmer/tjenester, som alvorligt kan skade den fysiske, psykiske eller moralske udvikling hos mindreårige. Hvad der menes med »alvorlig skade« fremgår ikke af direktivet. Når det gælder fjernsynsudsendelser angives dog i art. 22.1 i direktivet om »Fjernsyn uden grænser« særskilt programmer, som indeholder pornografi eller umotiveret vold.

Når det gælder spørgsmålet om på hvilken måde audiovisuelle on-demand-tjenester med det omtalte skadeligt indhold kan leveres giver betragtning 45 til direktivet om audiovisuelle medietjenester god vejledning. Således angives anvendelse af personlige identifikationsnumre (PIN-koder), filtreringssystemer eller mærkning. Herudover henvises til forskellige eksempler på mulige foranstaltninger, som angives i Europa-parlamentets og rådets rekommandation af den 20. december 2006 om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten.

For så vidt angår de nævnte mulige foranstaltninger er der i Danmark en mangeårig praksis for mærkning med Medierådet for Børn og Unges mærkning af fysiske produkter som DVD-film med henblik på at rådgive om films mulige skadelighed for børn og unge. Rådgivningen sker i dag primært i form af alderskategorier som symboler på DVD'ens for- og bagside, ved annoncering samt informationer via websites.

Kulturministeriet finder det på denne baggrund naturligt at anvise mærkning som den centrale foranstaltning ved tilrådighedsstillelse af audiovisuelle on-demand-tjenester med skadeligt indhold. I den forbindelse har Kulturministeriet noteret, at Medierådet for Børn og Unge har stillet forslag om, at Rådet indgår i et samarbejde med de relevante aktører på området om at udvikle et samlet kodeks for beskyttelse af mindreårige - med afsæt i fælles kriterier for hvad, der udgør skadeligt indhold, - omfattende film og fiktion, der gøres tilgængelig via alle teknologier, og som kan dække indhold, der både »i alvorlig grad« kan være skadeligt for mindreårige, samt indhold, der »i mindre alvorlig grad« kan være skadeligt for mindreårige. Kulturministeriet finder det i lyset af den teknologiske udvikling - hvor det bl.a. må forventes, at distributionen af DVD-film inden for en overskuelig fremtid overgår til ikke-lineære medietjenester - hensigtsmæssigt, at der sideløbende med det foreslåede mærkningskrav udvikles et sådant branchekodeks eller lignende ordning, der kan danne et fælles grundlag for medietjenesteudbyderes mærkning af skadeligt indhold.

Ministeriet forventer, at de relevante aktører indgår i et sådant samarbejde med henblik på at skabe en praktisk anvendelig og effektiv ordning, der nyder bred respekt blandt aktørerne. En sådan ordning vil harmonere med direktivets opfordring til medlemsstaterne om at fremme ordninger for sam- og/eller selvregulering på nationalt plan på de områder, der samordnes ved direktivet, jf. direktivets art. 3.8.

Det er på denne baggrund hensigten at anvende den foreslåede bemyndigelse til i bekendtgørelsesform at gennemføre bestemmelserne i direktivets art. 3h, idet det er hensigten at angive mærkning som den relevante foranstaltning ved tilrådighedsstillelse af tjenester med det omtalte skadelige indhold.

Radio- og tv-nævnet skal føre tilsyn med de af loven omfattede audiovisuelle on-demand-tjenesters overholdelse af de nye regler om børnebeskyttelse, jf. lovfor-slaget § 1, nr. 10.

Ifølge art. 3i.1 skal medlemsstaterne sikre, at udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester, når det er muligt, ved passende midler fremmer produktion af og adgang til europæiske programmer. En sådan fremme kan ifølge artiklen bl.a. vedrøre det finansielle bidrag, som sådanne tjenester yder til produktion af europæiske programmer og erhvervelse af rettigheder hertil, eller den andel og/eller fremtrædende plads, som europæiske programmer indtager i kataloget over de programmer, som tilbydes af tjenesten. I art. 3i.2 bestemmes, at medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om gennemførelsen af disse forpligtelser senest den 19. december 2011 og derefter hvert fjerde år.

Der er i art. 4 i direktivet om »Fjernsyn uden grænser« fastsat regler om fremme af tv-foretagenders udsendelse af europæiske programmer. Således bestemmes i art. 4.1, at medlemsstaterne skal, når det er muligt, med passende midler drage omsorg for, at tv-foretagender afsætter den største halvdel af den sendetid, der ikke består af nyheder, sportsbegivenheder m.v. til transmission af europæiske programmer. Direktivet om audiovisuelle medietjenester indeholder ingen ændringer heri. Bestemmelserne er i Danmark gennemført i bekendtgørelsesform samt i DRs og de regionale TV 2-virksomheders public service-kontrakter samt TV 2/DANMARK A/S' tilladelse til at udøve public service-programvirksomhed. De relevante bekendtgørelser er bekendtgørelse om vedtægt for DR, bekendtgørelse om vedtægt for de regionale TV 2-virksomheder, bekendtgørelse om TV 2/DANMARK A/S' programvirksomhed, bekendtgørelse om ikke-kommercielt tv i MUX 1 og bekendtgørelse om programvirksomhed ved hjælp af satellit, kabel og kortbølgesendemuligheder.

Art. 3i.1 i direktivet om audiovisuelle medietjenester stiller ikke nogen krav om hvorledes tilskyndelsen skal ske, men overlader det til medlemsstaterne at bestemme på hvilken måde det skal ske. Reglerne indeholder heller ikke nogen absolutte krav i forhold til denne fremme, men alene, at tilskyndelsen skal ske »når det er muligt og ved passende midler«.

Om baggrunden for bestemmelsen står i direktivets betragtning 48, at audiovisuelle on-demand-tjenester rummer i sig muligheden for delvis at erstatte fjernsyns-udsendelser, hvorfor de, når det er muligt, bør fremme produktionen og distributionen af europæiske programmer og dermed aktivt bidrage til, at den kulturelle mangfoldighed fremmes. Som eksempel på en sådan støtte til europæiske programmer angives, foruden økonomiske bidrag, en mindste andel af europæiske programmer i »video on-demand«-kataloger eller en attraktiv præsentation af europæiske programmer i elektroniske programoversigter.

Udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester må antages at have forskellige forudsætninger for at fremme europæiske produktioner alt afhængig af hvilke programmer eller hvilken målgruppe tjenesten hovedsagelig er rettet mod. Herudover kan behovet for forskellige former for støtte variere over tid. At foreskrive en særlig fremgangsmåde for hvorledes fremme af europæiske programmer skal ske kan medføre vanskeligheder for visse udbydere. Dette vil også kunne medføre, at en ønskværdig fleksibilitet modvirkes.

På denne baggrund er det hensigten, at den foreslåede bemyndigelse benyttes til i bekendtgørelsesform at fastsætte, at de, som udbyder audiovisuelle on-demand-tjenester ved passende midler og når det er praktisk muligt (dvs. »tilstræber«) skal fremme produktionen af og adgang til europæiske programmer. Samtidig er det hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte, at udbyderne efter anmodning skal indsende oplysninger om overholdelsen af denne forpligtelse til Radio- og tv-nævnet som den kompetente tilsynsmyndighed med henblik på, at direktivets rapporteringsforpligtelse kan opfyldes. Det er som anført i afsnit 4.2.2. i de almindelige bemærkninger i den forbindelse ikke hensigten at indføre anmeldelses- eller registreringsordninger for audiovisuelle on-demand-tjenester. Nævnets indhentning af de relevante oplysninger må således ske på baggrund af nævnets generelle viden om forekomsten af danske udbydere af audiovisuelle on-demand-tjenester eller gennem brancheorganisationer.

Med direktivet om audiovisuelle medietjenester udgår art. 6 i direktivet om »Fjernsyn uden grænser« om definitionen af europæiske programmer. Definitionen indgår i stedet med visse justeringer i art. 1n i direktivet om

audiovisuelle medietjenester. Det er i den forbindelse hensigten også at anvende bemyndigelsesbestemmelsen til at implementere definitionen af europæiske programmer i den justerede form, herunder i de ovennævnte eksisterende bekendtgørelser, public service-kontrakter samt public service-tilladelse, hvor der er fastsat krav om afsættelse af sendetid til europæiske programmer.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.2.2. i de almindelige bemærkninger. Endvidere henvises til lovforslagets § 1, nr. 6.

Til nr. 18 (§ 49, stk. 2)

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 16, hvorved lovens § 47 udvides til også at omfatte foretagender, der udbyder lineær programvirksomhed ved hjælp af øvrige elektroniske kommunikationsnet samt on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven.

Med forslaget opretholdes det hidtidige krav i lovens § 49, stk. 2, om at foretagender, der udøver programvirksomhed efter lovens kapitel 8 skal identificere sig ved afslutningen af hvert program, i forhold til foretagender, der udøver programvirksomhed på grundlag af tilladelse eller registrering. On-demand audiovisuel programvirksomhed vil derimod ikke være omfattet af dette identifikationskrav.

Til nr. 19 (§ 50, stk. 2)

Der er tale om en konsekvensrettelse som følge af lovforslagets § 1, nr. 16.

Til nr. 20 (§ 50, stk. 3)

Det foreslås, at Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om midlertidig eller endelig indstilling af on-demand audiovisuel programvirksomhed, jf. lovens § 47, stk. 1, 2. pkt., hvis medietjenesteudbyderen groft eller gentagne gange overtræder loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven, jf. også lovforslagets § 1, nr. 10.

Til nr. 21 (overskriften til kapitel 11)

Det foreslås at ændre overskriften fra »Reklamer og sponsorering af programmer samt indgåelse af partnerskaber« til »Reklamer og sponsorering m.v. af programmer samt indgåelse af partnerskaber«.

Hermed udvides lovens kapitel 11 om reklamer og sponsorering af programmer samt indgåelse af partnerskaber til også at omfatte en regulering af produktpla-

cering for lineært tv og audiovisuelle on-demand-tjenester.

Dertil kommer, at lovens kapitel 11 foreslås udvidet til også at omfatte en regulering af reklamer og sponsorering i tilknytning til on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven.

Der henvises til afsnit 4.2.2. og 4.3.2. i de almindelige bemærkninger.

Direktivet opererer som anført i afsnit 2.3.1. med begrebet »audiovisuel kommerciel kommunikation«. Begrebet defineres i direktivets art. 1 h) som billeder med eller uden lyd, som har til formål direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller promovere et image for en fysisk eller juridisk person, der udøver økonomisk virksomhed. Sådanne billeder følger med eller er indeholdt i et program mod betaling eller anden modydelse eller med selvpromoverende formål. Audiovisuel kommerciel kommunikation omfatter ifølge definitionen bl.a. tv-reklamer, sponsorering, teleshopping og produktplacering. Af direktivets betragtning 26) fremgår, at begrebet ikke bør omfatte public service-meddelelser og vederlagsfrie indslag til fordel for velgørenhed. Efter Kulturministeriets opfattelse bør begrebet heller ikke omfatte indslag med samfundsinformation af generel interesse for seerne og brugerne såsom OBS-indslag udsendt af DR, der indeholder rådgivning om almene livsforhold samt oplysninger om borgernes rettigheder og pligter i samfundet.

Ved implementeringen af direktivets nye regler om reklamer og sponsorering for audiovisuelle on-demand-tjenester og produktplacering for lineært tv og audiovisuelle on-demand-tjenester foreslås, at reguleringen i radio- og fjernsynslovens kapitel 11 om reklamer og sponsorering af programmer samt indgåelse af partnerskaber og regler fastsat i medfør af loven i den tilhørende reklamebekendtgørelse fortsat skal tage udgangspunkt i lovens begreber om reklame og sponsorering. Som en nyskabelse foreslås det med den foreslåede bestemmelse i § 85 a, at reguleringen fremover også vil tage udgangspunkt i det særskilt definerede begreb om produktplacering, jf. lovforslagets § 1, nr. 28. Det foreslås, at teleshopping, som med de nuværende regler betragtes som en form for reklame, fortsat ikke reguleres særskilt i radio- og fjernsynsloven.

Til nr. 22 (§ 75, stk. 1)

Med forslaget præciseres, at bestemmelsen i lovens § 75, stk. 1, om at reklamer højst må udgøre 15 % af den enkelte tilladelseshavers daglige sendetid og højst 12 minutter pr. time, alene finder anvendelse i forhold til reklamer i radio og lineært fjernsyn.

Til nr. 23 (§ 77)

Det foreslås, at ministerens bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om, hvorledes reklamer kan indgå i programvirksomheden i radio og fjernsyn udvides til at omfatte on-demand audiovisuel programvirksomhed, så ministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvorledes reklamer kan indgå i programvirksomheden, herunder regler om identifikation, placering, indhold og omfang af reklamer i radio, fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester.

Der er i radio- og fjernsynsloven og i bekendtgørelse om reklamer og sponsoring i radio og fjernsyn (»reklamebekendtgørelsen«) i dag fastsat regler om identifikation, placering, indhold og omfang af reklamer i radio og fjernsyn.

Ifølge direktivets art. 3e.1 a-b skal audiovisuel kommerciel kommunikation fra medietjenesteudbydere klart kunne identificeres, skjult audiovisuel kommerciel kommunikation er forbudt, og der må ikke anvendes subliminale teknikker. Reglerne i direktivets art. 3e.1 a-b om identifikation m.v. af audiovisuel kommerciel kommunikation fra medietjenesteudbydere er i vidt omfang allerede implementeret i dansk ret.

Der er i radio- og fjernsynsloven og reklamebekendtgørelsen fastsat regler om identifikation m.v. af tv- og radio-reklamer. I e-handelsloven, som implementerer e-handelsdirektivet, er der også fastsat regler om identifikation af »kommerciel kommunikation«. Disse regler er dog mere omfattende end reglerne i direktivet om audiovisuelle medietjenester, idet e-handelsloven også fastsætter krav om afsenderidentifikation og specifikke krav i relation til identifikation af reklametilbud som for eksempel rabatter, tilgift, gaver samt salgsfremmende konkurrencer og spil. Det forhold, at e-handelsdirektivets reklameidentifikationsregler således er »bredere« end reglerne i direktivet om audiovisuelle medietjenester, skal formentlig ses i lyset af, at e-handelsdirektivet også omfatter e-handel-kommunikation, hvor det – i modsætning til audiovisuelle reklamer, hvor afsenderen typisk vil fremgå – er relevant at fastsætte krav om afsenderbetegnelse.

Herudover indeholder markedsføringsloven en regel om reklameidentifikation i form af en strafbelagt bestemmelse om, at reklamer umiddelbart skal kunne identificeres som sådan uanset deres form og uanset, i hvilket medium de bringes. Bestemmelsen supplerer reglerne om reklameidentifikation i radio- og fjernsynslovgivningen og e-handelsloven. Ved siden af bestemmelsen finder markedsføringslovens generalklausul og forbudet mod vildledning anvendelse på tilfælde, hvor der ikke vil kunne straffes for manglende reklameidentifikation,

men hvor den anvendte fremgangsmåde må karakteriseres som værende i strid med god markedsføringsetik eller vildledende.

Selvom reglerne om identifikation m.v. i direktivet om audiovisuelle medietjenester således i vidt omfang allerede er implementeret i dansk ret, vurderes det hensigtsmæssigt – af hensyn til at sikre en så korrekt gennemførelse af direktivet som muligt og skabe en primær indgang til reguleringen af de audiovisuelle medietjenesteudbydere – at udvide radio- og fjernsynslovgivningens regler om identifikation m.v. til også at omfatte reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed. Det er således hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelse til i reklamebekendtgørelsen i overensstemmelse med direktivets regler at fastsætte regler om identifikation af reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed.

Ifølge direktivets art. 3e.1 c i-ii må audiovisuel kommerciel kommunikation ikke skade respekten for den menneskelige værdighed eller indeholde eller fremme nogen forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, nationalitet, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering. Tilsvarende krav er for reklamer i dag fastsat i reklamebekendtgørelsen. Reglerne i reklamebekendtgørelsen om forbud mod forskelsbehandling m.v. skal udvides til også at omfatte reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed.

I direktivets art. 3e.1 c iii-iv fastsættes, at audiovisuel kommerciel kommunikation ikke må tilskynde til adfærd, der kan være til skade for sundheden eller sikkerheden eller til stor skade for miljøbeskyttelsen. Tilsvarende krav er for reklamer i fjernsyn og radio fastsat i reklamebekendtgørelsen.

Det er hensigten, at benytte den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse til at udvide reglerne herom i reklamebekendtgørelsen til også at omfatte reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed.

I direktivets art. 3e.1d findes et forbud mod alle former for audiovisuel kommerciel kommunikation vedrørende cigaretter og andre tobaksvarer. Der gælder således et generelt forbud mod markedsføring af tobaksvarer i tv-programmer og audiovisuelle on-demand-tjenester.

Der må i Danmark ikke udsendes reklamer for – eller ske sponsoring til fordel for – tobaksprodukter eller for varer, der fortrinsvis benyttes i forbindelse med tobaksrygning, jf. lov om forbud mod tobaksreklame m.v. »Reklame« er i loven defineret som enhver handling, der i erhvervsøjemed har til formål at fremme afsætningen af tobaksvarer. Direktivets forbud er således allerede gennemført i dansk lovgivning. Det vurderes imidlertid hensigtsmæssigt, at de nuværende regler i reklamebe-

kendtgørelsen om forbud mod reklamer for tobaksprodukter m.v., jf. lov om forbud mod tobaksreklame m.v., udvides til eksplicit at omfatte reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed. Det er på denne baggrund hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse til at fastsætte regler herom i reklamebekendtgørelsen.

Art. 3e.1e bestemmer, at audiovisuel kommerciel kommunikation for at fremme salget af alkoholiske drikkevarer ikke må være rettet specifikt mod mindreårige og ikke må tilskynde til umådeholden indtagelse af sådanne drikkevarer. Tilsvarende bestemmelser findes i art. 15 a og e i »Direktivet om Fjernsyn uden grænser«. Art. 15 a-f i »Direktivet om Fjernsyn uden grænser«, som ikke er blevet ændret gennem direktivet om audiovisuelle medietjenester, indeholder specifikke krav i forhold til fjernsynsreklamer og teleshopping vedrørende alkoholholdige drikkevarer. Ifølge artiklen må fjernsynsreklamer og teleshopping ikke

- a) Specielt henvende sig til mindreårige og må især ikke vise mindreårige, der indtager disse drikkevarer,
- b) Forbinde indtagelse af alkohol med øgede fysiske præstationer eller bilkørsel,
- c) Skabe det indtryk, at indtagelsen af alkohol bidrager til succes på det sociale eller seksuelle område,
- d) Antyde at alkohol har terapeutiske egenskaber, at den virker stimulerende eller beroligende eller, at den kan bruges til at løse personlige konflikter med,
- e) Tilskynde til umådeholden indtagelse af alkohol eller fremstille afholdenhed eller mådehold i et negativt lys, eller
- f) Fremhæve drikkevarernes høje alkoholprocent som en positiv egenskab.

Disse regler er i Danmark med hjemmel i radio- og fjernsynsloven gennemført i reklamebekendtgørelsen for så vidt angår tv og radio. Reglerne skal bibeholdes – idet det er hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse til at fastsætte, at reglerne om, at audiovisuel kommerciel kommunikation for at fremme salget af alkoholiske drikkevarer ikke må være rettet specifikt mod mindreårige og ikke må tilskynde til umådeholden indtagelse af sådanne drikkevarer, jf. også art. 15 a og e i »Direktivet om Fjernsyn uden grænser«, skal udvides til at omfatte reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed.

Art. 3e.1 f i direktivet om audiovisuelle medietjenester bestemmer, at audiovisuel kommerciel kommunikation for lægemidler og medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, er forbudt. I direktivets art. 3f og 3 g findes også bestemmelser om lægemidler

og medicinske behandlinger når det gælder sponsorering og produktplacering.

I radio- og fjernsynslovens § 76, stk. 2, og reklamebekendtgørelsen er det fastsat, at reklamer for lægemidler og sundhedsydelse kan udsendes i henhold til regler fastsat herom i lov om lægemidler og lov om markedsføring af sundhedsydelse eller regler fastsat i medfør heraf. I 2002 blev lov om lægemidler ændret, således at det blev tilladt at udsende reklamer for ikke-receptpligtige lægemidler i fjernsyn. Der er således i lov om lægemidler et generelt forbud mod reklame for receptpligtige lægemidler.

Med disse regler er de forskellige forbud i direktivet om audiovisuelle medietjenester mod markedsføring af receptpligtige lægemidler opfyldt i dansk ret. Det er hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse til i reklamebekendtgørelsen at præcisere, at reglerne om reklamer for lægemidler efter reglerne i lov om lægemidler også omfatter reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed.

I art. 3e.1 g angives, at audiovisuel kommerciel kommunikation ikke må skade mindreårige på fysisk eller moralsk vis. Den må ikke direkte tilskynde mindreårige til at købe eller leje et produkt eller en tjenesteydelse ved at udnytte deres manglende erfaring eller deres godtroenhed, direkte opfordre dem til at overtale deres forældre eller andre til at købe de varer eller tjenesteydelser, der reklameres for, udnytte mindreåriges særlige tillid til forældre, lærere eller andre eller uden grund vise mindreårige i farlige situationer. Disse regler er i Danmark gennemført i reklamebekendtgørelsen for radio og tv. Det er hensigten at benytte den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse til at udvide disse regler til også at omfatte reklamer i on-demand audiovisuel programvirksomhed.

Det bemærkes, at markedsføringsloven tillige indeholder en bestemmelse om markedsføring rettet mod børn og unge. Bestemmelsen fastsætter en særlig norm for markedsføring rettet mod denne målgruppe, som foreskriver, at man skal udvise særlig hensyntagen til børn og unges manglende erfaring og større godtroenhed. Bestemmelsen indeholder tillige et strafbelagt forbud mod brug af særlige virkemidler i reklamer rettet mod børn og unge. Disse regler berøres ikke af de foreslåede regler.

Til nr. 24 (§ 79)

Det foreslås at udvide definitionen af sponsorering af programmer i lovens § 79 til at omfatte sponsorering i tilknytning til programmer i on-demand audiovisuelle medietjenester omfattet af loven samt at præcisere, at

kredsen af co-producenter også omfatter udbydere og producenter af programmer i on-demand audiovisuelle medietjenester.

Direktivets art. 3f fastsætter regler om sponsorering i såvel fjernsynsudsendelser som audiovisuelle on-demand-tjenester. Begrebet »sponsorering« defineres i artikel 1k i direktivet som ethvert bidrag fra et offentligt eller privat foretagende eller en fysisk person, der ikke udbyder audiovisuelle medietjenester eller producerer audiovisuelle programmer, til finansieringen af audiovisuelle medietjenester eller programmer, med henblik på at promovere foretagendets navn, varemærke, image, virksomhed eller produkter. Definitionen svarer hovedsageligt til definitionen af sponsorering i direktivet om »Fjernsyn uden grænser« og i radio- og fjernsynslovens § 79, hvorfor denne bestemmelse foreslås udvidet som ovenfor anført.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 21.

Bestemmelserne i direktivets art. 3f svarer stort set til bestemmelserne om sponsorering i direktivet om »Fjernsyn uden grænser«. Endvidere har art. 3f.1 c indført mere specifikke regler om på hvilken måde sponsorerede programmer skal identificeres – herunder gives der også mulighed for, at angivelse af sponsorens navn, logo og/eller andet symbol sker undervejs i programmerne (og ikke som hidtil kun ved programmernes begyndelse og/eller slutning). Dertil kommer, at der i art. 3f.4 er indført mulighed for medlemsstaterne til at forbyde, at der vises et sponsorlogo under børneprogrammer, dokumentarprogrammer og religiøse programmer.

Kravene i direktivets art. 3f.1a-b i relation til medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle uafhængighed samt tilskyndelse til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser er gennemført i radio- og fjernsynslovens §§ 81-82 og i reklamebekendtgørelsen. Disse regler vil med udvidelsen af lovens kapitel 11 til bl.a. også at omfatte en regulering af reklamer og sponsorering i tilknytning til on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven blive udvidet til også at gælde for sådan virksomhed.

Bestemmelserne i direktivets art. 3f.1c kræver, at sponsorerede programmer i tv og audiovisuelle on-demand-tjenester identificeres som sådanne på en passende måde ved programmernes begyndelse og/eller slutning eller undervejs i dem. Ifølge de nugældende regler i radio- og fjernsynslovens § 80, stk. 1, og i reklamebekendtgørelsen skal sponsorerede programmer klart kunne identificeres ved, at sponsorens navn, mærke (logo), produkt eller tjenesteydelse er angivet ved programmets begyndelse, slutning eller begge steder. Sådanne angivelser må derimod ikke forekomme i programmet. De

danske regler vil med udvidelsen til også at gælde for programmer i audiovisuelle on-demand-tjenester opfylde direktivets krav. Direktivet giver som nævnt mulighed for, at angivelse af sponsorens navn, logo og/eller andet symbol også sker undervejs i programmerne. Der foreslås ikke i forbindelse med implementeringen af direktivet indført adgang til at angive sponsorens navn, logo og/eller andet symbol undervejs i programmerne. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 25.

Forbudet i direktivets art. 3f.2 om, at audiovisuelle medietjenester eller programmer ikke må sponsoreres af foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer, er for fjernsyns vedkommende gennemført i radio- og fjernsynslovens § 83, stk. 1, og i reklamebekendtgørelsen. Disse regler vil med udvidelsen af lovens kapitel 11 til bl.a. også at omfatte en regulering af reklamer og sponsorering i tilknytning til on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven blive udvidet til også at gælde for sådan virksomhed.

Direktivets forbud i art. 3f.3 mod sponsorering, der promoverer bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, er for fjernsyns vedkommende gennemført i radio- og fjernsynslovens § 80, stk. 2, og i reklamebekendtgørelsen. Anvendelsesområdet for disse regler vil med udvidelsen af lovens kapitel 11 til bl.a. også at omfatte en regulering af reklamer og sponsorering i tilknytning til on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven blive udvidet til også at gælde for sådan virksomhed.

Til nr. 25 (§ 80, stk. 1)

Der er tale om en redaktionel tilretning af bestemmelsen i overensstemmelse med direktivets art. 3f.c.

Der er ikke tilsigtet ændringer i retstilstanden.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 24.

Til nr. 26 (§ 81)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af udvidelsen af lovens kapitel 11 til bl.a. også at omfatte en regulering af reklamer og sponsorering i tilknytning til on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 21.

Til nr. 27 (§ 84, stk.1)

Det foreslås, at forbudet i radio- og fjernsynslovens § 84, stk. 1, mod sponsorering af nyheds- og aktualitets-

programmer i fjernsyn udvides til også at gælde on-demand audiovisuelle medietjenester.

Ved den foreslåede udvidelse af anvendelsesområdet for radio- og fjernsynslovens § 84, stk. 1, implementeres direktivets art. 3f.4 om forbud mod sponsoring af nyheds- og aktualitetsprogrammer i audiovisuelle medietjenester.

Til nr. 28 (§ 85 a)

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.3.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 29 (§ 87)

Det foreslås, at medietjenesteudbydere, der udbyder on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, ved modtagelse af en klage over programvirksomheden skal opbevare en optagelse af det program, der klages over, og at medietjenesteudbyderen i forbindelse med behandlingen af en sag vedrørende programvirksomheden kan pålægges at aflevere en optagelse af programmet. Med forslaget faciliteres Radio- og tv-nævnets tilsyn med on-demand audiovisuel programvirksomhed, idet nævnet ikke via registreringer eller på anden vis har kendskab til alle tjenesteudbydere.

Samtidig præciseres det i bestemmelsen i § 87, stk. 1, at det er overladt til medietjenesteudbyderne at afgøre på hvilket medie programmerne skal optages og opbevares.

Til nr. 30 (§ 90, stk. 3)

Det foreslås at indføre en ny bestemmelse i radio- og fjernsynslovens § 90, stk. 3, hvorefter et fjernsynsforetagende, der med eneret transmitterer en begivenhed af stor interesse for offentligheden, skal give andre fjernsynsforetagender, der er etableret inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, adgang til korte uddrag fra det transmitterende signal.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.5.3. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 31 (§ 90, stk. 4 og 5)

Der foreslås indført en ny bestemmelse i radio- og fjernsynslovens § 90, stk. 4, hvorefter uddrag, der er givet adgang til efter § 90, stk. 3, kun må anvendes i generelle nyhedsprogrammer, og hvorefter uddrag i et generelt nyhedsprogram kun må anvendes i on-demand audiovisuelle medietjenester, når det samme program

tilbydes tidsforskudt af den samme medietjenesteudbyder.

Desuden foreslås, at kulturministeren fastsætter nærmere regler om adgangen til og anvendelsen af uddrag efter § 90, stk. 3 og 4.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelserne henvises til afsnit 4.5.3. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 32 (§ 93, stk. 1)

Der er tale om en ændring af redaktionel karakter.

Til nr. 33 (§ 93, stk. 1)

Der er tale om en ændring af redaktionel karakter.

Til nr. 34 (§ 93, stk. 1)

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 10 og 20.

Til nr. 35 (§ 93, stk. 1)

Det foreslås, at den, der overtræder forbuddet mod produktplacering i § 85 a, stk. 1, straffes med bøde, jf. lovforslagets § 1, nr. 28.

Til nr. 36 (§ 93, stk. 1)

Der er tale om en redaktionel konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 38.

Til nr. 37 (§ 93, stk. 1)

Der er tale om en redaktionel konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 38.

Til nr. 38 (§ 93, stk. 1)

Det foreslås, at den, der undlader at give adgang til korte nyhedsuddrag i henhold til § 90, stk. 3, eller overtræder § 90, stk. 4, straffes med bøde, jf. lovforslagets § 1, nr. 30 og 31.

Til nr. 39 (§ 93, stk. 2)

Det foreslås, at der i de forskrifter om produktplacering og produktspensorering samt om adgangen til og anvendelsen af korte uddrag fra begivenheder af stor interesse for offentligheden, der udstedes i medfør af § 85 a og § 90, stk. 5, kan fastsættes bødestraf for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 28 og 31.

Til § 2

Ophavsretsloven

Til nr. 1 (overskriften til § 25 i kapitel 2)

Det foreslås at ændre overskriften fra »Reportage af dagsbegivenheder« til »Reportage af dagsbegivenheder m.v.«. Der er tale om en teknisk ændring som følge af forslaget om indsættelse af § 25 a, jf. lovforslagets § 2, nr. 2.

Til nr. 2 (§ 25 a)

Formålet med den foreslåede nye undtagelse i ophavsretslovens § 25 a er at sikre, at ophavsretten ikke kan benyttes til at hindre den informationsfrihed, der i overensstemmelse med direktivet om audiovisuelle medietjenester er tilvejebragt med forslaget til de nye bestemmelser i radio- og fjernsynslovens § 90, stk. 3-5.

Den foreslåede nye undtagelse omfatter alle værker, der indgår i uddrag, der er givet adgang til efter § 90, stk. 3, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt efter § 90, stk. 5, i samme lov.

Værkerne må efter forslaget gengives uden ophavsmandens samtykke i overensstemmelse med § 90, stk. 4, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt i medfør af § 90, stk. 5, i samme lov.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelsen henvises til afsnit 4.5.3. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 3 (§§ 65, stk. 4, 66, stk. 2, 67, stk. 2, og 70, stk. 3)

Det foreslås at gøre den nye undtagelse i ophavsretslovens § 25 a anvendelig på en række af de nærtstående rettigheder efter ophavsretslovens kapitel 5. Således vil hverken udøvende kunstnere, producenter af musik- eller filmværker, fjernsynsforetagender eller fotografer, hvis frembringelser indgår i uddrag, der er givet adgang til efter § 90, stk. 3, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt efter § 90, stk. 5, i samme lov, kunne forhindre gengivelse i overensstemmelse med § 90, stk. 4, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt i medfør af § 90, stk. 5, i samme lov.

Om baggrunden for og Kulturministeriets overvejelser i forhold til bestemmelserne henvises til afsnit 4.5.3. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 4 (§ 69, stk. 3)

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 3.

Til § 3

Til stk. 1

Det foreslås, at loven træder i kraft den 18. december 2009.

Fristen for implementeringen i dansk ret af direktivet om audiovisuelle medietjenester er den 19. december 2009.

Regler, der er udstedt efter den hidtidige lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, forbliver i kraft indtil de ophæves eller afløses af regler udstedt efter denne lov.

Til stk. 2

Den foreslåede bestemmelse i stk. 2 er en overgangsbestemmelse om anvendelsen af den foreslåede nye bestemmelse i § 90, stk. 3.

Det foreslås, at bestemmelsen i § 90, stk. 3, om at et fjernsynsforetagende, der med eneret transmitterer en begivenhed af stor interesse for offentligheden, skal give andre fjernsynsforetagender, der er etableret inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, adgang til korte uddrag fra det transmitterende signal, alene finder anvendelse på eneretstransmissioner, hvorom der er indgået eller forlænget aftale efter lovens ikrafttræden.

Herved undgås, at den foreslåede § 90, stk. 3, griber ind i aftaler, der allerede er indgået før bestemmelsens ikrafttræden, jf. lovforslagets § 3, stk. 1. Den foreslåede regulering har således kun virkning for aftaler, der er indgået eller forlænget efter den 18. december 2009. En aftale, der bliver forlænget efter den 18. december 2009, vil således være at betragte som en ny aftale, og bestemmelsen i § 90, stk. 3, vil derfor finde anvendelse på den forlængede del af aftalen. Ligeledes vil en aftale, der uden genforhandling bliver automatisk forlænget efter den 18. december 2009, være at betragte som en ny aftale, og bestemmelsen i § 90, stk. 3, vil derfor finde anvendelse på den forlængede del af aftalen.

Til stk. 3

Med den foreslåede bestemmelse i stk. 3 skal foretagender, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede digitale tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet, og som hører under dansk myndighed, jf. § 47, stk. 1, 1. pkt., og som ikke allerede er registrerede hos Radio- og tv-nævnet, lade sig registrere hos nævnet senest den 1. februar 2010. Herved gives der foretagender, der udsender lineært tv på teknologiske

platforme såsom nettet, mobilnetværk m.v., og som efter lovens ikrafttræden er underlagt et krav om registrering hos Radio- og tv-nævnet, en frist på en måned til at lade sig registrere hos nævnet.

Til § 4

Bestemmelsen vedrører lovforslagets territoriale gyldighed. Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Fæ-

røerne og Grønland, idet lovens § 2 om ændring af ophavsretsloven ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger. Da Færøerne pr. 1. januar 2010 overtager sagsområdet »ophavsret«, vil det ikke være relevant at sætte lovens § 2 om ændring af ophavsretsloven helt eller delvist i kraft for Færøerne.

Bilag 1

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed (EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR –

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾, og

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget²⁾,

efter proceduren i traktatens artikel 251³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved Rådets direktiv 89/552/EØF⁴⁾ samordnes visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed. Den nye teknologi til transmission af audiovisuelle medietjenester bevirker imidlertid, at der nu er behov for at tilpasse regelsættet, så det bliver muligt at tage hensyn til, hvordan strukturforandringer, spredning af informations- og kommunikationsteknologi («ikt») og teknologiske udviklinger påvirker forretningsmodellerne, ikke mindst finansieringen af kommerciel tv-spredning, og at sikre optimale konkurrencevilkår og retssikkerhed for europæiske virksomheder og tjenester på områderne informationsteknologi og medier samt respekt for kulturel og sproglig mangfoldighed.

(2) Medlemsstaternes love og administrative forskrifter om fjernsynsvirksomhed samordnes allerede nu af direktiv 89/552/EØF, hvorimod reglerne for aktiviteter som on-demand audiovisuelle medietjenester afviger fra hinanden på måder, hvoraf nogle måske vil hindre den frie bevægelighed for sådanne tjenester i Det Europæiske Fællesskab og forvride konkurrencen i det indre marked.

(3) Audiovisuelle medietjenester er i lige så høj grad kulturelle tjenester som økonomiske tjenester. Deres stadig større samfundsmæssige, demokratiske – især til sikring af informationsfrihed, meningsmangfoldighed og mediepluralisme – uddannelsesmæssige og kulturelle betydning gør en specifik regulering af disse tjenester berettiget.

(4) Efter traktatens artikel 151, stk. 4, skal Fællesskabet tage hensyn til de kulturelle aspekter i sin indsats i henhold til andre bestemmelser i traktaten, navnlig med henblik på at respektere og fremme sine kulturers mangfoldighed.

(5) I sine beslutninger af 1. december 2005⁵⁾ og 4. april 2006⁶⁾ om Doha-runden og om WTO's ministerkonferencer påpegede Europa-Parlamentet, at grundlæggende offentlige tjenester som audiovisuelle tjenester undtages fra liberaliseringen inden for rammerne af GATS-forhandlingerne. I sin holdning af 27. april 2006⁷⁾ støttede Europa-Parlamentet UNESCO's konvention om beskyttelse og fremme af de kulturelle udtryksformers mangfoldighed, hvori det hedder, at »kulturelle aktiviteter, varer og tjenesteydelser, som er bærere af identiteter, værdier og betydning, har to sider, en økonomisk og en kulturel, og derfor ikke må behandles som værende udelukkende af kommerciel værdi«. Rådets afgørelse 2006/515/EF af 18. maj 2006 om indgåelse af konventionen om beskyttelse og fremme af de kulturelle udtryksformers mangfoldighed⁸⁾ godkendte UNESCO-konventionen på Fællesskabets vegne. Konventionen trådte i kraft den 18. marts 2007. Dette direktiv respekterer konventionens principper.

(6) Både de traditionelle audiovisuelle medietjenester – som fjernsyn – og de nye on-demand audiovisuelle medietjenester rummer et stort potentiale for jobskabelse i Fællesskabet, særlig inden for små og mellemstore virksomheder, og stimulerer den økonomiske vækst og investeringerne. I betragtning af vigtigheden af fælles spilleregler og et reelt europæisk marked for audiovisuelle medietjenester bør grundprincipperne for det

indre marked, f.eks. fri konkurrence og ligebehandling, overholdes med henblik på at sikre gennemsigtighed og forudsigelighed på markederne for audiovisuelle medietjenester og gøre det let at komme ind på markedet.

(7) Europæiske virksomheder, der udbyder audiovisuelle medietjenester, oplever manglende retssikkerhed og ulige konkurrenceforhold på grund af de juridiske rammevilkår, der gælder for de nye on-demand audiovisuelle medietjenester. For at undgå konkurrenceforvridning, for at forbedre retssikkerheden, for at bidrage til gennemførelsen af det indre marked og for at lette etableringen af et fælles område for information er det derfor nødvendigt mindst at indføre et sæt fælles grundregler for alle audiovisuelle medietjenester, såvel fjernsynsudsendelser (dvs. lineære audiovisuelle medietjenester) som on-demand tjenester (dvs. ikke-lineære audiovisuelle medietjenester). Grundprincipperne i direktiv 89/552/EØF – oprindelseslandsprincippet og fælles minimumstandarder – har vist sig at holde og bør derfor bibeholdes.

(8) Kommissionen udsendte den 15. december 2003 en meddelelse om den fremtidige europæiske lovgivningspolitik på det audiovisuelle område, hvori den lagde vægt på, at man på det område må værne om visse samfundsmæssige interesser som f.eks. kulturel mangfoldighed, retten til information, mediepluralisme, beskyttelse af mindreårige og forbrugerbeskyttelse og øge offentlighedens bevidsthed og mediekendskab nu og i fremtiden.

(9) Resolutionen vedtaget af Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer, forsamlet i Rådet den 25. januar 1999 om public service-radio- og -tv-virksomhed⁹⁾ bekræftede, at public service-radio- og -tv-foretagender ved varetagelsen af deres opgaver fortsat skal udnytte de teknologiske fremskridt. Samskønt mellem private og offentlige udbydere af audiovisuelle medietjenester er et særligt kendetegn ved det europæiske audiovisuelle mediemarked.

(10) Kommissionen har iværksat initiativet »i 2010 – Et europæisk informationssamfund« for at fremme vækst og beskæftigelse i informationssamfundet og mediebranchen. Dette er en helhedsstrategi, hvis formål er at tilskynde til produktion af europæisk indhold, udvikling af en digital økonomi og udbredelse af ikt i en situation med konvergens mellem informationssamfundets tjenester og medietjenester, netværk og apparater, ved at modernisere alle EU's politiske virkemidler og tage dem i brug: lovregulering, forskning og partnerskaber med erhvervslivet. Kommissionen har sat sig for at tilvejebringe sammenhængende rammevilkår på det indre marked for informationssamfundstjenester og medietjenester ved at modernisere lovgrundlaget for audiovisuelle tjenester, og første punkt i dette program er et kommissionsforslag i 2005 om at ændre »Fjernsyn uden grænser«-direktivet til et direktiv om »audiovisuelle medietjenester«. Målet med i 2010-initiativet vil i princippet opfyldes ved at lade virksomhederne vokse og kun indføre den regulering, der er nødvendig, samt ved at lade små nystartede virksomheder, der vil være fremtidens job- og værdiskabere, blomstre, udvikles og skabe beskæftigelse på et frit marked.

(11) Den 4. september 2003¹⁰⁾, 22. april 2004¹¹⁾ og 6. september 2005¹²⁾ vedtog Europa-Parlamentet beslutninger, hvori direktiv 89/552/EØF krævedes tilpasset til strukturelle ændringer og den teknologiske udvikling, uden at der røres ved de tilgrundliggende principper, som stadig er gyldige. De støttede desuden hovedprincippet om grundregler for alle audiovisuelle medietjenester og supplerende regler for fjernsynsudsendelser.

(12) Dette direktiv styrker overholdelsen af de grundlæggende rettigheder og ligger helt på linje med principperne i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder¹³⁾, særlig artikel 11. Således bør direktivet på ingen måde hindre medlemsstaterne i at anvende deres forfatningsregler om presse- og ytringsfrihed.

(13) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes forpligtelser i henhold til Rådets og Europa-Parlamentets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester¹⁴⁾. Udkast til nationale foranstaltninger for on-demand audiovisuelle medietjenester, der er strengere eller mere detaljerede end dem, der er nød-

vendige for blot at gennemføre dette direktiv, bør derfor følge de proceduremæssige forpligtelser, der er indeholdt i artikel 8 i direktiv 98/34/EF.

(14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet)¹⁵⁾ berører ifølge dets artikel 1, stk. 3, ikke foranstaltninger, der er truffet på fællesskabs- eller nationalt plan for at forfølge mål af almen interesse, navnlig for så vidt angår regulering af indhold og politikken på det audiovisuelle område.

(15) Bestemmelserne i dette direktiv bør ikke indebære, at medlemsstaterne skal indføre – eller tilskyndes til at indføre – nye systemer med tilladelser eller administrative godkendelser for audiovisuelle medietjenester.

(16) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af en audiovisuel medietjeneste kun dække audiovisuelle medietjenester, hvad enten de er fjernsynsudsendelser eller on-demandbaserede, der er massemedier, dvs. som er bestemt for og vil kunne have en klar indvirkning på en betydelig del af offentligheden. Definitionen bør kun omfatte tjenester, der falder inden for traktatens definition af tjenesteydelser, og bør således omfatte enhver form for økonomisk virksomhed, herunder udøvet af public service-foretagender, men ikke virksomhed, der overvejende er af ikke-økonomisk art, og som ikke konkurrerer med tv-spredning, som f.eks. private websteder og tjenester, der består i at udbyde eller distribuere audiovisuelt indhold, skabt af private brugere til deling eller udveksling inden for interessegrupper.

(17) Det er kendetegnende for on-demand audiovisuelle tjenester, at de er »tv-lignende«, dvs. at de konkurrerer om samme seere som fjernsynsudsendelser, og at deres art og måden, hvorpå man får adgang til dem, med rimelighed vil få brugeren til at forvente, at tjenesterne er reguleret ved dette direktiv. I lyset af dette og for at hindre skævheder med hensyn til fri bevægelighed og konkurrence bør begrebet »program« derfor fortolkes dynamisk under hensyn til udviklingen inden for tv-spredning.

(18) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af en audiovisuel medietjeneste dække massemedier, hvis funktion er at informere, underholde og oplyse offentligheden. Den bør omfatte audiovisuel kommerciel kommunikation, men bør udelukke enhver form for privat korrespondance, som f.eks. e-mails, der udsendes til et begrænset antal modtagere. Definitionen bør udelukke alle tjenester, hvor distributionen af audiovisuelt indhold ikke er hovedformålet, dvs. hvis eventuelle audiovisuelle indhold blot er en biomstændighed ved tjenesten. Eksempler på dette kunne være websteder, der kun indeholder audiovisuelle elementer, der fungerer som støtte, f.eks. animerede grafiske elementer, korte reklamespots eller information om et produkt eller en ikke-audiovisuel tjeneste. Tilfældighedsspil med en indsats, som repræsenterer en pengeværdi, herunder lotterier, væddemål og andre former for spiltjenester, samt online-spil og søgemaskiner, men ikke tv-udsendelser om spil og tilfældighedsspil, bør derfor også udelukkes fra direktivets anvendelsesområde.

(19) Med henblik på dette direktiv bør definitionen af medietjenesteudbydere udelukke fysiske eller juridiske personer, der blot sender programmer, hvis redaktionelle ansvar påhviler tredjemænd.

(20) Til fjernsynsudsendelser hører i øjeblikket navnlig analogt og digitalt tv, livestreaming, webcasting og near video-on-demand, mens video-on-demand for eksempel her er en on-demand audiovisuel tjeneste. For fjernsynsudsendelser eller fjernsynsprogrammer, der også tilbydes som on-demand audiovisuelle tjenester af den samme medietjenesteudbyder, bør direktivets krav generelt betragtes som opfyldt ved de krav, der gælder for fjernsynsudsendelser, dvs. lineær udsendelse. Når forskellige former for tjenester tilbydes parallelt, selv om der er tale om klart separate tjenester, bør dette direktiv imidlertid finde anvendelse på hver af de berørte tjenester.

(21) Direktivets anvendelsesområde bør ikke dække elektroniske udgaver af aviser og blade.

(22) I dette direktiv bør udtrykket »audiovisuel« henvise til levende billeder med eller uden lyd, herunder således stumfilm, men ikke lydtransmission eller radiotjenester. Hovedformålet med en audiovisuel medietjeneste er at udbyde programmer, men definitionen af en sådan tjeneste bør også dække tekstbaseret indhold, der ledsager programmer, såsom undertekstningstjenester og elektroniske programoversigter. Selvstændige

tekstbaserede tjenester bør ikke omfattes af dette direktiv, som ikke bør berøre medlemsstaternes frihed til at lovgive om sådanne tjenester på nationalt plan i overensstemmelse med traktaten.

(23) Begrebet »redaktionelt ansvar« er afgørende for definitionen af medietjenesteudbyderens rolle og dermed for definitionen af audiovisuelle medietjenester. Medlemsstaterne kan specificere yderligere aspekter af definitionen »redaktionelt ansvar«, navnlig begrebet »effektiv kontrol«, når de vedtager gennemførelsesforanstaltninger til dette direktiv. Dette direktiv bør ikke berøre de fritagelser for ansvar, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informations-samfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («direktivet om elektronisk handel»¹⁶).

(24) I forbindelse med fjernsynsudsendinger bør begrebet »samtidig modtagelse« også dække omtrent samtidig modtagelse forårsaget af variationer i det korte tidsrum, der af tekniske årsager i forbindelse med transmissionsprocessen forløber mellem transmission og modtagelse af udsendingen.

(25) Alle de egenskaber ved en audiovisuel medietjeneste, som er angivet i definitionen og forklaret i betragtning 16-23, bør være til stede samtidigt.

(26) Ud over tv-reklame og teleshopping bør et bredere begreb »audiovisuel kommerciel kommunikation« defineres i dette direktiv, som imidlertid ikke bør omfatte public service-meddelelser og vederlagsfrie indslag til fordel for velgørenhed.

(27) Oprindelseslandsprincippet bør fortsat være kernen i dette direktiv, da det er uomgængeligt for etableringen af et indre marked. Princippet bør derfor gælde alle audiovisuelle medietjenester, således at medietjenesteudbydere får den retssikkerhed at arbejde under, der er nødvendig som grundlag for nye forretningsmodeller, og udbygning af sådanne tjenester. Det er også en forudsætning for den frie udveksling af informationer og audiovisuelle programmer på det indre marked.

(28) For at fremme en stærk, konkurrencedygtig og integreret europæisk audiovisuel industri og øge mediepluralismen i Den Europæiske Union bør kun én medlemsstat have jurisdiktion over en audiovisuel medietjenesteudbyder, og informationspluralismen bør være et grundlæggende princip inden for Den Europæiske Union.

(29) Den teknologiske udvikling, især inden for digitale satellitprogrammer, betyder, at der bør anlægges subsidiære kriterier for at sikre, at reguleringen bliver hensigtsmæssig og gennemføres effektivt, og for at give aktørerne faktisk magt over indholdet af audiovisuelle tjenester.

(30) Da dette direktiv vedrører tjenester, der udbydes til almenheden i Den Europæiske Union, bør det kun gælde for audiovisuelle medietjenester, som kan modtages direkte eller indirekte af offentligheden i en eller flere medlemsstater med almindeligt forbrugerudstyr. Definitionen af, hvad der er almindeligt forbrugerudstyr, bør overlades til de kompetente nationale myndigheder.

(31) Den frie etableringsret er fastslået som en grundlæggende ret i traktatens artikel 43-48. Det betyder, at udbydere af medietjenester som hovedregel bør have ret til frit at vælge, i hvilken medlemsstat de vil etablere sig. Domstolen har desuden understreget, at traktaten ikke indeholder noget »forbud mod, at en virksomhed gør brug af retten til fri udveksling af tjenesteydelser i tilfælde, hvor den ikke udbyder tjenesteydelser i den medlemsstat, hvor den er etableret«¹⁷).

(32) Medlemsstaterne bør kunne anlægge mere detaljerede eller strengere regler over for medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion på de områder, der samordnes i dette direktiv, men bør samtidig sikre, at disse regler er i overensstemmelse med de generelle principper i fællesskabsretten. For at tage højde for situationer, hvor et tv-spretningsforetagende, der henhører under én medlemsstats jurisdiktion, leverer en fjernsynsudsending, som helt eller fortrinsvis er rettet mod en anden medlemsstats område, er et krav om, at medlemsstaterne samarbejder med hinanden, og i tilfælde af omgåelse en kodificering af Domstolens retspraksis¹⁸) og i tilknytning hertil indførelse af en mere effektiv procedure en passende løsning, der tager hensyn til medlemsstaternes interesser uden at skabe tvivl om, hvorvidt oprindelseslandsprincippet anvendes

korrekt. Begrebet »bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse« er udviklet af Domstolen i dens retspraksis vedrørende traktatens artikel 43 og 49 og omfatter bl.a. bestemmelser om forbrugerbeskyttelse, beskyttelse af mindreårige og kulturpolitik. Den medlemsstat, der anmoder om samarbejde, bør sikre, at de særlige nationale bestemmelser er objektivt nødvendige, at de anvendes på en ikke-diskriminerende måde og at de ikke er mere vidtgående end nødvendigt for at nå disse resultater.

(33) Når en medlemsstat i hvert enkelt tilfælde vurderer, om en udsendelse fra en medietjenesteudbyder, der er etableret i en anden medlemsstat, helt eller fortrinsvis er rettet mod dens område, kan den henholde sig til indikatorer som tv-reklame- og/eller abonnementsindtægternes oprindelse, tjenestens hovedsprog eller forekomsten af programmer eller kommerciel kommunikation, som specifikt er rettet mod befolkningen i den medlemsstat, hvor de modtages.

(34) I henhold til dette direktiv og uanset oprindelseslandsprincippet kan medlemsstaterne fortsat træffe foranstaltninger, som begrænser den frie tv-spredningsvirksomhed, men kun på de betingelser og efter den procedure, direktivet fastlægger. Ifølge fast praksis ved Domstolen skal enhver begrænsning i den frie udveksling af tjenesteydelser, som enhver anden afvigelse fra et grundlæggende traktatprincip, fortolkes restriktivt¹⁹⁾.

(35) Det bør kun være muligt at begrænse det frie udbud af on-demand audiovisuelle medietjenester i overensstemmelse med betingelser og procedurer, som gentager dem, der allerede er fastlagt i artikel 3, stk. 4, 5 og 6, i direktiv 2000/31/EF.

(36) I meddelelsen til Europa-Parlamentet og Rådet om bedre regulering for vækst og beskæftigelse i Den Europæiske Union understregede Kommissionen nødvendigheden af at foretage en omhyggelig analyse af, hvilken reguleringsmetode der er mest hensigtsmæssig, navnlig for at fastslå om lovgivning er at foretrække i en bestemt sektor for et bestemt problem, eller om man bør overveje alternative metoder, f.eks. samregulering eller selvregulering. Endvidere har erfaringer vist, at både sam- og selvregulering, der gennemføres efter medlemsstaternes forskellige retstraditioner, kan spille en væsentlig rolle for realiseringen af en højere grad af forbrugerbeskyttelse. De foranstaltninger, der træffes for at gennemføre målsætninger af almen interesse inden for sektoren for nye audiovisuelle medietjenester, er mere effektive, hvis de bliver truffet med aktiv støtte fra tjenesteudbyderne selv.

Selvregulering er således en slags frivilligt initiativ, som gør det muligt for de økonomiske operatører, arbejdsmarkedets parter, ngo'er eller foreninger selv at vedtage fælles retningslinjer. Medlemsstaterne bør i overensstemmelse med deres forskellige retlige traditioner anerkende den rolle, som effektiv selvregulering kan spille som supplement til den gældende lovgivningsmekanisme og de gældende retlige og/eller administrative mekanismer, samt dens positive bidrag til opfyldelsen af målene i dette direktiv. Selvregulering kan være en supplerende metode til gennemførelse af visse af dette direktivs bestemmelser, men bør dog ikke erstatte de nationale lovgivende myndigheders forpligtelser.

Samregulering skaber i sin minimale form et »juridisk bånd« mellem selvregulering og de nationale lovgivende myndigheder i overensstemmelse med de retlige traditioner i medlemsstaterne. Samregulering bør tillade statslig indgriben, såfremt målene hermed ikke opfyldes. Uden at det berører medlemsstaternes formelle forpligtelser med hensyn til gennemførelse, tilskynder dette direktiv til anvendelse af samregulering og selvregulering. Dette bør hverken forpligte medlemsstaterne til at indføre ordninger for sam- og/eller selvregulering, eller afbryde eller true eksistensen af nuværende sam- eller selvreguleringsordninger, der allerede er indført i medlemsstaterne, og som fungerer effektivt.

(37) »Mediekendskab« henviser til den viden, de færdigheder og den forståelse, der er nødvendig for at sætte forbrugerne i stand til at bruge medierne effektivt og sikkert. Personer med mediekendskab er i stand til at træffe kvalificerede valg, forstå arten af indhold og tjenester og drage fordel af hele det spektrum af muligheder, som de nye kommunikationsteknologier giver. De kan bedre beskytte sig selv og deres familier mod skadeligt eller krænkende materiale. Derfor bør mediekendskabet forbedres i alle sektorer af samfundet, og de fremskridt, der gøres, bør følges nøje.

Europa-Parlamentets og Rådets henstilling af 20. december 2006 om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten i forbindelse med den europæiske industris konkurrenceevne inden for audiovisuelle tjenester og online-informationstjenester²⁰⁾ indeholder allerede en række mulige foranstaltninger til fremme af mediekendskab såsom løbende uddannelse af lærere og undervisere, specifik undervisning i internettet for børn fra en tidlig alder omfattende lektioner med adgang for forældrene eller tilrettelæggelse af nationale oplysningskampagner for borgerne under anvendelse af alle kommunikationsmidler for at oplyse om, hvordan internettet anvendes ansvarligt.

(38) Retten til tv-transmission af begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden kan købes med eneret af tv-spredningsforetagender. Det er imidlertid vigtigt at fremme pluralismen gennem mangfoldighed inden for produktion og programsætning af nyheder overalt i EU og at respektere de principper, der er nedfældet i artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(39) For at værne om den grundlæggende frihed til at modtage oplysninger og sikre, at seernes interesser i Den Europæiske Union nyder den fornødne beskyttelse i fuldt omfang, bør indehavere af eneretten til tv-transmission af begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden, give andre tv-spredningsforetagender ret til at benytte korte uddrag i generelle nyhedsprogrammer på loyale, rimelige og ikke-diskriminerende vilkår under behørig hensyntagen til enerettighederne. Vilkårene bør meddeles i god tid før hver begivenhed, der er af stor interesse for offentligheden, således at andre har tid til at gøre brug af deres ret. Et tv-spredningsforetagende bør have mulighed for at udøve denne ret gennem et mellemed, der specifikt optræder på vegne af dette i det konkrete tilfælde. Sådanne korte uddrag kan benyttes til EU-dækkende udsendelser via enhver kanal, herunder rene sportskanaler, og bør som hovedregel ikke være længere end 90 sekunder.

Retten til adgang til korte uddrag bør kun finde anvendelse på et grænseoverskridende grundlag, når det er nødvendigt. Et tv-spredningsforetagende skal derfor først søge adgang fra et tv-spredningsforetagende etableret i samme medlemsstat, der har eneretten til de begivenheder, der er af stor interesse for offentligheden. Begrebet generelle nyhedsprogrammer bør ikke omfatte kompilering af korte uddrag i underholdningsprogrammer.

Oprindelseslandsprincippet bør finde anvendelse på såvel adgangen til som transmissionen af korte uddrag. I en grænseoverskridende kontekst betyder det, at de forskellige lovgivninger bør anvendes sekventielt: Først, for så vidt angår adgangen til korte uddrag, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor det tv-spredningsforetagende, der leverer det første signal (dvs. som giver adgang), er etableret, gælde. Det er sædvanligvis den medlemsstat, hvor den pågældende begivenhed finder sted. Hvis en medlemsstat har indført en ækvivalent ordning for adgang til den pågældende begivenhed, bør lovgivningen i denne medlemsstat finde anvendelse i alle tilfælde. Dernæst, for så vidt angår transmissionen af de korte uddrag, bør lovgivningen i den medlemsstat, hvor det tv-spredningsforetagende, der anvender (dvs. sender) de korte uddrag er etableret, gælde.

(40) Kravene i nærværende direktiv, for så vidt angår adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden med henblik på korte nyhedsindslag, bør ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationsområdet²¹⁾ og de relevante internationale konventioner om ophavsret og beslægtede rettigheder. Medlemsstaterne bør fremme adgangen til begivenheder af stor interesse for offentligheden ved at indrømme adgang til tv-spredningsforetagendets signal, som omhandlet i dette direktiv. De kan dog vælge andre ækvivalente midler som omhandlet i dette direktiv. Sådanne midler omfatter bl.a., at der gives adgang til det sted, hvor disse begivenheder finder sted, før der indrømmes adgang til signalet. Tv-spredningsforetagender bør dog ikke hindres i at indgå mere detaljerede aftaler.

(41) Det bør sikres, at medietjenesteudbydernes praksis med at udbyde deres live-tv-udsendelser af nyhedsprogrammer som on-demand tjenester, efter de har været sendt i direkte tv, stadig er mulig, uden at det er nødvendigt at skræddersy det enkelte program ved at udelade korte uddrag. Muligheden bør begrænses til

levering af det identiske tv-program på on-demand basis fra samme medietjenesteudbyder, så det ikke kan anvendes til at skabe nye on-demandbaserede forretningsmodeller på grundlag af korte uddrag.

(42) On-demand audiovisuelle tjenester adskiller sig fra fjernsynsudsendinger, hvad angår brugernes valgmuligheder med hensyn til indhold og tidspunkt, og hvad angår deres samfundsmæssige virkninger²²⁾. Derfor er det rimeligt at fastsætte mindre strenge regler for on-demand audiovisuelle tjenester, som kun bør overholde grundreglerne i dette direktiv.

(43) Da de audiovisuelle medietjenester har nogle ganske særlige egenskaber, ikke mindst evnen til at påvirke meningsdannelsen, er det afgørende, at brugerne præcis ved, hvem der er ansvarlig for disse tjenesters indhold. Derfor er det vigtigt, at medlemsstaterne sørger for, at brugerne når som helst har let og direkte adgang til oplysninger om medietjenesteudbyderen. Hver medlemsstat må fastsætte de nærmere praktiske bestemmelser om, hvordan dette mål kan nås uden overtrædelse af andre relevante bestemmelser i fællesskabsretten.

(44) Tilstedeværelsen af skadeligt indhold i de audiovisuelle medietjenester er en kilde til vedvarende bekymring hos lovgiverne, medieindustrien og forældre. Der vil også komme nye udfordringer, især i forbindelse med nye platforme og produkter. Derfor er det nødvendigt at indføre regler, der beskytter mindreåriges fysiske, mentale og moralske udvikling såvel som den menneskelige værdighed i alle audiovisuelle medietjenester, herunder audiovisuel kommerciel kommunikation.

(45) Indgreb, hvis formål er at beskytte den fysiske, psykiske og moralske udvikling hos mindreårige og den menneskelige værdighed, bør nøje afvejes mod ytringsfriheden, som fastslået i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Formålet med sådanne foranstaltninger, som f.eks. anvendelse af personlige identifikationsnumre (PIN-koder), filtreringssystemer eller mærkning bør således være at sikre en tilstrækkelig grad af beskyttelse af den fysiske, psykiske og moralske udvikling hos mindreårige og den menneskelige værdighed, særlig med hensyn til on-demand audiovisuelle medietjenester.

I henstillingen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten er betydningen af filtreringssystemer og mærkning allerede anerkendt og den omfattede en række mulige foranstaltninger til gavn for mindreårige som f.eks. systematisk stille et effektivt, opdaterbart og let anvendeligt filtreringssystem til rådighed for brugerne, når de tegner et abonnement hos en internetudbyder, eller udstyre adgangen til tjenester særligt beregnet på børn med automatiske filtreringssystemer.

(46) Udbydere af audiovisuelle medietjenester, som henhører under medlemsstaternes jurisdiktion, bør under alle omstændigheder underlægges forbuddet mod udbredelse af børnepornografi i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets rammeafgørelse 2004/68/RIA af 22. december 2003 om bekæmpelse af seksualudnyttelse af børn og børnepornografi²³⁾.

(47) Ingen af de bestemmelser om beskyttelse af den fysiske, psykiske og moralske udvikling hos mindreårige og den menneskelige værdighed, som indføres ved dette direktiv, kræver nødvendigvis, at de foranstaltninger, der træffes til beskyttelse af disse interesser, bør gennemføres som offentlige organers forudgående kontrol med de audiovisuelle medietjenester.

(48) On-demand audiovisuelle medietjenester rummer i sig muligheden for delvis at erstatte fjernsynsudsendinger. Derfor bør de, når det er muligt, fremme produktionen og distributionen af europæiske programmer og dermed aktivt bidrage til, at den kulturelle mangfoldighed fremmes. En sådan støtte til europæiske programmer kunne f.eks. have form af finansielle bidrag fra sådanne tjenester til produktion af europæiske programmer og erhvervelse af rettigheder hertil, en minimumsandel af europæiske programmer i »video on-demand«-kataloger eller en attraktiv præsentation af europæiske programmer i elektroniske programoversigter. Det er vigtigt regelmæssigt på ny at gennemgå anvendelsen af bestemmelserne om audiovisuelle medietjenesters fremme af europæiske programmer. I de i dette direktiv nævnte rapporter bør medlemsstaterne også gøre rede dels for sådanne tjenesters økonomiske bidrag til produktion af europæiske programmer og til erhvervelse af rettigheder til sådanne programmer, dels for de europæiske programmets andel i de

audiovisuelle medietjenesters udbud og for det faktiske forbrug af de europæiske programmer, sådanne tjenester tilbyder.

(49) Når medlemsstaterne definerer »producenter, som er uafhængige af tv-spredningsforetagender«, jf. artikel 5 i direktiv 89/552/EØF, bør de tage passende hensyn til kriterier som ejerskab af produktionsselskabet, antallet af programmer leveret til det samme tv-spredningsforetagende og ejerskab af sekundære rettigheder.

(50) Ved gennemførelsen af artikel 4 i direktiv 89/552/EØF, bør medlemsstaterne tilskynde til, at coproducerede europæiske programmer eller europæiske programmer af udenlandsk oprindelse får en tilstrækkelig andel af tv-spredningsforetagendernes programflader.

(51) Det er vigtigt, at det sikres, at spillefilm sendes inden for perioder, der aftales mellem rettighedshaverne og udbyderne af medietjenester.

(52) Med adgangen til on-demand audiovisuelle medietjenester øges forbrugernes valgmuligheder. Detaljerede regler for audiovisuel kommerciel kommunikation for on-demand audiovisuelle medietjenester forekommer derfor hverken berettigede eller meningsfulde fra en teknisk synsvinkel. Dog bør al audiovisuel kommerciel kommunikation ikke alene overholde identifikationsreglerne, men også et grundlæggende sæt kvalitetsregler, således at klart formulerede, almindelige retsprincipper kan blive opfyldt.

(53) Retten til berigtigelse er et egnet retsmiddel for tv-spredning og kan også anvendes i online-miljøet. Henstillingen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed og om berigtigelsesretten indeholder allerede retningslinjer for gennemførelse af foranstaltninger i national lovgivning og praksis til sikring af berigtigelsesretten eller tilsvarende foranstaltninger over for online-medier.

(54) Kommissionen var i sin fortolkningsmeddelelse om visse aspekter ved bestemmelserne i direktivet om »Fjernsyn uden grænser«²⁴⁾ i forbindelse med tv-reklamer inde på, at nye reklameteknikker og innovationer inden for markedsføring har skabt nye effektive audiovisuelle kommercielle kommunikationsmuligheder via traditionelle fjernsynsvirksomheder, som dermed kan få bedre muligheder for at konkurrere på lige fod med innovationer, der bygger på selvvalg.

(55) Udviklingen inden for handel og teknologi betyder, at brugerne får flere valgmuligheder og større ansvar, når de bruger de audiovisuelle medietjenester. For at blive ved med at stå i et rimeligt forhold til målene af almen interesse, bør reguleringen rumme en vis fleksibilitet med hensyn til fjernsynsudsendelser. Adskillelsesprincippet bør begrænses til at gælde tv-reklamer og teleshopping, produktplacering bør tillades under visse omstændigheder, medmindre en medlemsstat beslutter andet, og visse kvantitative restriktioner bør ophæves. Skjult produktplacering bør dog være forbudt. Adskillelsesprincippet bør ikke hindre brug af nye reklameteknikker.

(56) Foruden dette direktivs bestemmelser om reklamepraksis gælder bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked²⁵⁾ for urimelig handelspraksis som f.eks. vildledende og aggressiv handelspraksis i audiovisuelle medietjenester. Eftersom Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/33/EF af 26. maj 2003 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om reklame for tobaksvarer og sponsorering til fordel for disse²⁶⁾, som forbyder reklame for cigaretter og andre tobaksvarer i trykte medier, informationsfundstjenester og radioudsendelser, desuden ikke berører direktiv 89/552/EØF bør forholdet mellem direktiv 2003/33/EF og direktiv 89/552/EØF på grund af de audiovisuelle medietjenesters særlige karakter forblive uændret, når nærværende direktiv er trådt i kraft. Artikel 88, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler²⁷⁾, som forbyder offentlig reklame for visse lægemidler, gælder, som fastsat i den artikels stk. 5, med forbehold af artikel 14 i direktiv 89/552/EØF. Forholdet mellem direktiv 2001/83/EF og direktiv 89/552/EØF bør forblive uændret, når nærværende di-

rektiv er trådt i kraft. Endvidere bør dette direktiv ikke berøre Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1924/2006 af 20. december 2006 om ernærings- og sundhedsanprisninger af fødevarer²⁸⁾.

(57) I betragtning af seernes øgede muligheder for at undgå reklamer ved brug af nye teknologier såsom personlige videobåndoptagere og det større udvalg af kanaler er det ikke længere berettiget at detailregulere indsættelsen af reklameindslag for at beskytte seerne. Mens dette direktiv ikke bør øge den tilladte reklamemængde pr. time, bør det give tv-spredningsforetagenderne fleksibilitet med hensyn til at vælge, hvor de indsættes, blot dette ikke virker urimeligt forstyrrende på helheden i det enkelte program.

(58) Dette direktiv har til formål at beskytte det særligt karakteristiske ved europæisk fjernsyn, hvor reklamer fortrinsvis placeres mellem programmerne, og det begrænser derfor muligheden for afbrydelser i spillefilm og tv-film samt afbrydelser i visse programkategorier, der stadig kræver særlig beskyttelse.

(59) Den tidligere begrænsning af, hvor megen tv-reklame der må sendes om dagen, har i det store og hele vist sig at være teoretisk. Begrænsningen pr. time er vigtigere, da den også gælder i den bedste sendetid. Dagskvoten bør derfor ophæves, mens timekvoten bør bevares for tv-reklame og teleshoppingindslag. I betragtning af forbrugernes øgede valgmuligheder synes heller ikke grænserne for, hvor længe der må sendes på teleshopping- og reklamekanaler, længere at være berettigede. Derimod bør 20 %-grænsen for tv-reklame- og teleshoppingindslag pr. klokkefastholdes. Ved tv-reklameindslag bør forstås tv-reklamer i henhold til artikel 1, litra i), i direktiv 89/552/EØF som ændret ved nærværende direktiv af en varighed på højst 12 minutter.

(60) Skjult audiovisuel kommerciel kommunikation er en praksis, der forbydes af dette direktiv, fordi den påvirker forbrugerne negativt. Forbuddet mod skjult audiovisuel kommerciel kommunikation bør ikke omfatte legitim produktplacering i overensstemmelse med dette direktiv, såfremt seeren på passende vis informeres om, at der foregår produktplacering. Dette kan ske ved at oplyse, at der finder produktplacering sted i et bestemt program, f.eks. ved hjælp af et neutralt logo.

(61) Produktplacering er en realitet i spillefilm og tv-programmer, men medlemsstaterne har forskellige regler om denne praksis. For at sikre lige konkurrencevilkår og dermed styrke den europæiske mediebranches konkurrenceevne må der vedtages regler for produktplacering. Dette direktivs definition af produktplacering bør dække enhver form for audiovisuel kommerciel kommunikation, hvorved der i en udsendelse, mod betaling eller tilsvarende modydelse, vises eller henvises til en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke for en vare eller tjenesteydelse. Gratis levering af varer eller tjenesteydelser, f.eks. produktionsrekvisitter eller præmier, bør kun betragtes som produktplacering, hvis de involverede varer eller tjenesteydelser er af betydelig værdi. For produktplacering bør gælde de samme kvalitative regler og begrænsninger som for audiovisuel kommerciel kommunikation. Det afgørende kriterium for sondringen mellem sponsorering og produktplacering er, at ved produktplacering indgår omtalen af et produkt i et programs handling, derfor indeholder definitionen i artikel 1, litra m), i direktiv 89/552/EØF som ændret ved nærværende direktiv ordene »som led i«. En sponsor kan derimod nævnes i løbet af et program, men indgår ikke i handlingen.

(62) Produktplacering bør i princippet være forbudt. Undtagelser er dog relevante for visse typer programmer på grundlag af en positivliste. Medlemsstaterne bør kunne fravælge disse undtagelser helt eller delvis, f.eks. ved kun at tillade produktplacering i programmer, der ikke er produceret udelukkende i den pågældende medlemsstat.

(63) Endvidere er sponsorering og produktplacering forbudt, såfremt det påvirker indholdet af programmerne på en sådan måde, at det berører medietjenesteudbyderens ansvar og uafhængighed. Dette er tilfældet med temaplacering.

(64) Retten for handicappede og ældre til at deltage og blive integreret i samfundslivet og det kulturelle liv i Fællesskabet er uløseligt forbundet med tilgængelige audiovisuelle medietjenester. Midlerne for at opnå tilgængelighed bør omfatte, men ikke begrænses til, tegnsprog, undertekster, lydbeskrivelse og let forståelig menustyring.

(65) Medlemsstaterne er i henhold til de pligter, der er tillagt dem ved traktaten, ansvarlige for den faktiske gennemførelse af dette direktiv. De kan frit vælge de egnede instrumenter ud fra deres retstraditioner og etablerede strukturer, navnlig den form, som deres kompetente uafhængige tilsynsorganer skal have, således at de kan udføre deres arbejde med gennemførelse af dette direktiv upartisk og gennemsigtigt. Mere specifikt bør de instrumenter, som medlemsstaterne har valgt, bidrage til at fremme mediepluralismen.

(66) Et tæt samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente tilsynsorganer og Kommissionen er en forudsætning, for at dette direktiv kan anvendes korrekt. Tilsvarende er et tæt samarbejde mellem medlemsstaterne og mellem medlemsstaternes tilsynsorganer af stor vigtighed med hensyn til den indvirkning, som tv-spredningsforetagender, der er etableret i én medlemsstat, kan have på en anden medlemsstat. Hvis der i national lovgivning er fastsat tilladelsesprocedurer, og mere end én medlemsstat er berørt, er det ønskeligt, at der finder kontakter sted mellem de respektive organer, før sådanne tilladelser udstedes. Dette samarbejde bør dække alle de områder, der samordnes ved direktiv 89/552/EØF som ændret ved nærværende direktiv og navnlig artikel 2, 2a og 3 deri.

(67) Målene for dette direktiv, nemlig at skabe et område uden indre grænser for audiovisuelle medietjenester og samtidig sikre en høj grad af beskyttelse af almene hensyn, især beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed, samt fremme af handicappedes rettigheder, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af direktivets omfang og virkninger bedre opfyldes på fællesskabsplan. Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.

(68) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning²⁹⁾ tilskyndes medlemsstaterne til, både i egen og Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne –

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

I direktiv 89/552/EØF foretages følgende ændringer:

1) Titlen affattes således:

»Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester (direktiv om audiovisuelle medietjenester)«.

2) Artikel 1 affattes således:

»Artikel 1

I dette direktiv forstås ved:

a) »audiovisuel medietjeneste«:

- en tjeneste som defineret i traktatens artikel 49 og 50, som en medietjenesteudbyder har det redaktionelle ansvar for, og hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende programmer til offentligheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/21/EF. Sådanne audiovisuelle medietjenester er enten fjernsynsudsendelser som defineret i litra e) eller on-demand audiovisuelle medietjenester som defineret i litra g)

og/eller

- audiovisuel kommerciel kommunikation

b) »program«: et sæt levende billeder med eller uden lyd, der udgør en individuel del inden for en programflade eller et katalog udarbejdet af en medietjenesteudbyder, og hvis form og indhold kan sammenlignes

med form og indhold af tv-spredning. Programmer kan eksempelvis være film af spillefilmslængde, sportsbegivenheder, sitcom-serier, dokumentarprogrammer, børneprogrammer og tv-drama

c) »redaktionelt ansvar«: udøvelse af effektiv kontrol over både udvælgelsen af programmer og deres tilrettelæggelse, enten i en kronologisk programflade, såfremt der er tale om fjernsynsudsendelser, eller i et katalog, såfremt der er tale om on-demand audiovisuelle medietjenester. Redaktionelt ansvar indebærer ikke nødvendigvis et juridisk ansvar i henhold til national lovgivning med hensyn til indholdet eller de udbudte tjenester

d) »medietjenesteudbyder«: den fysiske eller juridiske person, der har det redaktionelle ansvar for valget af audiovisuelt indhold i den audiovisuelle medietjeneste og bestemmer, hvordan det tilrettelægges

e) »tv-spredning« eller »fjernsynsudsendelser« (dvs. en lineær audiovisuel medietjeneste): en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på samtidig modtagelse af programmer på basis af en programflade

f) »tv-spredningsforetagende«: en medietjenesteudbyder af fjernsynsudsendelser

g) »on-demand audiovisuel medietjeneste« (dvs. en ikke-lineær audiovisuel medietjeneste): en audiovisuel medietjeneste, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på modtagelse af programmer på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af medietjenesteudbyderen

h) »audiovisuel kommerciel kommunikation«: billeder med eller uden lyd, som har til formål direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller promovere et image for en fysisk eller juridisk person, der udøver økonomisk virksomhed. Sådanne billeder følger med eller er indeholdt i et program mod betaling eller anden modydelse eller med selvpromoverende formål. Audiovisuel kommerciel kommunikation omfatter bl.a. tv-reklamer, sponsorering, teleshopping og produktplacering

i) »tv-reklame«: enhver meddelelse uanset form, som udsendes enten mod betaling eller anden modydelse eller med selvpromoverende formål af et offentligt eller privat foretagende eller en juridisk person i forbindelse med handel, industri, håndværk eller liberale erhverv for at promovere levering mod betaling af varer eller tjenesteydelser, herunder fast ejendom, rettigheder og forpligtelser

j) »skjult audiovisuel kommerciel kommunikation«: præsentation i ord eller billeder af varer eller tjenesteydelser, en vareproducents eller tjenesteyders navn, varemærke eller virksomhed i programmer, når præsentationen fra medietjenesteudbyderens side er ment som reklame og vil kunne vildlede offentligheden med hensyn til sin art. En sådan præsentation anses navnlig for at være tilsigtet, når den foretages mod betaling eller anden modydelse

k) »sponsorering«: ethvert bidrag fra et offentligt eller privat foretagende eller en fysisk person, der ikke udbyder audiovisuelle medietjenester eller producerer audiovisuelle programmer, til finansieringen af audiovisuelle medietjenester eller programmer, med henblik på at promovere foretagendets navn, varemærke, image, virksomhed eller produkter

l) »teleshopping«: udsendelse af direkte tilbud til offentligheden med henblik på levering mod betaling af varer eller tjenesteydelser, herunder fast ejendom, rettigheder og forpligtelser

m) »produktplacering«: enhver form for audiovisuel kommerciel kommunikation, der viser eller omtaler en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke som led i et program mod betaling eller anden modydelse

n) i) »europæiske programmer«:

- programmer med oprindelse i medlemsstaterne

- programmer med oprindelse i europæiske tredjelande, som er parter i den af Europarådet vedtagne europæiske konvention om grænseoverskridende fjernsyn, for så vidt de opfylder betingelserne i nr. ii)

- programmer, der er co-produceret som led i aftaler vedrørende den audiovisuelle sektor mellem Fællesskabet og tredjelande, og som opfylder de betingelser, der er fastsat i de enkelte aftaler.

- anvendelsen af bestemmelserne i andet og tredje led er betinget af, at programmer med oprindelse i medlemsstaterne ikke udsættes for diskriminerende foranstaltninger i de pågældende tredjelande

ii) De programmer, der er nævnt i første og andet led i nr. i), er programmer, der hovedsagelig er produceret under medvirken af ophavsmænd og medarbejdere bosiddende i en eller flere af de stater, der er nævnt i første og andet led i nr. i), forudsat at en af følgende tre betingelser er opfyldt:

- De er fremstillet af en eller flere producenter, der er etableret i en eller flere af disse stater.

- Produktionen af programmerne overvåges og kontrolleres effektivt af en eller flere producenter, der er etableret i en eller flere af disse stater.

- Co-producenterne i disse stater står for størstedelen af de samlede omkostninger ved co-produktionen, og denne kontrolleres ikke af en eller flere producenter, der er etableret uden for disse stater.

iii) Programmer, der ikke er europæiske programmer som defineret i nr. i), men som er produceret som led i bilaterale co-produktionsaftaler mellem medlemsstater og tredjelande, betragtes som europæiske programmer, såfremt størstedelen af de samlede produktionsomkostninger afholdes af co-producenter fra Fællesskabet, og produktionen ikke kontrolleres af en eller flere producenter, der er etableret uden for medlemsstaternes område.«

3) Artikel 2 affattes således:

»Artikel 2

1. Hver medlemsstat sikrer, at alle audiovisuelle medietjenester, der udsendes af medietjenesteudbydere under dens jurisdiktion, overholder de retsregler, der gælder for audiovisuelle medietjenester bestemt for offentligheden i denne medlemsstat.

2. I dette direktiv forstås ved medietjenesteudbydere under en medlemsstats jurisdiktion tjenesteudbydere, der er:

a) etableret i den pågældende medlemsstat i henhold til stk. 3, eller

b) omfattet af stk. 4.

3. Ved anvendelsen af dette direktiv anses en medietjenesteudbyder for at være etableret i en medlemsstat i følgende tilfælde:

a) Medietjenesteudbyderen har sit hovedkontor i den pågældende medlemsstat, og de redaktionelle beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i denne medlemsstat.

b) Hvis en medietjenesteudbyder har sit hovedkontor i én medlemsstat, men de redaktionelle beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i en anden medlemsstat, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder i begge medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor hovedkontoret er beliggende. Hvis en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, ikke arbejder i nogen af de pågældende medlemsstater, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den medlemsstat, hvor den først påbegyndte sin virksomhed i overensstemmelse med lovgivningen i denne medlemsstat, forudsat at den har en stabil og reel forbindelse til denne medlemsstats økonomi.

c) Hvis en medietjenesteudbyder har sit hovedkontor i en medlemsstat, men beslutninger om den audiovisuelle medietjeneste træffes i et tredjeland, eller omvendt, anses medietjenesteudbyderen for at være etableret i den pågældende medlemsstat, forudsat at en betydelig del af de medarbejdere, der er beskæftiget med den audiovisuelle medietjenestevirksomhed, arbejder i denne medlemsstat.

4. Medietjenesteudbydere, som ikke er omfattet af stk. 3, anses for at høre under en medlemsstats jurisdiktion i følgende tilfælde:

- a) De benytter en satellit-uplink fra den pågældende medlemsstat.
- b) De benytter ikke en satellit-uplink fra den pågældende medlemsstat, men benytter dog satellitkapacitet, der tilhører denne medlemsstat.
5. Hvis det ikke ud fra stk. 3 og 4 kan afgøres, hvilken medlemsstat der har jurisdiktion, er den kompetente medlemsstat den stat, hvori medietjenesteudbyderen er etableret i henhold til artikel 43-48 i traktaten.
6. Dette direktiv finder ikke anvendelse på audiovisuelle medietjenester, der udelukkende er bestemt til modtagelse i tredjelande, og som ikke modtages direkte eller indirekte af offentligheden i en eller flere medlemsstater ved hjælp af standardforbrugerudstyr.«
- 4) I artikel 2a foretages følgende ændringer:
- a) Stk. 1 affattes således:
- »1. Medlemsstaterne sikrer modtagefrihed og må ikke hindre retransmissioner på deres område af audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater af grunde, der falder inden for områder, der samordnes ved dette direktiv.«
- b) I stk. 2 affattes indledningen og litra a) således:
- »2. For så vidt angår tv-spredning kan medlemsstaterne midlertidigt fravige stk. 1, hvis følgende betingelser er opfyldt:
- a) En fjernsynsudsending fra en anden medlemsstat udgør en åbenlys, væsentlig og alvorlig overtrædelse af artikel 22, stk. 1 eller 2, og/eller artikel 3b.«
- c) Følgende stykker tilføjes:
- »4. For så vidt angår on-demand audiovisuelle medietjenester kan medlemsstaterne træffe foranstaltninger til fravigelse af stk. 1 for en bestemt tjeneste, hvis følgende betingelser er opfyldt:
- a) foranstaltningerne skal:
- i) være nødvendige af en af følgende grunde:
- ufravigelige retsgrundsætninger, især forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgning af lovovertrædelser, herunder beskyttelsen af mindreårige og bekæmpelsen af enhver tilskyndelse til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet, og krænkelser af enkeltpersoners værdighed
 - sundhedsbeskyttelse
 - den offentlige sikkerhed, herunder national sikkerhed og forsvar
 - beskyttelse af forbrugere, herunder investorer
- ii) træffes over for en on-demand audiovisuel medietjeneste, der krænker de i nr. i) omhandlede mål, eller som udgør en alvorlig og tungtvejende risiko for en krænkelse af disse mål
- iii) stå i et rimeligt forhold til disse mål
- b) medlemsstaten skal, uden at det berører retssager, herunder forudgående retsmøder og handlinger, der udføres i forbindelse med efterforskning af kriminalsager, inden den træffer de pågældende foranstaltninger:
- have opfordret den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen hører, til at træffe foranstaltninger, og denne medlemsstat har ikke truffet disse foranstaltninger, eller de har ikke været tilstrækkelige
 - have meddelt Kommissionen og den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen hører, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger;
5. Medlemsstaterne kan i hastende tilfælde fravige betingelserne i stk. 4, litra b). Foranstaltningerne skal i så fald snarest muligt meddeles Kommissionen og den medlemsstat, under hvis jurisdiktion tjenesteudbyderen hører, med angivelse af grundene til, at medlemsstaten finder, at der er tale om et hastende tilfælde.
6. Kommissionen skal, uden at dette berører medlemsstatens mulighed for at anvende de pågældende foranstaltninger, jf. stk. 4 og 5, hurtigst muligt undersøge, om de anmeldte foranstaltninger er i overensstem-

melse med fællesskabsretten; kommer Kommissionen til den konklusion, at foranstaltningerne ikke er i overensstemmelse med fællesskabsretten, skal den anmode den pågældende medlemsstat om ikke at træffe de påtænkte foranstaltninger eller om straks at bringe allerede truffne foranstaltninger til ophør.«

5) Artikel 3 affattes således:

»Artikel 3

1. Medlemsstaterne kan kræve, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion overholder mere detaljerede eller strengere bestemmelser på de områder, der er omfattet af dette direktiv, hvis sådanne bestemmelser er forenelige med fællesskabsretten.

2. I tilfælde, hvor en medlemsstat,

a) har udøvet sin ret til i henhold til stk. 1 at vedtage mere detaljerede eller strengere bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse og

b) vurderer, at et tv-spredningsforetagende under en anden medlemsstats jurisdiktion udbyder en fjernsynsudsendelse, som helt eller fortrinsvis er rettet mod dens område,

kan den kontakte den medlemsstat, der har jurisdiktion, med henblik på at finde en gensidigt tilfredsstillende løsning på eventuelle problemer. Ved modtagelsen af en begrundet anmodning fra den pågældende medlemsstat skal den medlemsstat, der har jurisdiktion, anmode tv-spredningsforetagendet om at overholde de relevante bestemmelser vedrørende offentlighedens interesse. Den medlemsstat, der har jurisdiktion, skal underrette førstnævnte medlemsstat om resultatet af denne anmodning inden 2 måneder. Hver af de to medlemsstater kan anmode det kontaktudvalg, der er nedsat i henhold til artikel 23a, om at behandle sagen.

3. Hvis den pågældende medlemsstat vurderer:

a) at det resultat, der er opnået ved anvendelse af stk. 2, ikke er tilfredsstillende, og

b) at tv-spredningsforetagendet har etableret sig i den medlemsstat, der har jurisdiktion, for på de områder, der samordnes ved dette direktiv, at omgå de strengere regler, der ville være gældende, hvis foretagendet var etableret i den pågældende medlemsstat,

kan den træffe passende foranstaltninger over for det pågældende tv-spredningsforetagende.

Sådanne foranstaltninger skal være objektivt nødvendige, skal anvendes på en ikke-diskriminerende måde og må ikke være mere vidtgående end nødvendigt for at nå disse resultater.

4. En medlemsstat må kun træffe foranstaltninger i medfør af stk. 3, hvis følgende betingelser alle er opfyldt:

a) Den har underrettet Kommissionen og den medlemsstat, hvor tv-spredningsforetagendet er etableret, om, at den har til hensigt at træffe sådanne foranstaltninger, idet den angiver, hvilke grunde den baserer sin vurdering på.

b) Kommissionen træffer afgørelse om, at foranstaltningerne er forenelige med fællesskabsretten, og navnlig om, at den vurdering, der er foretaget af den medlemsstat, der træffer foranstaltningerne, jf. stk. 2 og 3, hviler på et korrekt grundlag.

5. Kommissionen træffer afgørelse senest 3 måneder efter at have modtaget underretningen, jf. stk. 4, litra

a). Hvis Kommissionen træffer afgørelse om at foranstaltningerne er uforenelige med fællesskabsretten, afstår den pågældende medlemsstat fra at træffe de foreslåede foranstaltninger.

6. Medlemsstaterne sikrer ved passende midler og inden for rammerne af deres lovgivning, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion reelt overholder dette direktiv.

7. Medlemsstaterne fremmer ordninger for sam- og/eller selvregulering på nationalt plan på de områder, der samordnes ved dette direktiv, i det omfang deres retssystem tillader sådan regulering. Disse ordninger tilrettelægges, så de nyder bred accept blandt de vigtigste berørte parter i de pågældende medlemsstater og rummer midler til effektiv håndhævelse.

8. Direktiv 2000/31/EF gælder, medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv. I tilfælde af modstrid mellem en bestemmelse i direktiv 2000/31/EF og en bestemmelse i nærværende direktiv, har bestemmelserne i nærværende direktiv forrang, medmindre andet er fastsat heri.«

6) Artikel 3a udgår.

7) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL IIA

BESTEMMELSER GÆLDENDE FOR ALLE AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER

Artikel 3a

Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af audiovisuelle medietjenester under deres jurisdiktion giver modtagerne af en tjeneste let, umiddelbar og vedvarende adgang til som minimum følgende oplysninger:

- a) medietjenesteudbyderens navn
- b) den fysiske adresse, hvor medietjenesteudbyderen er etableret
- c) oplysninger, som gør det muligt at kontakte medietjenesteudbyderen hurtigt, direkte og effektivt, herunder udbyderens e-postadresse eller websted
- d) i givet fald, det kompetente tilsynsorgan eller regulerende myndighed.

Artikel 3b

Medlemsstaterne sikrer ved passende midler, at audiovisuelle medietjenester fra tjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke på nogen måde tilskynder til had på grund af race, køn, religion eller nationalitet.

Artikel 3c

Medlemsstaterne tilskynder medietjenesteudbydere, som hører under deres jurisdiktion, til at sikre, at deres tjenester gradvis bliver tilgængelige for syns- og hørehæmmede.

Artikel 3d

Medlemsstaterne sikrer, at medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion ikke sender spillefilm uden for de perioder, der er aftalt med rettighedshaverne.

Artikel 3e

1. Medlemsstaterne sikrer, at audiovisuel kommerciel kommunikation fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, overholder følgende krav:

- a) Audiovisuel kommerciel kommunikation skal klart kunne identificeres som sådan; skjult audiovisuel kommerciel kommunikation er forbudt.
- b) Der må ikke bruges subliminale teknikker i audiovisuel kommerciel kommunikation.
- c) Audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke:
 - i) skade respekten for den menneskelige værdighed
 - ii) indeholde eller fremme nogen forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, nationalitet, religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering
 - iii) tilskynde til adfærd, der kan være til skade for sundheden eller for sikkerheden
 - iv) tilskynde til adfærd, der kan være til stor skade for miljøbeskyttelsen.
- d) Alle former for audiovisuel kommerciel kommunikation vedrørende cigaretter og andre tobaksvarer er forbudt.

e) Audiovisuel kommerciel kommunikation for at fremme salget af alkoholiske drikkevarer må ikke være rettet specifikt mod mindreårige og må ikke tilskynde til umådeholden indtagelse af sådanne drikkevarer.

f) Audiovisuel kommerciel kommunikation for lægemidler og medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører, er forbudt.

g) Audiovisuel kommerciel kommunikation må ikke skade mindreårige på fysisk eller moralsk vis; den må derfor ikke direkte tilskynde mindreårige til at købe eller leje et produkt eller en tjenesteydelse ved at udnytte deres manglende erfaring eller deres godtroenhed, direkte opfordre dem til at overtale deres forældre eller andre til at købe de varer eller tjenesteydelser, der reklameres for, udnytte mindreåriges særlige tillid til forældre, lærere eller andre eller uden grund vise mindreårige i farlige situationer.

2. Medlemsstaterne og Kommissionen tilskynder de audiovisuelle medietjenesteudbydere til at udvikle adfærdskodekser vedrørende underlødigt audiovisuel kommerciel kommunikation, der følger med eller er indeholdt i børneprogrammer, om fødevarer og drikkevarer indeholdende næringsmidler og stoffer med ernæringsmæssig eller fysiologisk virkning, navnlig sådanne som f.eks. fedt, transfedtsyrer, salt/natrium og sukker, som det anbefales ikke at indtage for store mængder af i den samlede kost.

Artikel 3f

1. Audiovisuelle medietjenester eller programmer, der er sponsoreret, skal opfylde følgende krav:

a) Deres indhold og, såfremt der er tale om tv-spredning, deres programlægning må under ingen omstændigheder påvirkes på en måde, der berører medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle uafhængighed.

b) De må ikke direkte tilskynde til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser og må især ikke indeholde særlige reklameomtale af sådanne varer eller tjenesteydelser.

c) Seerne skal informeres tydeligt om, at der findes en sponsoraftale; sponsorerede programmer skal klart kunne identificeres som sponsorerede, ved at sponsorens navn, logo og/eller andet symbol, f.eks. en angivelse af vedkommendes produkt(er) eller tjenesteydelse(r) eller et kendemærke for dem, angives på en for programmerne passende måde ved programmernes begyndelse og/eller slutning eller undervejs i dem.

2. Audiovisuelle medietjenester eller programmer må ikke sponsoreres af foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer.

3. Når audiovisuelle medietjenester eller programmer sponsoreres af foretagender, hvis virksomhed omfatter fremstilling eller salg af lægemidler og medicinsk behandling, må denne sponsorering promovere foretagendets navn eller image, men ikke bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører.

4. Nyheds- og aktualitetsprogrammer må ikke sponsoreres. Medlemsstaterne kan vælge at forbyde, at der vises et sponsorlogo under børneprogrammer, dokumentarprogrammer og religiøse programmer.

Artikel 3g

1. Produktplacering er forbudt.

2. Uanset stk. 1 er produktplacering tilladt, medmindre en medlemsstat træffer anden afgørelse,

- i spillefilm, film og serier produceret til audiovisuelle medietjenester, sportsprogrammer og lette underholdningsprogrammer, eller

- hvor der ikke erlægges betaling, men kun finder gratis levering af visse varer eller tjenesteydelser sted, f.eks. produktionsrekvisitter og præmier, med henblik på deres medtagelse i et program.

Undtagelsen i første led finder ikke anvendelse på børneprogrammer.

Programmer, der indeholder produktplacering, skal mindst opfylde alle følgende krav:

a) Deres indhold og, såfremt der er tale om fjernsynsudsendelser, deres programlægning må under ingen omstændigheder påvirkes på en måde, der berører medietjenesteudbyderens ansvar og redaktionelle uafhængighed.

b) De tilskynder ikke direkte til køb eller leje af varer eller tjenesteydelser og indeholder navnlig ikke særlige reklameomtaler af sådanne varer eller tjenesteydelser.

c) De giver ikke de pågældende produkter en unødigt fremtrædende rolle.

d) Seerne informeres tydeligt om, at der foregår produktplacering; indeholder et program produktplacering, markeres det på passende vis ved programmets begyndelse og slutning, samt når et program fortsættes efter en reklamepause, for at undgå enhver vildledning af seeren.

Undtagelsesvis kan medlemsstaterne vælge at fravige kravene i litra d), forudsat at det pågældende program hverken er produceret eller bestilt af medietjenesteudbyderen selv eller en virksomhed, der er tilknyttet medietjenesteudbyderen.

3. Under alle omstændigheder må programmer ikke indeholde produktplacering af:

- tobaksvarer eller cigaretter eller produktplacering fra foretagender, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller salg af cigaretter og andre tobaksvarer, eller

- bestemte lægemidler eller medicinske behandlinger, der er receptpligtige i den medlemsstat, under hvis jurisdiktion medietjenesteudbyderen hører.

4. Stk. 1, 2 og 3 gælder kun for programmer, der er produceret efter 19. december 2009.«

8) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL IIB

BESTEMMELSER, DER UDELUKKENDE GÆLDER FOR ON-DEMAND AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER

Artikel 3h

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger for at sikre, at on-demand audiovisuelle medietjenester fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, psykiske eller moralske udvikling, kun stilles til rådighed på en sådan måde, at mindreårige normalt ikke hører eller ser sådanne on-demand audiovisuelle medietjenester.

Artikel 3i

1. Medlemsstaterne sikrer, at on-demand audiovisuelle medietjenester fra medietjenesteudbydere under deres jurisdiktion, når det er muligt, ved passende midler fremmer produktion af og adgang til europæiske programmer. En sådan fremme kan bl.a. vedrøre det finansielle bidrag, som sådanne tjenester yder til produktion af europæiske programmer og erhvervelse af rettigheder hertil, eller den andel og/eller fremtrædende plads, som europæiske programmer indtager i kataloget over de programmer, som on-demand audiovisuelle medietjenesten tilbyder.

2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om gennemførelsen af stk. 1 senest den 19. december 2011 og derefter hvert fjerde år.

3. På grundlag af medlemsstaternes oplysninger og en uafhængig undersøgelse aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af stk. 1 og redegør herunder for den markeds-mæssige og teknologiske udvikling og målsætningen om kulturel mangfoldighed.«

9) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL IIC

BESTEMMELSER OM ENERETTIGHEDER OG KORTE NYHEDSINDSLAG I FJERNSYNSUDSENDELSER*Artikel 3j*

1. Enhver medlemsstat kan træffe foranstaltninger i overensstemmelse med fællesskabsretten for at sikre, at et tv-spredningsforetagende under dens jurisdiktion ikke udnytter sin eneret til at udsende begivenheder, der af den pågældende medlemsstat anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i den pågældende medlemsstat forhindres i at kunne følge sådanne begivenheder via direkte eller tidsforskudt transmission på gratis fjernsyn. Træffer en medlemsstat sådanne foranstaltninger, udarbejder den en liste over begivenheder – nationale eller ikke-nationale – som den anser for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse. Dette skal ske på en klar og gennemskelig måde og i tilstrækkelig god tid. Den pågældende medlemsstat beslutter i den forbindelse ligeledes, om disse begivenheder helt eller delvis skal kunne transmitteres direkte, eller – hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt – helt eller delvis skal transmitteres tidsforskudt.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om alle foranstaltninger, som træffes i medfør af stk.

1. Kommissionen kontrollerer inden for en periode på 3 måneder fra underretningen, at sådanne foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten, og meddeler dem til de øvrige medlemsstater. Den anmoder om en udtalelse fra det udvalg, der er nedsat i medfør af artikel 23a. Den offentliggør straks de trufne foranstaltninger i Den Europæiske Unions Tidende og offentliggør mindst en gang om året den konsoliderede liste over de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne sikrer ved passende midler inden for rammerne af deres lovgivning, at tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion ikke udnytter en eneret, som disse foretagender har erhvervet efter datoen for offentliggørelsen af dette direktiv, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i en anden medlemsstat berøves muligheden for at kunne følge begivenheder, der af den anden medlemsstat er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i henhold til stk. 1 og 2, via hel eller delvis direkte transmission eller – hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt – hel eller delvis tidsforskudt transmission på gratis fjernsyn, således som fastlagt af denne anden medlemsstat i overensstemmelse med stk. 1.

Artikel 3k

1. Medlemsstaterne sikrer, at ethvert tv-spredningsforetagende, der er etableret i Fællesskabet, med henblik på korte nyhedsindslag på redelige og rimelige vilkår og uden forskelsbehandling har adgang til begivenheder af stor interesse for offentligheden, som transmitteres med eneret af et tv-spredningsforetagende under deres jurisdiktion.

2. Hvis et andet tv-spredningsforetagende, der er etableret i den samme medlemsstat som det tv-spredningsforetagende, der søger adgang, har opnået enerettighederne til begivenheden af stor interesse for offentligheden, skal der søges om adgang hertil hos dette tv-spredningsforetagende.

3. Medlemsstaterne sikrer, at en sådan adgang er garanteret, ved at give tv-spredningsforetagenderne lov til frit at vælge korte uddrag fra det transmitterende tv-spredningsforetagendes signal, idet de som minimum angiver deres kilde, medmindre dette af praktiske grunde er umuligt.

4. Som alternativ til stk. 3 kan en medlemsstat etablere en ækvivalent ordning, der sikrer adgang på redelige og rimelige vilkår og uden forskelsbehandling ved andre midler.

5. Korte uddrag må kun anvendes til generelle nyhedsindslag og må kun anvendes i on-demand audiovisuelle medietjenester, hvis det samme program tilbydes tidsforskudt af den samme medietjenesteudbyder.

6. Uanset stk. 1-5 sikrer medlemsstaterne i overensstemmelse med deres retssystemer og retspraksis, at der fastlægges nærmere regler og betingelser for tilvejebringelse af sådanne korte uddrag, især vedrørende eventuelle godtgørelsesordninger, den maksimale længde af uddragene samt tidsbegrænsninger for deres udsendelse. Når der opereres med godtgørelse, må denne ikke overstige de ekstraudgifter, der påløber direkte i forbindelse med tilvejebringelse af adgang.«

10) I artikel 4, stk. 1, udgår »som defineret i artikel 6«.

11) Artikel 6 og 7 udgår.

12) Titlen på kapitel IV affattes således:

»TV-REKLAME OG TELESHOPPING«.

13) Artikel 10 affattes således:

»Artikel 10

1. Tv-reklamer og teleshopping skal klart kunne identificeres som sådanne og klart kunne skelnes fra det redaktionelle indhold. Uden at dette berører anvendelsen af nye reklameteknikker, skal tv-reklamer og teleshopping holdes klart adskilte fra det øvrige program med optiske og/eller akustiske og/eller rumlige midler.

2. Isolerede reklame- og teleshoppingindslag må kun forekomme undtagelsesvis, bortset fra transmissioner af sportsbegivenheder.«

14) Artikel 11 affattes således:

»Artikel 11

1. Medlemsstaterne sikrer, at indsættelse af reklame- eller teleshoppingindslag i programmer ikke går ud over programmernes integritet, idet der tages hensyn til naturlige ophold i programmerne og til deres varighed og art, og at en sådan indsættelse heller ikke går ud over rettighedshavernes rettigheder.

2. Transmissionen af film produceret til fjernsynet (bortset fra serier, føljetoner og dokumentarprogrammer), spillefilm og nyhedsprogrammer må afbrydes af reklame- og/eller teleshoppingindslag én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter. Transmissionen af børneprogrammer må afbrydes af tv-reklame- og/eller teleshoppingindslag én gang for hver planlagte periode på mindst 30 minutter, forudsat at programmet er af en planlagt varighed på over 30 minutter. Der må ikke indsættes reklame- eller teleshoppingindslag i gudstjenester.«

15) Artikel 12 og 13 udgår.

16) Artikel 14, stk. 1, udgår.

17) Artikel 16 og 17 udgår.

18) Artikel 18 affattes således:

»Artikel 18

1. Tv-reklame- eller teleshoppingindslag må ikke fylde mere end 20 % af en given klokke-tid.

2. Annonceringer, som tv-spretningsforetagendet foretager i forbindelse med egne programmer og produkter med direkte tilknytning til disse programmer, samt sponsorannonceringer og produktplaceringer er ikke omfattet af stk. 1.«

19) Artikel 18a affattes således:

»Artikel 18a

Teleshoppingblokke skal utvetydigt angives som sådanne med optiske og akustiske midler og skal have en uafbrudt varighed på mindst 15 minutter.«

20) Artikel 19 affattes således:

»Artikel 19

Dette direktiv finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse på fjernsynskanaler, der udelukkende sender reklamer og teleshopping, og på fjernsynskanaler, der udelukkende sender selvpromoverende programmer. Kapitel III og artikel 11 og 18 gælder dog ikke for sådanne kanaler.«

21) Artikel 19a udgår.

22) Artikel 20 affattes således:

»Artikel 20

For fjernsynsudsendelser, der udelukkende er bestemt til det nationale område, og som hverken direkte eller indirekte kan modtages af offentligheden i en eller flere andre medlemsstater, kan medlemsstaterne under behørig hensyntagen til fællesskabsretten fastsætte andre betingelser end dem, der gælder efter artikel 11, stk. 2, og artikel 18, jf. dog artikel 3.«

23) Titlen på kapitel V affattes således:

»BESKYTTELSE AF MINDREÅRIGE I FJERNSYNSUDSENDELSER«.

24) Artikel 22a og 22b udgår.

25) Titlen på kapitel VI affattes således:

»BERIGTIGELSESRET I FJERNSYNSUDSENDELSER«.

26) Artikel 23a, stk. 2, litra e), affattes således:

»e) at lette udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne og Kommissionen om situationen og udviklingen i lovgivningen om audiovisuelle medietjenester under hensyntagen til Fællesskabets politik på det audiovisuelle område, og om enhver relevant udvikling på det tekniske område.«

27) Følgende kapitel indsættes:

»KAPITEL VIB

SAMARBEJDE MELLEM MEDLEMSSTATERNES TILSYNSORGANER

Artikel 23 b

Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger med henblik på at give hinanden og Kommissionen de oplysninger, der er nødvendige for anvendelsen af dette direktivs bestemmelser, navnlig artikel 2, 2a og 3, især gennem dens kompetente uafhængige tilsynsorganer.«

28) Artikel 25 og 25a udgår.

29) Artikel 26 affattes således:

»Artikel 26

Senest den 19. december 2011 og derefter hvert tredje år forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om gennemførelsen af dette direktiv, og forelægger om nødvendigt yderligere forslag for at tilpasse det til udviklingen inden for audiovisuelle medietjenester, navnlig på baggrund af den seneste teknologiske udvikling, sektorens konkurrenceevne og mediekendskabsniveauet i alle medlemsstater.

Rapporten skal også vurdere spørgsmålet om tv-reklame i forbindelse med eller indeholdt i børneprogrammer, og især se på, om de kvantitative og kvalitative bestemmelser i dette direktiv har givet det ønskede beskyttelsesniveau.«

Artikel 2

I Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 af 27. oktober 2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse³⁰⁾ foretages følgende ændring:

- I bilaget »Direktiver og forordninger, der er omfattet af denne forordnings artikel 3, litra a)«, affattes punkt 4 således:

»4. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed³¹⁾ : artikel 3h til 3i og artikel 10 til 20. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF³²⁾.

Artikel 3

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 19. december 2009. De underretter straks Kommissionen herom.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 4

Dette direktiv træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 5

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 11. december 2007.

På Europa-Parlamentets vegne

H.-G. Pöttering

Formand

På Rådets vegne

M. Lobo Antunes

Formand

-
- 1) EUT C 318 af 23.12.2006, s. 202.
 - 2) EUT C 51 af 6.3.2007, s. 7.
 - 3) Europa-Parlamentets udtalelse af 13.12.2006 (endnu ikke offentliggjort i EUT), Rådets fælles holdning af 15.10.2007 (endnu ikke offentliggjort i EUT), Europa-Parlamentets holdning af 29.11.2007.
 - 4) Rådets direktiv 89/552/EØF af 3.10.1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23). Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF (EFT L 202 af 30.7.1997, s. 60).
 - 5) EUT C 285 E af 22.11.2006, s. 126.
 - 6) EUT C 293 E af 2.12.2006, s. 155.
 - 7) EUT C 296 E af 6.12.2006, s. 104.
 - 8) EUT L 201 af 25.7.2006, s. 15.
 - 9) EFT C 30 af 5.2.1999, s. 1.
 - 10) Europa-Parlamentets beslutning om Fjernsyn uden grænser (EUT C 76 E af 25.3.2004, s. 453).
 - 11) Europa-Parlamentets beslutning om risikoen for krænkelse af ytrings- og informationsfriheden (artikel 11, stk. 2, i chartret om grundlæggende rettigheder) i EU og navnlig i Italien (EUT C 104 E af 30.4.2004, s. 1026).
 - 12) Europa-Parlamentets beslutning om anvendelsen af artikel 4 og 5 i direktiv 89/552/EØF (»Fjernsyn uden grænser«), som ændret ved direktiv 97/36/EF, i perioden 2001-2002 (EUT C 193 E af 17.8.2006, s. 117).
 - 13) EUT C 364 af 18.12.2000, s. 1.
 - 14) EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37. Senest ændret ved Rådets direktiv 2006/96/EF (EUT L 363 af 20.12.2006, s. 81).
 - 15) EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33. Ændret ved forordning (EF) nr. 717/2007 (EUT L 171 af 29.6.2007, s. 32).
 - 16) EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.
 - 17) Sag C-56/96 VT4, præmis 22, og sag C-212/97, Centros mod Erhvervs- og Selskabsstyrelsen; se også sag C-11/95, Kommissionen mod Kongeriget Belgien, og sag C-14/96, Paul Denuit.
 - 18) Sag C-212/97, Centros mod Erhvervs- og Selskabsstyrelsen; sag C-33/74, Van Binsbergen mod Bestuur van de Bedrijfsvereniging, sag C-23/93, TV 10 SA mod Commissariaat voor de Media, præmis 21.
 - 19) Sag C-355/98, Kommissionen mod Belgien [2000], Sml. I-1221, præmis 28, sag C-348/96, Calfa [1999], Sml. I-0011, præmis 23.
 - 20) EUT L 378 af 27.12.2006, s. 72.
 - 21) EFT L 167 af 22.6.2001, s. 10.
 - 22) Sag C-89/04, Mediakabel.
 - 23) EUT L 13 af 20.1.2004, s. 44.
 - 24) EFT C 102 af 28.4.2004, s. 2.
 - 25) EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.
 - 26) EUT L 152 af 20.6.2003, s. 16.
 - 27) EFT L 311 af 28.11.2001, s. 67. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1901/2006 (EUT L 378 af 27.12.2006, s. 1).
 - 28) EUT L 404 af 30.12.2006, s. 9. Berigtigelse i EUT L 12 af 18.1.2007, s. 3.
 - 29) EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.
 - 30) EUT L 364 af 9.12.2004, s. 1. Ændret ved direktiv 2005/29/EF.
 - 31) EFT L 298 af 17.10.1989, s. 23.
 - 32) EUT L 332 af 18.12.2007, s. 27.«

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 1

I lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jf. lov-bekendtgørelse nr. 827 af 26. august 2009, som ændret ved lov nr. 1569 af 20. december 2006 og lov nr. 426 af 30. maj 2009, foretages følgende ændringer:

1. Som fodnote til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/65/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/552/EØF om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-spredningsvirksomhed, EU-Tidende 2007 L 332, s. 27, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997, EU-Tidende 1997 L 202, s. 60.«

§ 2. Ved udøvelse af programvirksomhed forstås

- 1) udsendelse af lyd- og billedprogrammer til almenheden ved hjælp af radioanlæg og
- 2) fordeling ved hjælp af fællesantenneanlæg af lyd og billedprogrammer, som ikke tillige udsendes som nævnt i nr. 1.

Stk. 2. Ved fællesantenneanlæg forstås i denne lov fællesantenneanlæg og andre kabelanlæg til fordeling af lyd- og billedprogrammer til lokaler, som anvendes til privat beboelse.

2. § 2 affattes således:

»§ 2. Ved udøvelse af programvirksomhed forstås

- 1) udsendelse af lyd- og billedprogrammer til almenheden ved hjælp af radioanlæg,
- 2) fordeling ved hjælp af fællesantenneanlæg af lyd- og billedprogrammer, som ikke tillige udsendes som nævnt i nr. 1,
- 3) udsendelse af billedprogrammer til almenheden ved hjælp af øvrige elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet end de i nr. 1 og 2 nævnte og
- 4) udbud af on-demand audiovisuelle medietjenester, hvis hovedformål er at udbyde informerende, underholdende eller oplysende billedprogrammer med eller uden lyd til almenheden via elektroniske kommunikationsnet som defineret i lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet.

Stk. 2. Ved fællesantenneanlæg forstås i denne lov fællesantenneanlæg og andre kabelanlæg til fordeling af lyd- og billedprogrammer til lokaler, som anvendes til privat beboelse.

Stk. 3. Ved en on-demand audiovisuel medietjeneste forstås i denne lov en audiovisuel medietje-

§ 6. Ejere af fællesantenneanlæg skal sikre, at der i anlægget sker fordeling af DR1, DR2 og TV 2, herunder de regionale programmer, der er bestemt til modtagning i det pågældende område, og tegnsprogstolkede nyhedsudsendelser fra DR og TV 2/DANMARK A/S. Forpligtelsen til at fordele TV 2 gælder ikke, såfremt kulturministeren udnytter myndigheden i § 38 a, stk. 1.

Stk. 2. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om fordeling af billedprogrammer i fællesantenneanlæg.

§ 11. DR og de regionale TV 2-virksomheder udøver public service-virksomhed efter reglerne i kapitel 4 og 6.

Stk. 2. TV 2/DANMARK A/S' programvirksomhed i medfør af tilladelse efter reglerne i kapitel 6 a indgår i den samlede public service-programvirksomhed.

Stk. 3. I den samlede public service-virksomhed indgår tillige programvirksomheden på den fjerde FM-radiokanal og nyhedsdækningen på den femte FM-radiokanal, jf. stk. 4 og 5. Tilladelse til denne programvirksomhed meddeles efter reglerne i kapitel 8. Kulturministeren kan bestemme, at tilladelse til programvirksomheden i særlige tilfælde uden forudgående udbud efter reglerne i kapitel 8 kan forlænges.

nesten, der udbydes af en medietjenesteudbyder med henblik på, at programmer kan modtages på et brugervalgt tidspunkt og på den enkelte brugers anmodning på grundlag af et programkatalog udvalgt af medietjenesteudbyderen.

Stk. 4. Ved en medietjenesteudbyder forstås i denne lov den fysiske eller juridiske person, der har det redaktionelle ansvar for valget af audiovisuelt indhold i en audiovisuel medietjeneste, og som bestemmer, hvordan det audiovisuelle indhold tilrettelægges.

Stk. 5. Ved en audiovisuel medietjeneste forstås enten en fjernsynsudsendelse omfattet af stk. 1, nr. 1-3, eller en on-demand audiovisuel medietjeneste omfattet af stk. 1, nr. 4. «

3. I § 6, stk. 1, 2. pkt., ændres »§ 38 a, stk. 1.« til: »§ 38 a, stk. 2, 1. pkt.«.

4. § 11, stk. 3, 2. pkt., affattes således: »Tilladelse til denne programvirksomhed meddeles efter reglerne i kapitel 8, jf. dog stk. 4.«

5. Efter § 11, stk. 3, indsættes som nyt stykke:

»Stk. 4. Tilladelse til programvirksomheden på den fjerde FM-radiokanal kan efter kulturministerens nærmere bestemmelse meddeles af Radio- og

tv-nævnet uden forudgående udbud efter reglerne i kapitel 8. Kulturministeren kan bestemme, at sådan tilladelse i særlige tilfælde kan forlænges.«

Stk. 4-8 bliver herefter til stk. 5-9.

Stk. 4. Den fjerde FM-radiokanal skal være en nuanceret public service-orienteret kanal med klassisk musik, suppleret med præsentation af rytmisk musik, jazz og dansk musik, kulturprogrammer, samfunds- og debatprogrammer m.v.

Stk. 5. Programvirksomheden på den femte FM-radiokanal skal omfatte nyhedsprogrammer fra hele landet. Sendefloden kan ikke regionaliseres. Tilladelse til denne programvirksomhed kan ikke meddeles til DR.

Stk. 6. DR's public service-virksomhed finansieres gennem DR's andel af licensafgifterne samt gennem andre indtægter, jf. § 15, stk. 2. De regionale TV 2-virksomheders public service-virksomhed finansieres gennem virksomhedernes andel af licensafgifterne samt gennem andre indtægter, jf. § 35.

Stk. 7. TV 2/DANMARK A/S' public service-programvirksomhed finansieres af TV 2/DANMARK A/S.

Stk. 8. Public service-virksomhed på den fjerde og den femte FM-radiokanal finansieres af tilladelsehaverne.

§ 38 b. Kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om, i hvilket omfang programmer af europæisk oprindelse skal indgå heri, og regler med henblik på at tilgode disse hensyn til børn og unge.

§ 39. Kulturministeren nedsætter et nævn, Radio- og tv-nævnet, der består af 8 medlemmer, som beskikkes af ministeren. Ministeren udpeger 7 medlemmer, herunder formand og næstformand, og Samarbejdsforum for Danske Lytter- og Seerorganisationer udpeger 1 medlem. De af ministeren udpegede medlemmer skal repræsentere juridisk, økonomisk/administrativ, erhvervsmæssig og me-

6. § 38 b affattes således:

»**§ 38 b.** Kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om indhold i programvirksomheden, fremme af programmer af europæisk oprindelse og regler om, hvordan programvirksomheden stilles til rådighed.

Stk. 2. Kulturministeren kan fastsætte regler om, at TV 2/DANMARK A/S skal gøre oplysninger, der identificerer TV 2/DANMARK A/S over for seerne og brugerne, tilgængelige.«

diemæssig/kulturel sagkundskab. Nævnet nedsættes for 4 år ad gangen.

Stk. 2. Ministeren kan efter indhentet udtalelse fra nævnet fastsætte en forretningsorden for dette. Det kan i forretningsordenen fastsættes, at nævnet kan oprette underudvalg, som kan træffe endelig afgørelse i sager på vegne af nævnet.

Stk. 3. Radio- og tv-føretagender, der er omfattet af Radio- og tv-nævnets virksomhed, er forpligtet til at meddele nævnet de oplysninger, udlevere de dokumenter m.v. og afgive de skriftlige udtalelser, som forlanges af nævnet. Nævnet kan fastsætte en frist for afgivelsen af sådanne oplysninger m.v.

§ 40. Radio- og tv-nævnet varetager en række opgaver på radio og tv-området, jf. §§ 41- 44 a. Nævnets afgørelser efter disse bestemmelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Radio- og tv-nævnet afgiver endvidere udtalelse om radio- og tv-føretagenders redegørelser for opfyldelse af public service-kontrakterne.

Stk. 3. Nævnet afgiver herudover udtalelse om andre forhold, hvis dette er fastsat i radio- og fjernsynsføretagenders public service-kontrakter, tilladelser el.lign.

Stk. 4. Radio- og tv-nævnet rådgiver kulturministeren om radio- og tv-spørgsmål.

Stk. 5. Kulturministeren kan delegere andre opgaver på radio- og tv-området til Radio- og tv-nævnet. Kulturministeren kan beslutte, at nævnets afgørelser i sådanne sager ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 42. Radio- og tv-nævnet har følgende opgaver vedrørende programvirksomhed på grundlag af tilladelse eller registrering:

1) At træffe afgørelse om tilladelse til programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede sendemuligheder, udstede sådanne tilladelser og føre tilsyn med programvirksomheden, jf. § 45.

7. § 39, stk. 3, 1. pkt., affattes således:

»Radio- og tv-føretagender og øvrige medietjenesteudbydere, der er omfattet af Radio- og tv-nævnets virksomhed, er forpligtet til at meddele nævnet de oplysninger, udlevere de dokumenter m.v. og afgive de skriftlige udtalelser, som forlanges af nævnet.«

8. I § 40 indsættes som *stk. 6*:

»*Stk. 6.* Radio- og tv-nævnet samarbejder med tilsynsorganer i andre EU-lande, lande, som Fællesskabet har indgået aftale med, og øvrige europæiske lande. Nærmere regler herom fastsættes af kulturministeren.«

2) At registrere foretagender, som udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, ved hjælp af fællesantenneanlæg eller ved hjælp af jordbaserede, digitale tv-sendemuligheder og kortbølgesendemuligheder samt at føre tilsyn med programvirksomheden, jf. § 47.

3) At påtale overtrædelser af loven og bestemmelser fastsat efter loven samt vilkår fastsat i forbindelse med udstedelse af programtilladelse.

4) At træffe afgørelse om inddragelse eller bortfald af tilladelse til programvirksomhed, jf. § 50, stk. 1, og § 51.

5) At træffe afgørelse om indstilling af registreret programvirksomhed, jf. § 50, stk. 2.

9. § 42, nr. 2, affattes således:

»2) At registrere foretagender, som udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede digitale tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet samt at føre tilsyn med programvirksomheden, jf. § 47.«

10. Efter § 42 indsættes:

»§ 42 a. Radio- og tv-nævnet fører tilsyn med programvirksomhed omfattet af § 2, nr. 4.

Stk. 2. Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om indstilling af den programvirksomhed, som er nævnt i stk. 1, jf. § 50, stk. 3.«

§ 44. Radio- og tv-nævnet har følgende opgaver vedrørende reklamer og sponsorering af programmer:

1) Nævnet træffer afgørelse om identifikation, placering og omfang af reklamer, jf. §§ 72-75.

2) Nævnet træffer afgørelse om radio- og fjernsynsreklamers indhold, jf. §§ 76 og 77. I sager om overholdelse af lov om lægemidler og lov om markedsføring af sundhedsydelse indhenter nævnet forinden en udtalelse hos henholdsvis Lægemiddelstyrelsen og Sundhedsstyrelsen.

3) Nævnet træffer afgørelse om genmæle over for oplysninger af faktisk karakter, som er udsendt i reklameindslag. Retten til genmæle forudsætter, at oplysningerne er egnede til at påføre nogen økonomisk eller anden skade af betydning, og at deres rigtighed ikke er utvivlsom. Nævnet kan pålægge indehaveren af en tilladelse eller registrering til radio- eller fjernsynsvirksomhed at udsende et genmæle. Nævnet kan træffe afgørelse om genmælets indhold, form og plads.

4) Nævnet træffer afgørelse om identifikation af sponsor og sponsorerede programmer, jf. §§ 79, 80, 81, 83 og 84.

11. § 44, nr. 2, 1. pkt., affattes således:

»Nævnet træffer afgørelse om reklamers indhold, jf. §§ 76 og 77.«

5) Nævnet træffer afgørelse om spørgsmål om tilskyndelse til afsætning m.v. i sponsorerede programmer, jf. §§ 82 og 85.

Kapitel 8

Tilladelse til og registrering af programvirksomhed

§ 45. Udøvelse af programvirksomhed foranstaltet af et radio- og tv-foretagende, der hører under dansk myndighed, kan kun ske med tilladelse fra Radio- og tv-nævnet. Dette gælder dog ikke programvirksomhed omfattet af § 47 samt DR's, TV 2/DANMARK A/S' og de regionale TV 2-virksomheders public service-virksomhed efter §§ 12, 31 og 38 a.

Stk. 2. Tilladelse til programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede- sendemuligheder meddeles af Radio- og tv-nævnet efter udbud.

Stk. 3. Tilladelse til programvirksomhed efter stk. 1 kan betinges af betaling af koncessionsafgift.

Stk. 4. Koncessionsafgiftens mindstestørrelse, beregningsgrundlag og betalingsterminer skal fremgå af udbudsmaterialet.

Stk. 5. Kulturministeren kan fastsætte regler om udbudsforretninger i henhold til stk. 2 og tilladelser i henhold til stk. 1, herunder om udøvelse af programvirksomheden og varigheden af tilladelser. Kulturministeren kan endvidere fastsætte, at Radio- og tv-nævnet i forbindelse med udstedelse af tilladelser til programvirksomhed og efter regler fastsat af kulturministeren kan fastsætte vilkår for programvirksomheden m.v. Kulturministeren kan fastsætte regler om sendesamvirker.

Stk. 6. Kulturministeren kan fastsætte regler om fravigelse af stk. 2 i forbindelse med forsøgsvirksomhed og midlertidig programvirksomhed.

§ 46. Udøvelse af programvirksomhed, som foranstalles af et fjernsynsforetagende, der ikke hører under nogen EF-medlemsstats myndighed, og som er afhængig af brugen af en frekvens eller en satellitkapacitet, som der fra dansk side er blevet givet

12. I § 44 indsættes som nr. 6:

»6) Nævnet træffer afgørelse om spørgsmål om produktplacering i programmer, jf. § 85 a.«

13. Overskriften til kapitel 8 affattes således:

»Programvirksomhed på grundlag af tilladelse og registrering samt on-demand audiovisuel programvirksomhed«

14. I § 45, stk. 1, 1. pkt., ændres »et radio- og tv-foretagende« til: »radio- og tv-foretagender og øvrige medietjenesteudbydere«.

15. § 46 affattes således:

»§ 46. Kulturministeren fastsætter med henblik på gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne om udbud af audiovisuelle medietjenester og opfyldel-

tilladelse til at benytte, eller af en radioforbindelse fra Danmark til en satellit, kræver registrering efter § 47.

Stk. 2. § 47 finder ikke anvendelse på fjernsynsforetagender, der hører under en EFTA-medlemsstats myndighed.

Stk. 3. Kulturministeren kan med henblik på at opfylde Danmarks internationale forpligtelser fastsætte yderligere regler om, at udøvelse af programvirksomhed, der foranstalles af et programforetagende, som i øvrigt har tilknytning til Danmark, ligeledes kræver registrering efter § 47.

§ 47. Foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede, digitale tv-sendemuligheder og kortbølgesendemuligheder, og som hører under dansk myndighed, skal lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet.

Stk. 2. Kulturministeren kan dog fastsætte nærmere regler om, at udøvelse af programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede, digitale tv-sendemuligheder, hvor tilladelse til distribution er meddelt i henhold til § 3, stk. 4, forudsætter tilladelse udstedt af Radio- og tv-nævnet i medfør af § 45, stk. 1 og 2.

Stk. 3. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om registrering i henhold til stk. 1.

§ 48. Kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om, i hvilket omfang programmer af europæisk oprindelse skal indgå heri, og regler med henblik på at tilgode se hensyn til børn og unge.

§ 49. Reklamer, sponsorerede programmer samt programmer, for hvilke der er betalt for sendetid,

se af Danmarks internationale forpligtelser regler for, hvornår tv-foretagender og øvrige medietjenesteudbydere, der udøver programvirksomhed, hører under dansk myndighed.«

16. § 47 affattes således:

»**§ 47.** Foretagender, der udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede digitale tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet, og som hører under dansk myndighed, skal lade sig registrere hos Radio- og tv-nævnet, jf. dog stk. 2. Medietjenesteudbydere, der udbyder on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, kan udøve programvirksomhed uden registrering.

Stk. 2. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om, at udøvelse af programvirksomhed ved hjælp af jordbaserede digitale tv-sendemuligheder, hvor tilladelse til distribution er meddelt i henhold til § 3, stk. 4, forudsætter tilladelse meddelt af Radio- og tv-nævnet i medfør af § 45, stk. 1 og 2.

Stk. 3. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om registrering i henhold til stk. 1, 1. pkt.

Stk. 4. Kulturministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om de foretagender, der er omfattet af stk. 1 og 2, herunder regler om, at foretagenderne skal gøre oplysninger, der identificerer foretagendet over for seerne og brugerne, tilgængelige.«

17. § 48 affattes således:

»**§ 48.** Kulturministeren kan fastsætte regler om programvirksomheden, herunder regler om indhold i programvirksomheden, fremme af programmer af europæisk oprindelse og regler om, hvordan programvirksomheden stilles til rådighed.«

kan indgå i programvirksomheden efter reglerne i kapitel 11.

Stk. 2. Foretagender, der udøver programvirksomhed efter dette kapitel, skal identificere sig ved afslutningen af hvert program.

§ 50. Radio- og tv-nævnet kan inddrage en programtilladelse efter § 45 midlertidigt eller endeligt, hvis indehaveren

- 1) overtræder loven eller bestemmelser fastsat efter loven, såfremt en overtrædelse er grov eller overtrædelser er ofte gentagne, eller
- 2) tilsidesætter § 87 eller pålæg, der er meddelt efter denne bestemmelse, eller
- 3) tilsidesætter de vilkår, som programtilladelsen er meddelt på, eller
- 4) tilsidesætter pålæg meddelt efter § 88.

Stk. 2. Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om midlertidig eller endelig indstilling af programvirksomhed efter § 47, hvis det registrerede foretagende

- 1) overtræder loven eller bestemmelser fastsat efter loven, såfremt en overtrædelse er grov eller overtrædelser er ofte gentagne, eller
- 2) tilsidesætter § 87 eller pålæg, der er meddelt efter denne bestemmelse, eller
- 3) tilsidesætter pålæg meddelt efter § 88.

Kapitel 11

Reklamer og sponsorering af programmer samt indgåelse af partnerskaber

§ 75. Reklamer må højst udgøre 15 pct. af den enkelte tilladelseshavers daglige sendetid og højst 12 minutter pr. time.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke reklamer i tekst-tv.

§ 77. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvorledes reklamer kan indgå i programvirksomheden, herunder regler om identifikation,

18. § 49, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Foretagender, der udøver programvirksomhed på grundlag af tilladelse eller registrering efter dette kapitel, skal identificere sig ved afslutningen af hvert program.«

19. I § 50, stk. 2, ændres »§ 47,« til: »§ 47, stk. 1, 1. pkt.,«.

20. I § 50 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Radio- og tv-nævnet kan træffe afgørelse om midlertidig eller endelig indstilling af programvirksomhed efter § 47, stk. 1, 2. pkt., hvis medietjenesteudbyderen groft eller gentagne gange overtræder loven eller bestemmelser fastsat i medfør af loven.«

21. Overskriften til kapitel 11 affattes således:

»*Reklamer og sponsorering m.v. af programmer samt indgåelse af partnerskaber*«

22. § 75, stk. 1, affattes således:

»*Stk. 1.* Reklamer i radio og fjernsyn må højst udgøre 15 pct. af den enkelte tilladelseshavers daglige sendetid og højst 12 minutter pr. time.«

23. I § 77 ændres »radio og fjernsyn« til: »radio, fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester«.

placering, indhold og omfang af reklamer i radio og fjernsyn.

§ 79. Ved sponsorering af programmer forstås enhver form for ydelse af direkte eller indirekte tilskud til finansieringen af radio- og fjernsynsprogrammer, herunder tekst-tv-sider, fra en fysisk eller juridisk person, der ikke selv udøver virksomhed ved udsendelse eller produktion af radio- eller fjernsynsprogrammer, film, fonogrammer m.v., med henblik på at fremme den pågældendes navn, mærke (logo), image, aktiviteter eller produkter.

§ 80. Sponsorerede programmer skal klart kunne identificeres ved, at sponsorens navn, mærke (logo), produkt eller tjenesteydelse er angivet ved programmets begyndelse, slutning eller begge steder. Sådanne angivelser må derimod ikke forekomme i programmet. I tekst-tv angives sponsorens navn, mærke (logo), produkt eller tjenesteydelse på de enkelte tekst-tv-sider, som er sponsoreret.

Stk. 2. Identifikation af sponsorering fra foretagender, hvis virksomhed omfatter fremstilling eller salg af lægemidler, må ikke ske ved fremme af bestemte lægemidler, som er receptpligtige efter lov om lægemidler.

§ 81. Indholdet og programsætningen af et sponsoreret program må ikke påvirkes af sponsor på en sådan måde, at det indvirker på radio- eller fjernsynsforetagendets ansvar og redaktionelle selvstændighed.

Stk. 2. Ligeledes må programindhold og programsætning ikke påvirkes af selskaber m.v., med hvilke radio- eller fjernsynsforetagendet har indgået kommercielle aftaler i tilknytning til programvirksomheden på en sådan måde, at det indvirker på radio- eller fjernsynsforetagendets ansvar og redaktionelle selvstændighed.

§ 84. I fjernsyn må nyheds- og aktualitetsprogrammer ikke sponsoreres.

Stk. 2. I radio, som ikke indgår i den samlede public service-virksomhed, jf. § 11, kan nyheds- og aktualitetsprogrammer sponsoreres.

24. § 79 affattes således:

»**§ 79.** Ved sponsorering af programmer forstås enhver form for ydelse af direkte eller indirekte tilskud til finansieringen af programmer i radio, fjernsyn, herunder tekst-tv-sider, og on-demand audiovisuelle medietjenester fra en fysisk eller juridisk person, der ikke selv udøver virksomhed ved udsendelse, udbud eller produktion af programmer i radio, fjernsyn eller on-demand audiovisuelle medietjenester, film, fonogrammer m.v., med henblik på at fremme den pågældendes navn, logo, image, aktiviteter eller produkter.«

25. § 80, stk. 1, affattes således:

»*Stk. 1.* Sponsorerede programmer skal klart kunne identificeres ved, at sponsorens navn, logo eller andet symbol, herunder en angivelse af sponsorens produkt, tjenesteydelse eller et kendemærke herfor, er angivet ved programmets begyndelse, slutning eller begge steder. Sådanne angivelser må derimod ikke forekomme i programmet. I tekst-tv skal de oplysninger, der er nævnt i 1. pkt., angives på de enkelte tekst-tv-sider, som er sponsoreret.«

26. I § 81, stk. 1, ændres »radio- eller fjernsynsforetagendets« til: »radioforetagendets eller medietjenesteudbyderens«.

27. § 84, stk. 1, affattes således:

»*Stk. 1.* I fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester må nyheds- og aktualitetsprogrammer ikke sponsoreres.«

§ 85. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om sponsorering af programmer og om, hvordan programmer, for hvilke der er betalt for sendetid, kan indgå i programvirksomheden.

Stk. 2. Kulturministeren kan herudover fastsætte nærmere regler om, at programindhold og program-sætning ikke må påvirkes af selskaber m.v., med hvilke radio- eller fjernsynsforetagender har indgået kommercielle aftaler i tilknytning til programvirksomheden på en sådan måde, at det indvirker på radio- eller fjernsynsforetagendets ansvar og redaktionelle selvstændighed, jf. § 81, stk. 2.

28. Efter § 85 indsættes i kapitel 11:

»Produktplacering i programmer

§ 85 a. Produktplacering i programmer i fjernsyn og on-demand audiovisuelle medietjenester er forbudt.

Stk. 2. Ved produktplacering forstås i denne lov visning eller omtale af en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke som led i et programs handling mod betaling eller anden modydelse.

Stk. 3. Stk. 1 er ikke til hinder for medtagelse af eller henvisning til en vare, en tjenesteydelse eller et varemærke i et program (produktponsorering), hvis:

- 1) varen, tjenesteydelsen eller varemærket ikke har nogen betydelig værdi, og
- 2) ingen relevant medietjenesteudbyder eller tilknyttet person har modtaget betaling eller anden modydelse i relation til medtagelsen af eller henvisningen til varen, tjenesteydelsen eller varemærket i programmet.

Stk. 4. Kulturministeren kan fastsætte nærmere regler om produktplacering, herunder om fravigelse af forbuddet mod produktplacering i stk. 1, og produktponsorering.«

29. § 87 affattes således:

»§ 87. DR, de regionale TV 2-virksomheder, indehavere af tilladelse til programvirksomhed og registrerede foretagender skal optage og i 3 måneder opbevare alle programmer i overensstemmelse med regler, der kan fastsættes af kulturministeren. I forbindelse med behandlingen af en sag vedrørende programvirksomheden, herunder vedrørende udsendte reklamer, kan det pålægges foretagender

§ 87. DR, de regionale TV 2-virksomheder, indehavere af tilladelse til programvirksomhed og registrerede foretagender skal optage og i 3 måneder opbevare alle programmer på bånd i overensstemmelse med regler, der kan fastsættes af kulturministeren. I forbindelse med behandlingen af en sag vedrørende programvirksomheden, herunder vedrørende udsendte reklamer, kan det på-

lægges foretagender at aflevere optagelser af programmerne. Hvis behandlingen af en sag gør det nødvendigt, kan det pålægges foretagendet at opbevare bånd i mere end 3 måneder.

§ 90. Kulturministeren kan fastsætte regler om, at fjernsynsforetagenders enerettigheder til begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse ikke må udnyttes på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen forhindres i at kunne følge sådanne begivenheder via direkte eller tidsforskudt transmission på gratis fjernsyn.

Stk. 2. Fjernsynsforetagender, der hører under dansk myndighed, må ikke udnytte enerettigheder til begivenheder, som af et andet EU-land, af et land, som Fællesskabet har indgået aftale med, eller af et land, som har tiltrådt Europarådets konvention om grænseoverskridende fjernsyn, er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i det pågældende land er forhindret i at følge begivenhederne på gratis fjernsyn. Udnyttelsen af enerettighederne skal ske i overensstemmelse med det pågældende lands regler om hel eller delvis transmission og om samtidig eller forskudt transmission af begivenhederne.

Stk. 3. For at sikre almenhedens ret til information kan kulturministeren fastsætte regler om visse begrænsninger i fjernsynsforetagenders udnyttelse af enerettigheder til spredning af fjernsynsoptagelser fra større begivenheder, således at andre fjernsynsforetagender under nærmere angivne vilkår vil kunne bringe korte nyhedsindslag om begivenhederne.

at aflevere optagelser af programmerne. Hvis behandlingen af en sag gør det nødvendigt, kan det pålægges foretagendet at opbevare programmerne i mere end 3 måneder.

Stk. 2. Medietjenesteudbydere, der udbyder on-demand audiovisuel programvirksomhed omfattet af § 2, stk. 1, nr. 4, skal ved modtagelse af en klage over programvirksomheden opbevare en optagelse af det program, der klages over. Medietjenesteudbyderen, jf. 1. pkt., kan endvidere i forbindelse med behandlingen af en sag vedrørende programvirksomheden pålægges at aflevere en optagelse af programmet.«

30. § 90, *stk. 3*, affattes således:

»*Stk. 3.* Et fjernsynsforetagende, der med eneret transmitterer en begivenhed af stor interesse for offentligheden, skal give andre fjernsynsforetagender, der er etableret inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, adgang til korte uddrag fra det transmitterende signal.«

31. I § 90 indsættes som *stk. 4* og *5*:

»*Stk. 4.* Uddrag, der er givet adgang til efter *stk. 3*, må kun anvendes i generelle nyhedsprogrammer. Uddrag i et generelt nyhedsprogram, jf. 1. pkt., må kun anvendes i on-demand audiovisuelle medietje-

§ 93. Med bøde straffes den, der

- 1) udøver programvirksomhed i strid med § 1,
- 2) distribuerer lyd- eller billedprogrammer i strid med § 3
- 3) overtræder § 6, stk. 2.
- 4) tilsidesætter anmodninger fremsat af Radio- og tv-nævnet i medfør af § 39, stk. 3,
- 5) tilsidesætter en afgørelse i henhold til § 44,
- 6) undlader at lade sig registrere i overensstemmelse med § 47, stk. 1,
- 7) tilsidesætter en afgørelse om indstilling af programvirksomheden efter § 42, nr. 5, eller § 50, stk. 2,
- 8) i gentagne eller grovere tilfælde overtræder § 70, stk. 1, 1. pkt., eller
- 9) overtræder § 70, stk. 1, 2. pkt.,
- 10) overtræder § 87 eller pålæg udstedt i medfør af denne bestemmelse eller
- 11) overtræder § 90, stk. 2.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes efter § 6, stk. 2, § 77, § 85, § 88 og § 90, stk. 1, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 3. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

nester, når det samme program tilbydes tidsforskudt af den samme medietjenesteudbyder.

Stk. 5. Kulturministeren fastsætter nærmere regler om adgangen til og anvendelsen af uddrag efter stk. 3 og 4.«.

32. I § 93, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 3« til: »§ 3,«.

33. § 93, stk. 1, nr. 3, affattes således:
»3) overtræder § 6, stk. 2,«.

34. § 93, stk. 1, nr. 7, affattes således:
»7) tilsidesætter en afgørelse om indstilling af programvirksomheden efter § 42, nr. 5, § 42 a, stk. 2 eller § 50, stk. 2 eller stk. 3,«.

35. I § 93, stk. 1, indsættes efter nr. 9 som nyt nr:
»10) overtræder § 85 a, stk. 1,«

Nr. 10-11 bliver herefter nr. 11-12.

36. § 93, stk. 1, nr. 10, der bliver nr. 11, affattes således:

»11) overtræder § 87 eller pålæg udstedt i medfør af denne bestemmelse,«.

37. § 93, stk. 1, nr. 11, der bliver nr. 12, affattes således:

»12) overtræder § 90, stk. 2,«.

38. I § 93, stk. 1, indsættes som nr. 13 og 14:

»13) undlader at give adgang til korte uddrag i henhold til § 90, stk. 3, eller

14) overtræder § 90, stk. 4.«.

39. I § 93, stk. 2, ændres »§ 85, § 88 og § 90, stk. 1,« til: »§ 85, § 85 a, § 88 og § 90, stk. 1 og 5,«.

I lov om ophavsret, jf. lovbekendtgørelse nr. 587 af 20. juni 2008, som ændret ved § 5 i lov nr. 1404 af 27. december 2008 og lov nr. 510 af 12. juni 2009, foretages følgende ændringer:

Reportage af dagsbegivenheder

§ 25. Når fremførelse eller visning af et værk indgår i en dagsbegivenhed og denne gengives i film, radio eller fjernsyn, må værket medtages i det omfang, det sker som et naturligt led i gengivelsen af dagsbegivenheden.

§ 65. En udøvende kunstners fremførelse af et litterært eller kunstnerisk værk må ikke uden kunstnerens samtykke

- 1) optages på bånd, film eller anden indretning, der kan gengive den, eller
- 2) gøres tilgængelig for almenheden

Stk. 2. Er fremførelsen optaget som anført i stk. 1, nr. 1, må den ikke uden den udøvende kunstners samtykke eftergøres eller gøres tilgængelig for almenheden, før 50 år er forløbet efter udgangen af det år, da fremførelsen fandt sted. Hvis en optagelse af en fremførelse udgives eller offentliggøres inden for dette tidsrum, varer beskyttelsen dog, indtil 50 år er forløbet efter udgangen af det år, hvor den første udgivelse eller offentliggørelse fandt sted, alt efter hvilket tidspunkt der er det første.

Stk. 3. En aftale mellem en udøvende kunstner og en filmproducent om at medvirke ved indspilningen af en film indebærer, at den udøvende kunstner i mangel af modstående aftale formodes at have overdraget sin ret til udlejning af filmen til producenten.

Stk. 4. Bestemmelserne i § 2, stk. 2-4, §§ 3, 7, 11 og 11 a, § 12, stk. 1, stk. 2, nr. 5, stk. 3, stk. 4, nr. 1, og stk. 5, 1. pkt., §§ 13, 15, 16 og 16 a, § 17, stk. 1, 2 og 4, § 18, stk. 1 og 2, § 19, stk. 1 og 2, og §§ 21, 22, 25, 27, 28, 30 a, 31, 34, 35, 39-47, 49-57,

1. I overskriften til § 25 indsættes efter »dagsbegivenheder«: »m.v.«.

2. Efter § 25 indsættes:

»§ 25 a. Værker, der indgår i uddrag, der er givet adgang til efter § 90, stk. 3, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt i medfør af § 90, stk. 5, i samme lov, må gengives i overensstemmelse med § 90, stk. 4, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed samt regler udstedt i medfør af § 90, stk. 5, i samme lov.«

3. I § 65, stk. 4, § 66, stk. 2, § 67, stk. 2, og § 70, stk. 3, indsættes efter »25,«: »25 a,«.

58 a, 61 og 62 finder tilsvarende anvendelse på udøvende kunstneres fremførelser og optagelser heraf.

Fremstillere af lydoptagelser

§ 66. Lydoptagelser må ikke uden fremstillerens samtykke eftergøres eller gøres tilgængelige for almenheden, før 50 år er forløbet efter udgangen af det år, da optagelsen fandt sted. Hvis en lydoptagelse udgives inden for dette tidsrum, varer beskyttelsen dog, indtil 50 år er forløbet efter udgangen af det år, hvor den første udgivelse fandt sted. Hvis en lydoptagelse ikke udgives, men på anden måde offentliggøres inden for den i 1. pkt. nævnte periode, varer beskyttelsen dog, indtil 50 år er forløbet efter udgangen af det år, hvor offentliggørelsen fandt sted.

Stk. 2. Bestemmelserne i § 2, stk. 2-4, § 7, stk. 1, § 11, stk. 2 og 3, § 11 a, § 12, stk. 1, stk. 2, nr. 5, stk. 3, stk. 4, nr. 1, og stk. 5, 1. pkt., §§ 13, 15, 16 og 16 a, § 17, stk. 1, 2 og 4, § 18, stk. 1 og 2, § 19, stk. 1 og 2, og §§ 21, 22, 25, 27, 28, 30 a, 31, 34, 39-47 og 49-52 finder tilsvarende anvendelse på lydoptagelser.

Stk. 3. Uanset bestemmelsen i stk. 1 må lydoptagelser, som udsendes trådløst i radio eller fjernsyn, videreudsendes over kabelanlæg og videreudsendes til almenheden ved hjælp af radioanlæg, når dette sker uden ændringer og samtidig med, at udsendelsen finder sted.

Fremstillere af billedoptagelser

§ 67. Billedoptagelser må ikke uden fremstillerens samtykke eftergøres eller gøres tilgængelige for almenheden, før 50 år er forløbet efter udgangen af det år, da optagelsen fandt sted. Hvis en billedoptagelse udgives eller offentliggøres inden for dette tidsrum, varer beskyttelsen dog, indtil 50 år er forløbet efter udgangen af det år, hvor den første udgivelse eller offentliggørelse fandt sted, alt efter hvilket tidspunkt der er det første.

Stk. 2. Bestemmelserne i § 2, stk. 2-4, § 7, stk. 1, § 11, stk. 2 og 3, § 11 a, § 12, stk. 1, stk. 2, nr. 5, stk. 3, stk. 4, nr. 2, og stk. 5, 1. pkt., §§ 13, 15, 16 og 16 a, § 17, stk. 1 og 4, § 18, stk. 1 og 2, § 19, stk. 1 og 2, og §§ 22, 25, 27, 28, 30 a, 31, 32, 34, 39-47 og 49-52 finder tilsvarende anvendelse på billedoptagelser.

Stk. 3. Uanset bestemmelsen i stk. 1 må billedoptagelser, som udsendes trådløst i fjernsyn, videreudsendes over kabelanlæg og videreudsendes til almenheden ved hjælp af radioanlæg, når dette sker uden ændringer og samtidig med, at udsendelsen finder sted.

Fremstillere af fotografiske billeder

§ 70. Den, som fremstiller et fotografisk billede (fotografen), har eneret til at råde over billedet ved at fremstille eksemplarer af det og ved at gøre det tilgængeligt for almenheden.

Stk. 2. Retten til et fotografisk billede varer, indtil 50 år er forløbet efter udgangen af det år, da billedet blev fremstillet.

Stk. 3. Bestemmelserne i § 2, stk. 2-4, §§ 3, 7, 9, 11 og 11 a, § 12, stk. 1, stk. 2, nr. 5, og stk. 3, §§ 13-16 b, § 17, stk. 1 og 4, § 18, stk. 1 og 2, § 19, stk. 1 og 2, §§ 20, 21 og 23, § 24, stk. 1 og 2, og §§ 24 a, 25, 27, 28, 30-31, 34, 35, 39-47, 49-58 og 60-62 finder tilsvarende anvendelse på fotografiske billeder. Er et fotografisk billede genstand for ophavsret efter § 1, kan denne også gøres gældende.

§ 69. En radio- eller fjernsynsudsending må ikke uden radio- eller fjernsynsforetagendets samtykke udsendes af andre eller på anden måde fremføres offentligt. Udsendelsen må heller ikke uden samtykke affotograferes eller optages på bånd, film eller anden indretning, der kan gengive den.

Stk. 2. Er en udsending affotograferet eller optaget som anført i stk. 1, må den ikke uden foretagendets samtykke eftergøres eller gøres tilgængelig for almenheden, før 50 år er forløbet efter udgangen af det år, da udsendelsen fandt sted.

Stk. 3. Bestemmelserne i § 2, stk. 2-4, § 7, stk. 1, § 11, stk. 2 og 3, § 11 a, § 12, stk. 1, stk. 2, nr. 5, stk. 3, stk. 4, nr. 2, og stk. 5, 1. pkt., §§ 15-16 a, § 17, stk. 1 og 2, § 19, stk. 1 og 2, §§ 21, 22 og 25, § 27, stk. 1 og 3, og §§ 28, 31, 32 og 39-46 finder tilsvarende anvendelse på radio- og fjernsynsudsendinger.

4. I § 69, stk. 3, ændres »og 25« til: «, 25 og 25 a«.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 18. december 2009.

Stk. 2. § 90, stk. 3, i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 30, finder alene anvendelse på eneretstransmissioner,

hvorom der er indgået eller forlænget aftale efter lovens ikrafttræden.

Stk. 3. Foretagender, der på tidspunktet for lovens ikrafttræden udøver programvirksomhed ved hjælp af satellit, fællesantenneanlæg, jordbaserede digitale tv-sendemuligheder, kortbølgesendemuligheder eller øvrige elektroniske kommunikationsnet, og som hører under dansk myndighed, jf. § 47, stk. 1, 1. pkt., i lov om radio- og fjernsynsvirksomhed som affattet ved denne lovs § 1, nr. 16, og som ikke allerede er registrerede hos Radio- og tv-nævnet, skal lade sig registrere hos nævnet senest den 1. februar 2010.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland. Lovens § 2 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.